DET INTERNATIONALE POSTVÆSEN

LÆREBOG TIL BRUG VED FORBEREDELSEN
TIL FAGPRØVE FOR POST- OG TELEGRAFVÆSENETS
EMBEDSKLASSER, 2. DEL

Udsendt i februar 1968

GENERALDIREKTORATET FOR
POST- OG TELEGRAFVÆSENET

Indholdsfortegnelse

Verdenspostforeningen

Side

Indledning 7
Verdenspostforeningens statut og almindeligt reglement 10
Verdenspostkonventionen 32
- Fællesregler vedrørende den internationale posttjeneste 32
- Almindelige bestemmelser vedrørende brevforsendelser 36
- Takster og frankering 41
- Ansvarsbestemmelser 45
- Udvekslingen af brevpostforsendelser 47
- Transitafgifter for brevpostforsendelser 49
- Luftpostbestemmelser 51

Overenskomsten angående breve og æsker med angiven værdi 55
Overenskomsten angående postpakker 59
- Bestemmelser vedrørende takster og gebyrer 63
- Udvekslingen af postpakker 67
- Ansvarsbestemmelser 69

Overenskomsten angående postanvisninger og postrejsechecks 72
Overenskomsten angående postopkrævningsforsendelser 78
Overenskomsten angående postgiro 81
Overenskomsten angående aviser og tidsskrifter 83
Overenskomsten angående postindkasseringer 85
Overenskomsten angående postsparekassevirksomhed 86

Den europæiske konference af post- og teleadministrationer (CEPT)

Indledning 87
Overenskomsten 88
Beslutninger og rekommandationer 89

Den nordiske Postforening

Indledning 91
Overenskomsten angående Den nordiske Postforening 92
Foreningens virke 96

Tosidede overenskomster

Aftaler om udveksling af postpakker 98
Aftaler om udveksling af postanvisninger 99

Verdenspostforeningen

Indledning

Verdenspostforeningen er en af verdens ældste internationale organisationer. Foreningen er imidlertid ikke særlig kendt af offentligheden, der betragter postvæsenernes effektive arbejde over hele verden som en selvfølge og ikke tænker på de ihærdige bestræbelser, der udfoldes af de kompetente myndigheder for at sikre en høj standard inden for posttjenesten.

For at få den fulde forståelse af foreningens betydning i dag, vil det være nødvendigt at kaste blikket lidt tilbage.

Oprindelsen til et postvæsen fortaber sig i det dunkle. I de tidligste stater som Kina, Persien, Ægypten, Grækenland og det romerske rige finder man spor af systemer til overførsel af meddelelser – mundtlige eller skriftlige – ved hjælp af løbere eller ryttere. Disse „postvæsener" tilhørte konger og prinser, hvis interesser i overvejende grad lå i at kunne få deres ordrer meddelt til selv de fjerneste hjørner af deres udstrakte riger.

Senere organiserede klostrene deres egen budbesørgelse, hvis forgreninger udvidedes, efterhånden som religionen spredtes. Endelig medførte samfundsudviklingen under påvirkning af handelsselskaber og købmænd, at også private fik muligheder for at udveksle meddelelser ved benyttelse af regenternes og klostrenes bude.

Denne form for „organiseret" budbesørgelse dels af statslige og dels af private meddelelser varede ved til omkring slutningen af middelalderen. Det viste sig dog snart utilstrækkelig til at tilfredsstille de behov, som stilledes af et samfund i stadig udvikling. Takket være bogtrykkunsten trængte oplysningen efterhånden ind i alle befolkningslag, og dette i forbindelse med bl. a. opdagelsen af nye lande gjorde behovet for udveksling af meddelelser konstant større.

Under indflydelse af disse behov kunne postvæsenet ikke andet end udvikle sig, selv om kun langsomt. I løbet af det 16. århundrede begyndte først en egentlig postudveksling over grænserne. Senere, i det 18. århundrede, forvandledes postvæsenet endeligt til en offentlig tjeneste for skridt for skridt at tage den form, der kendes i dag.

Til at begynde med fandt den internationale postudvekling sted på grundlag af bilaterale aftaler afsluttet efter hvert lands særlige behov. Dette medførte et utal af varierende takster i forskellig mønt og efter forskellige vægtenheder og vægtsatser, hvilket medførte komplikationer for posttjenestens udførelse og bremsede udviklingen.

Fremskridtene inden for transportområdet – dampskibe og jernbaner – fik poststyrelserne til at indse, at forenklinger i alle udvekslingsled og ensartethed i takstberegningen samt i forbindelse hermed nedsættelse af taksterne var en nødvendighed. Et første skridt i denne retning blev taget i Storbritannien i 1840, hvor der på forslag af Rowland Hill indførtes en lav enhedsporto for breve i den indenrigske tjeneste i forbindelse med indførelse af frimærker. Andre lande fulgte snart Storbritanniens eksempel med indførelse af frimærker, Danmark f. eks. i 1851.

Omkring midten af 1800-tallet fremsattes fra forskellig side tanker om at få den internationale postbesørgelse ind under faste rammer. Bl. a. kan nævnes, at en embedsmand under det tyske postvæsen, hofrat von Herfelt, i 1841 i en artikel i et tysk posttidsskrift ventilerede spørgsmålet om gratis transit, og danskeren Joseph Michaelsen, der var postfuldmægtig i generaldirektoratet, skrev i 1859 en lille afhandling med titlen „Om transitportoens og den internationale portos afskaffelse og afløsning".

I 1862 tog USA's postminister Montgomery Blair initiativ til en international drøftelse af fællesregler for international postudveksling. Konferencen begyndte den 11. maj 1863 i Paris under deltagelse af repræsentanter fra 15 lande, hvoriblandt Danmark. Konferencen vedtog visse generelle principper, som den rekommanderede poststyrelserne at tage hensyn til ved afslutning af aftaler om postudveksling med andre lande.

Forsøgene på at forbedre posttjenesten ved anvendelse af ensartede principper i bilaterale aftaler kunne ikke i længden tilfredsstille det voksende behov, som skabtes af den hurtige udvikling af de internationale forbindelser. Der måtte mere til.

Foreningens stiftelse

I 1868 fremkom en høj funktionær i den nordtyske postadministration Heinrich von Stephan med grundtræk til en plan om en postforening mellem alle civiliserede nationer, og han foreslog sin regering at lade dette forslag drøfte nærmere på en plenipotentiærkonference. En sådan konference kom dog ikke i stand før i 1874, og den fandt sted i Bern efter indbydelse fra den schweiziske regering. Konferencen talte delegerede fra 22 lande: Tyskland, Østrig, Ungarn, Belgien, Danmark, Ægypten, Spanien, USA, Frankrig, Storbritannien, Grækenland, Italien, Luxemborg, Norge, Nederlandene, Portugal, Rumænien, Rusland, Serbien, Sverige, Schweiz og Tyrkiet.

Konferencen, der begyndte den 15. september 1874, sluttede med underskrivelsen af en traktat, og herved stadfæstedes den første kollektive konvention til regulering af den internationale posttjeneste og skabelsen af l' „Union générale des postes" (Almindelig Postforening). Konventionens ikrafttrædelse blev fastsat til den 1. juli 1875. Under hensyn til de mange indmeldelser, der ret hurtigt fandt sted, ændredes navnet allerede i 1878 til l'„Union postale universelle" eller Verdenspostforeningen.

De fundamentale regler, der blev indført ved foreningens oprettelse, og som er gældende den dag i dag, er følgende:

1. Dannelsen af ét stort postområde til gensidig udveksling af postforsendelser.
2. Garanti for transitbefordring på foreningens område.

3. Ensartede takster for brevforsendelser fra ét land til alle andre.
4. Undladelse af at dele portoen for brevforsendelser mellem afsendelses- og bestemmelsesland, idet afsendelseslandet beholder opkrævede portobeløb og i henhold til de herom fastsatte regler yder godtgørelse til mellemliggende landes postvæsener for transitbefordring.
5. Regler om en voldgiftsprocedure i tilfælde af uoverensstemmelser mellem poststyrelser.
6. Skabelsen af det internationale bureau i Bern.
7. Periodisk afholdelse af plenipotentiærkongresser.

Foreningens virke

Kongressen, der er foreningens øverste myndighed, samles normalt hvert femte år med det primære formål at revidere foreningens akter. Blandt de vigtigere ændringer og nyskabelser, der er truffet beslutning om på kongresserne, kan særligt nævnes:

1. Vedtagelse af en overenskomst angående værdibreve og postanvisninger (Paris 1878).
2. Vedtagelse af overenskomst angående postopkrævningsforsendelser (Lissabon 1885).
3. Vedtagelse af overenskomst angående avisudveksling (Wien 1891).
4. Indførelse af den internationale svarkupon (Rom 1906).
5. Vedtagelse af overenskomst angående postgiro; beslutning om anvendelse af guldfranc'en som møntenhed (Madrid 1920).
6. Indførelse af forsendelsesarten brevpakker (London 1929).
7. Indførelse af en tillægsoverenskomst om postrejsechecks (Cairo 1934).
8. Godkendelse af „Fonopostforsendelser" som brevforsendelser (Buenos Aires 1939).
9. Afslutning af overenskomst med Forenede Nationer; ændret procedure for optagelse af nye medlemmer; skabelse af forbindelseskommissionen (Paris 1947).
10. Indførelse af portofrihed for blindeforsendelser (Bruxelles 1952).
11. Vedtagelse af overenskomst angående postsparekassetjeneste. Skabelsen af den rådgivende postale studiekommission (Ottawa 1957).
12. Samling af organisatoriske bestemmelser i statutten med tilhørende almindeligt reglement; ændrede regler for anvendelse af sprog; skabelsen af en særlig uddannelseskomité (Wien 1964).

Verdenspostforeningens akter

Foreningens nugældende bestemmelser vil fremgå af det følgende, idet dog kun statutten og almindeligt reglement er gengivet i deres fulde ordlyd. For de øvrige akters vedkommende er foretaget omtale og sammendrag af mere principielle bestemmelser, og der vil her kun i mindre omfang forekomme ordrette gengivelser af akternes bestemmelser.

Verdenspostforeningens statut

For at fremme forbindelserne mellem folkene ved en effektivt virkende posttjeneste og derved bidrage til at virkeliggøre de høje mål for internationalt samarbejde i kulturel, social og økonomisk henseende har de befuldmægtigede for de kontraherende landes regeringer under forbehold af ratifikation vedtaget nærværende statut.

Organisatoriske bestemmelser

Almindelige grundsætninger

Art. 1. Foreningens område og formål.

1. De lande, som har vedtaget denne konvention, udgør under betegnelsen Verdenspostforeningen ét eneste postområde til gensidig udveksling af brevpostforsendelser. Ret til at forsende post i transit tilsikres på foreningens hele område.

2. Verdenspostforeningen har til formål at varetage organisationen og den videre udvikling af de forskellige grene inden for posttjenesten og på dette område at fremme det internationale samarbejde.

3. I det omfang, det er muligt, deltager Verdenspostforeningen i ydelsen af teknisk postal hjælp til medlemslande, der ønsker en sådan hjælp.

Art. 2. Verdenspostforeningens medlemmer.

Medlemmer af Verdenspostforeningen er

a) lande, der besidder medlemsskab på datoen for ikrafttrædelsen af nærværende statut;
b) lande, der er blevet medlemmer i henhold til art. 11.

Art. 3. Foreningens område.

I Verdenspostforeningens område indgår:

a) medlemslandenes landområder;
b) de af medlemslandene oprettede postkontorer i områder uden for foreningen;
c) andre områder som uden at være medlemmer af foreningen omfattes af denne, fordi de i postal henseende henhører under medlemslande.

Art. 4. Særlige forbindelser.

De poststyrelser, som udfører posttjeneste på områder uden for foreningen, er forpligtet til at være mellemled for de andre poststyrelser. Bestemmelserne i konventionen og dens ekspeditionsreglement skal anvendes på disse særlige forbindelser.

Art. 5. Foreningens sæde.

Foreningen og dens permanente organer har sæde i Bern.

Art. 6. Sprog.

Verdenspostforeningens officielle sprog er fransk.

Art. 7. Mønt.

Den i Verdenspostforeningens akter som møntenhed anvendte franc er guldfrancen à 100 centimeter, af vægt 10/31 gram og af lødighed 0,900.

Art. 8. Snævrere foreninger. Særlige overenskomster.

1. Foreningens medlemslande eller deres poststyrelser, hvis lovgivningen i disse lande ikke er til hinder derfor, kan danne snævrere foreninger og afslutte særoverenskomster angående den internationale posttjeneste, dog under forbehold af, at der ikke deri indsættes bestemmelser, som er mindre gunstige for publikum end de, der er fastsat i de akter, i hvilke de pågældende medlemslande deltager.

2. De snævrere foreninger kan sende observatører til foreningens kongresser, konferencer og møder samt til eksekutivrådet og den rådgivende postale studiekommission.

3. Foreningen kan sende observatører til kongresser, konferencer og møder i de snævrere foreninger.

Art. 9. Forbindelsen med de Forenede Nationer.

Forbindelsen mellem Verdenspostforeningen og de Forenede Nationer er ordnet ved overenskomster, hvis bestemmelser er vedføjet nærværende statut.

Art. 10. Forbindelsen med internationale organisationer.

For at sikre en snæver medvirken på det internationale postale område kan Verdenspostforeningen samarbejde med internationale organisationer med beslægtede interesse- og virksomhedsområder.

Optagelse i foreningen. Udtrædelse af foreningen.

Art. 11. Tiltrædelse eller optagelse som medlem af foreningen. Fremgangsmåde.

1. Ethvert medlem af de Forenede Nationer kan tilslutte sig Verdenspostforeningen.

2. Ethvert suverænt land, der ikke er medlem af de Forenede Nationer, kan fremsætte anmodning om at blive optaget som medlem af Verdenspostforeningen.

3. Meddelelsen om tiltrædelse eller anmodningen om optagelse som medlem af foreningen skal indeholde en udtrykkelig erklæring om, at foreningens statut og obligatoriske akter tiltrædes. Meddelelsen eller anmodningen tilstilles ad diplomatisk vej den schweiziske forbundsregering og af denne foreningens medlemslande.

4. Et land, der ikke er medlem af de Forenede Nationer, betragtes som optaget som medlem, hvis dets anmodning bliver støttet af mindst to trediedele af foreningens medlemmer. De medlemslande, som ikke har svaret inden for en frist af fire måneder, betragtes som afholdende sig fra at stemme.

5. Tiltrædelsen eller optagelsen som medlem notificeres af den schweiziske forbundsregering til foreningens medlemslande. Den har virkning fra og med datoen for denne notifikation.

Art. 12. Udtrædelse af foreningen. Fremgangsmåde.

1. Hvert medlemsland har ret til at udtræde af foreningen efter en opsigelse af statutten, som ad diplomatisk vej skal tilstilles den schweiziske forbundsregering og af denne regeringerne i medlemslandene.

2. Udtrædelse af foreningen får virkning ved udløbet af en periode på et år at regne fra den dag, hvor den schweiziske forbundsregering har modtaget den i § 1 nævnte opsigelse.

Foreningens organisation

Art. 13. Foreningens organer.

1. Foreningens organer er kongressen, de administrative konferencer, eksekutivrådet, den rådgivende postale studiekommission, de særlige kommissioner og det internationale bureau.

2. Foreningens permanente organer er eksekutivrådet, den rådgivende postale studiekommission og det internationale bureau.

Art. 14. Kongressen.

1. Kongressen er foreningens øverste organ.

2. Kongressen består af repræsentanter for foreningens medlemslande.

Art. 15. Ekstraordinære kongresser.

En ekstraordinær kongres kan træde sammen, når begæring derom fremsættes eller støttes af mindst to trediedele af medlemslandene.

Art. 16. Administrative konferencer.

Konferencer med det hverv at behandle administrative spørgsmål kan træde sammen på begæring af eller med tilslutning fra mindst to trediedele af medlemslandenes poststyrelser.

Art. 17. Eksekutivrådet.

1. I tiden mellem to kongresser sikrer eksekutivrådet (CE), at foreningens arbejder videreføres i overensstemmelse med bestemmelserne i akterne.

2. Medlemmerne af eksekutivrådet udøver deres hverv i foreningens navn og i dens interesser.

Art. 18. Den rådgivende postale studiekommission.

Den rådgivende postale studiekommission (CCEP) har til opgave at foretage undersøgelser samt at afgive henstillinger vedrørende tekniske, driftsmæssige og økonomiske spørgsmål af interesse for posttjenesten.

Art. 19. Særlige kommissioner.

En kongres eller en administrativ konference kan overdrage særlige kommissioner at undersøge ét eller flere bestemte spørgsmål.

Art. 20. Det internationale bureau.

Et centralkontor, som under ledelse af en generaldirektør virker ved foreningens

sæde, under betegnelsen Verdenspostforeningens internationale bureau, og som står under den schweiziske forbundsregerings høje tilsyn, tjener som forbindelsesled, underretningsorgan og rådførelsesorgan for poststyrelserne.

Foreningens økonomi

Art. 21. Foreningens udgifter. Medlemslandenes bidrag.

1. Hver kongres fastsætter det maksimumsbeløb, som foreningens ordinære årlige udgifter må andrage.

2. Det i henhold til § 1 fastsatte maksimumsbeløb for de ordinære årlige udgifter kan overskrides, når omstændighederne kræver det, under forbehold af, at de derhen hørende bestemmelser i det almindelige reglement iagttages.

3. Foreningens ekstraordinære udgifter er sådanne, der skyldes sammentræden af en kongres, en administrativ konference eller en særlig kommission samt udførelsen af særlige arbejder, der overdrages det internationale bureau.

4. Foreningens ordinære udgifter, herunder eventuelt de i § 2 nævnte udgifter, samt de ekstraordinære udgifter afholdes i fællesskab af medlemslandene, som i henseende hertil fordeles af kongressen i et vist antal bidragsklasser.

5. I tilfælde af tiltrædelse eller optagelse bestemmer den schweiziske forbundsregering efter aftale med regeringen i vedkommende land, i hvilken bidragsklasse dette skal indordnes med hensyn til fordelingen af foreningens udgifter.

Foreningens akter

Almindelige bestemmelser

Art. 22. Foreningens akter.

1. Statutten er foreningens grundlov. Den indeholder de organisatoriske bestemmelser for foreningen.

2. Det almindelige reglement indeholder de bestemmelser, der skal sikre anvendelsen af statutten samt foreningens virkeområde. Det er obligatorisk for alle medlemslande.

3. Verdenspostkonventionen og dens ekspeditionsreglement indeholder fællesreglerne for den internationale posttjeneste samt bestemmelserne vedrørende udvekslingen af brevpost. Disse akter er obligatoriske for alle medlemslande.

4. I foreningens overenskomster med tilhørende ekspeditionsreglementer ordnes udvekslingen af andre kategorier af post end brevpost mellem medlemslande, som deltager i disse overenskomster. Overenskomsterne er kun obligatoriske for de pågældende lande.

5. Ekspeditionsreglementerne, som indeholder de for gennemførelsen af konventionen og overenskomsterne nødvendige praktiske regler, vedtages af poststyrelserne i de pågældende medlemslande.

6. Eventuelle slutningsprotokoller, som vedføjes de i §§ 3, 4 og 5 nævnte foreningsakter, indeholder forbehold vedrørende disse akter.

Art. 23. Anvendelse af foreningens akter over for territorier, hvis internationale forbindelser varetages af et medlemsland.

1. Ethvert medlemsland kan til enhver tid erklære, at dets deltagelse i foreningens akter omfatter alle de territorier, hvis internationale forbindelser det varetager, eller kun nogle af dem.

2. Den i § 1 nævnte erklæring skal tilstilles

a) regeringen i det land, hvor kongressen afholdes, hvis den afgives samtidig med, at det (de) pågældende dokument(er) underskrives;

b) den schweiziske forbundsregering i alle andre tilfælde.

3. Ethvert medlemsland kan til ethvert tidspunkt ved notifikation til den schweiziske forbundsregering foretage opsigelse af anvendelsen af foreningens akter i medfør af erklæringer, der er afgivet i henhold til § 1. Denne notifikations indhold får virkning et år efter datoen for dens modtagelse i den schweiziske forbundsregering.

4. De i §§ 1 og 3 nævnte erklæringer og notifikationer bekendtgøres for medlemslandene af regeringen i det land, som har modtaget dem.

5. §§ 1–4 finder ikke anvendelse med hensyn til territorier, der besidder medlemsskab af foreningen, og hvis internationale forbindelser varetages af et medlemsland.

Art. 24. Indenrigsk lovgivning.

Bestemmelserne i foreningens akter har i alle forhold, som ikke udtrykkeligt er omhandlet i disse akter, ingen indvirkning på hvert lands lovgivning.

Godkendelse og opsigelse af foreningens akter

Art. 25. Underskrift, ratifikation og andre former for godkendelse af foreningens akter.

1. Foreningens akter underskrives af de befuldmægtigede ved kongressens afslutning.

2. Statutten ratificeres snarest muligt af de underskrivende lande.

3. Godkendelse af foreningens akter med undtagelse af statutten finder sted i henhold til de forfatningsmæssige regler, der er gældende i hvert af de underskrivende lande.

4. Såfremt et land ikke ratificerer statutten eller ikke godkender andre akter, som det har underskrevet, er statutten og de øvrige akter ikke desto mindre gyldige for de lande, som har ratificeret statutten eller godkendt akterne.

Art. 26. Notifikation af ratifikationer samt af øvrige former for godkendelse af foreningens akter.

Dokumenterne, der indeholder meddelelse om ratifikation af statutten og eventuelt om godkendelse af de øvrige foreningsakter, skal snarest tilstilles den schweiziske forbundsregering og af denne kommuniceres for regeringerne i medlemslandene.

Art. 27. Tiltrædelse af overenskomsterne.

1. Medlemslandene kan til enhver tid tiltræde én eller flere af de i art. 22, § 4, nævnte overenskomster.

2. Medlemslandenes tiltrædelse af overenskomsterne notificeres i overensstemmelse med art. 11, § 3.

Art. 28. Opsigelse af en overenskomst.

Ethvert medlemsland har ret til at ophøre med at deltage i en eller flere af overenskomsterne på de i art. 12 fastsatte betingelser.

Ændring af foreningens akter

Art. 29. Fremsættelse af forslag.

1. Poststyrelsen i et medlemsland har ret til enten på kongressen eller mellem to kongresser at fremsætte forslag angående de af foreningens akter, i hvilke vedkommende land deltager.

2. Forslag vedrørende statutten samt det almindelige reglement kan dog kun fremsættes på kongressen.

Art. 30. Ændring af statutten.

1. For at kunne vedtages skal forslag, der fremsættes på kongressen, og som vedrører nærværende statut, godkendes af mindst to trediedele af foreningens medlemslande.

2. De på en kongres vedtagne ændringer optages i tillægsprotokol, og medmindre kongressen bestemmer anderledes, træder de i kraft samtidig med de akter, der er blevet fornyet på samme kongres. Ændringerne ratificeres snarest muligt af medlemslandene, og ratifikationsdokumenterne behandles i overensstemmelse med den i art. 26 fastsatte regel.

Art. 31. Ændring af konventionen, det almindelige reglement og overenskomsterne.

1. I konventionen, det almindelige reglement og overenskomsterne er fastsat, hvilke betingelser der kræves for vedtagelse af forslag vedrørende disse akter.

2. De i § 1 nævnte akter træder i kraft samtidig, og de har samme gyldighedsperiode. Fra den dag, der af kongressen er fastsat som ikrafttrædelsesdato for disse akter, ophæves de tilsvarende akter fra den foregående kongres.

Afgørelse af uoverensstemmelser

Art. 32. Voldgift.

I tilfælde af uoverensstemmelse mellem poststyrelserne i to eller flere medlemslande med hensyn til fortolkning af foreningens akter eller med hensyn til det ansvar, som kan opstå for en poststyrelse ved anvendelsen af disse akter, afgøres tvistemålet ved voldgiftskendelse.

Slutningsbestemmelser

Art. 33. Statuttens ikraftsættelse og gyldighedsperiode.

Denne statut skal sættes i kraft den 1. januar 1966 og forblive gældende på ubestemt tid.

Til bekræftelse heraf har de befuldmægtigede for regeringerne i de kontraherende lande underskrevet denne statut i ét eksemplar, der forbliver deponeret i arkivet hos den regering, i hvis land foreningen har sit sæde. En genpart af dokumentet overleveres hver part af regeringen i det land, hvor kongressen har været afholdt.

Wien, den 10. juli 1964.

Slutningsprotokol til Verdenspostforeningens statut

Umiddelbart før underskrivelsen af den under dags dato indstiftede statut for Verdenspostforeningen er underskrevne befuldmægtigede kommet overens om følgende:

Eneste artikel

Tiltrædelse af statutten.

De af foreningens medlemslande, som ikke har underskrevet statutten, kan til enhver tid tiltræde denne. Tiltrædelsesdokumentet tilstilles ad diplomatisk vej regeringen i det land, hvor foreningen har sit sæde, og notificeres af denne for regeringerne i foreningens medlemslande.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede udfærdiget denne protokol, der skal have samme kraft og samme gyldighed, som hvis dens bestemmelser var optaget i selve statuttens tekst, og har underskrevet den i ét eksemplar, der forbliver deponeret i arkivet hos den regering, i hvis land foreningen har sit sæde. En genpart overleveres hver part af regeringen i det land, hvor kongressen har været afholdt.

Wien, den 10. juli 1964.

Almindeligt reglement for Verdenspostforeningen

I henhold til art. 22, § 2, i Verdenspostforeningens statut har underskrevne befuldmægtigede for regeringerne i foreningens medlemslande efter fælles aftale i nærværende almindelige reglement fastsat følgende bestemmelser, der skal sikre anvendelsen af statutten samt foreningens virkemåde.

Virkemåden for foreningens organer

Art. 101. Organisation og sammentræden af kongresser, ekstraordinære kongresser, administrative konferencer og særlige kommissioner.

1. Repræsentanter for foreningslandene træder sammen til kongres senest fem år efter datoen for ikraftsættelsen af de på den foregående kongres vedtagne akter.

2. Hvert land lader sig repræsentere på kongressen ved én eller flere delegerede, der af deres regering er forsynet med nødvendig fuldmagt. Det kan om fornødent lade sig repræsentere ved et andet medlemslands delegation. Dog kan en delegation kun repræsentere ét medlemsland foruden sit eget.

3. Under forhandlingerne disponerer hvert land over én stemme.

4. I princippet udpeger hver kongres det land, i hvilket den følgende kongres skal træde sammen. Hvis valget af kongresland viser sig ikke at kunne holde eller at være virkningsløst, tilkommer det eksekutivrådet at udpege det land, hvor kongressen skal holde sine møder, efter aftale med vedkommende land.

5. Den indbydende regering fastsætter efter aftale med det internationale bureau den endelige dato og det nøjagtige mødested for kongressen. I princippet et år før denne dato udsender den indbydende regering en invitation til regeringen i hvert af foreningens medlemslande. Denne indbydelse kan fremsendes direkte eller ved mellemkomst enten af en anden regering eller af generaldirektøren for det internationale bureau. Det påhviler ligeledes den indbydende regering at notificere de på kongressen vedtagne beslutninger for samtlige medlemslandes regeringer.

6. Hvis en kongres må afholdes, uden at der er nogen indbydende regering, træffer det internationale bureau med eksekutivrådets tilslutning og efter aftale

med den schweiziske forbundsregering de nødvendige foranstaltninger til at sammenkalde og organisere kongressen i det land, hvor foreningen har sit sæde. I dette tilfælde virker det internationale bureau som indbydende regering.

7. Mødestedet for en ekstraordinær kongres fastsættes efter aftale med det internationale bureau af de medlemslande, der har taget initiativet til kongressen.

8. Bestemmelserne i §§ 2–6 anvendes analogt med hensyn til ekstraordinære kongresser.

9. Mødestedet for en administrativ konference fastsættes efter aftale med det internationale bureau af de poststyrelser, der har taget initiativet til konferencen. Denne sammenkaldes af poststyrelsen i det land, hvor konferencen finder sted.

10. Særlige kommissioner sammenkaldes af det internationale bureau, i givet fald efter aftale med poststyrelsen i det medlemsland, hvor disse særlige kommissioner skal træde sammen.

Art. 102. Eksekutivrådets sammensætning, virkemåde og møder.

1. Eksekutivrådet består af syvogtyve medlemmer, der udøver deres virksomhed i tiden mellem to på hinanden følgende kongresser.

2. Medlemmerne af eksekutivrådet udpeges af kongressen på basis af en retfærdig geografisk fordeling. Mindst halvdelen af medlemmerne nyvælges ved hver kongres; intet land kan genvælges mere end én gang af tre på hinanden følgende kongresser.

3. Repræsentanten for hvert af de lande, der er medlemmer af eksekutivrådet, udpeges af sit lands poststyrelse. Denne repræsentant skal være en højtstående embedsmand i poststyrelsen.

4. Virksomheden som medlem af eksekutivrådet vederlægges ikke. Omkostningerne ved rådets virksomhed påhviler foreningen.

5. Rådets beføjelser er følgende:

a) opretholdelse af de snævreste forbindelser med foreningslandenes poststyrelser med den internationale posttjenestes videre udvikling for øje;

b) fremme af udviklingen af postteknisk bistand inden for rammerne af det internationale tekniske samarbejde;

c) undersøgelse af administrative, lovgivningsmæssige og juridiske problemer af interesse for den internationale posttjeneste og meddelelse af disse undersøgelsers resultat til poststyrelserne;

d) valg af kongresland i det i art. 101, § 4, nævnte tilfælde;

e) afgivelse af spørgsmål til overvejelse i styrelsesrådet for den rådgivende postale studiekommission i henhold til art. 104, § 3;

f) gennemgang af den af styrelsesrådet for den rådgivende postale studiekommission udfærdigede årsberetning og i påkommende tilfælde af forslag, som rådet har fremsat;

g) optagelse af den fornødne forbindelse med de Forenede Nationer, denne organisations råd og kommissioner såvel som med de særlige institutioner og andre internationale organisationer af hensyn til undersøgelserne og forberedelsen af de beretninger, der skal forelægges foreningslandenes poststyrelser til godkendelse. Udsendelse i givet fald af repræsentanter for

foreningen for at deltage i dennes navn i disse internationale organisationers møder. Udpegelse i behørig tid af sådanne internationale mellemfolkelige organisationer, som skal indbydes til at lade sig repræsentere på en kongres, og overdragelse til generaldirektøren for det internationale bureau af hvervet med at udsende de fornøde invitationer;

h) fremsættelse i givet fald af forslag, der skal forelægges til godkendelse, enten af poststyrelserne i foreningens medlemslande i henhold til bestemmelserne i art. 31, § 1, i statutten samt art. 120 i nærværende reglement, eller af kongressen, når forslagene vedrører undersøgelser, der er overdraget eksekutivrådet af kongressen, eller de er resultat af selve eksekutivrådets virksomhed, således som denne er defineret i nærværende artikel;

i) undersøgelse, efter anmodning fra poststyrelsen i et medlemsland, af ethvert forslag, som denne poststyrelse tilstiller det internationale bureau i henhold til bestemmelserne i art. 119, udarbejdelse af kommentarer hertil og overdragelse af disse til bureauet, der udsender dem som bilag til nævnte forslag, når dette forelægges poststyrelserne i foreningens medlemslande til vedtagelse.

j) Inden for rammerne af det almindelige reglement:

1° udøvelse af kontrollen med det internationale bureaus virksomhed og i givet fald udnævnelse af dettes generaldirektør efter forslag af den schweiziske forbundsregering;

2° godkendelse, efter indstilling af generaldirektøren for det internationale bureau, af udnævnelserne af det øvrige ledende personale samt af embedsmænd i 1., 2. og 3. lønklasse efter undersøgelse af de faglige kvalifikationer hos de af poststyrelserne foreslåede kandidater, idet der tages hensyn til en retfærdig geografisk fordeling efter verdensdele, til sprog samt til alle øvrige foreliggende forhold desangående samtidig med, at bureauets egen forfremmelsesordning respekteres;

3° godkendelse af den af det internationale bureau aflagte årsberetning vedrørende foreningens virksomhed og eventuelt fremsættelse af kommentarer til denne;

4° anbefaling til den tilsynsførende myndighed om, når forholdene kræver det, at godkende en overskridelse af maksimumsbeløbet for de ordinære udgifter.

6. Ved udnævnelse af generaldirektøren og godkendelse af udnævnelserne af det øvrige ledende personale tager eksekutivrådet hensyn til, at de personer, der indehaver disse poster, principielt skal være statsborgere i forskellige af foreningens medlemslande.

7. I sit første møde, hvortil sammenkaldes af præsidenten for sidste kongres, vælger eksekutivrådet blandt sine medlemmer en præsident og fire vicepræsidenter og fastsætter sin forretningsorden. Generaldirektøren for det internationale bureau virker som generalsekretær for eksekutivrådet og deltager uden stemmeret i forhandlingerne.

8. Eksekutivrådet holder i princippet møde en gang om året efter indkaldelse af præsidenten og på det sted, hvor foreningen har sit sæde. Det internationale bureau forbereder rådets arbejder og sender de vedrørende hvert møde udfærdi-

gede dokumenter til poststyrelserne i de lande, der er medlem af rådet, til de snævrere foreninger samt til andre foreningslandes poststyrelser, som måtte fremsætte anmodning herom.

9. Repræsentanten for hvert af de lande, der er medlem af eksekutivrådet, har ret til at få godtgjort udgiften til en billet tur og retur på 1. klasse for en rejse enten ad luftvejen eller ad land- eller søvejen.

10. Poststyrelsen i det land, hvor eksekutivrådet træder sammen, indbydes til at deltage i møderne som observatør, hvis dette land ikke er medlem af rådet.

11. Eksekutivrådet kan indbyde enhver repræsentant for en international organisation eller enhver anden kvalificeret person, som det ønsker at samarbejde med, til uden stemmeret at deltage i dets møder. Det kan ligeledes under samme betingelser indbyde en eller flere af foreningens poststyrelser, der er interesserede i de på rådets dagsorden optagne spørgsmål.

Art. 103. Beretning om eksekutivrådets virksomhed.

1. Eksekutivrådet skal til underretning til poststyrelserne fremsende en beretning ved afslutningen af hver samling.

2. Eksekutivrådet skal til kongressen aflægge en beretning om hele sin virksomhed og sende beretningen til poststyrelserne mindst to måneder før kongressens åbning.

Art. 104. Den rådgivende postale studiekommissions organisation og møder.

1. Foreningens medlemslande er selvskrevne medlemmer af den rådgivende postale studiekommission.

2. Kongressen vælger et styrelsesråd på seksogtyve medlemmer, hvem det påhviler at lede, fremme og koordinere kommissionens arbejde i tiden mellem to kongresser.

3. Kongressen gennemgår og vedtager kommissionens arbejdsprogram. Mellem to kongresser kan eksekutivrådet ligeledes forelægge spørgsmål til undersøgelse for styrelsesrådet. Medlemslande, som i tiden mellem to kongresser ønsker at foreslå, at et bestemt spørgsmål tages op til undersøgelse, retter henvendelse herom til præsidenten for styrelsesrådet.

4. Kommissionen træder sammen på samme tid og sted som kongresserne. Den fungerer på disse som kongreskommission til undersøgelse af de i § 6 anførte spørgsmål.

5. Mellem to kongresser kan kommissionen på begæring af eller med samtykke af mindst to trediedele af dens medlemmer sammenkaldes ved foranstaltning af styrelsesrådets præsident, efter aftale med præsidenten for eksekutivrådet og generaldirektøren for det internationale bureau.

6. Under kongressen har kommissionen følgende beføjelser:

a) at foretage en gennemgang af det af styrelsesrådet mellem to kongresser udførte arbejde,

b) at gennemgå og godkende den samlede beretning, der af styrelsesrådet er udarbejdet til kongressen, idet kommissionen i givet fald føjer sine bemærkninger til denne,

c) at gennemgå de af styrelsesrådet fremsatte forslag vedrørende kommissionens fremtidige arbejde og at udarbejde det til forelæggelse for kongressen bestemte programforslag,

d) at foretage forelæggelse for kongressen af listen over lande, som ønsker medlemskab af det nye styrelsesråd, der skal vælges,

e) at undersøge ethvert andet spørgsmål, som kongressen har pålagt kommissionen at behandle.

7. De med kommissionens virke forbundne omkostninger påhviler foreningen.

8. Medlemmerne af kommissionen og dens organer modtager ingen godtgørelse i anledning af de udførte arbejder. Udgifterne til rejse og ophold for repræsentanterne for de poststyrelser, der deltager i arbejdet i kommissionen og dens organer, påhviler vedkommende poststyrelser selv.

Art. 105. Styrelsesrådet for den rådgivende postale studiekommission.

1. Styrelsesrådets mandat svarer til tidsrummet mellem to kongresser.

2. Repræsentanten for hvert af de lande, der er medlemmer af styrelsesrådet, udpeges af sit lands poststyrelse. Denne repræsentant skal være en højtstående embedsmand i poststyrelsen.

3. Styrelsesrådet holder i princippet møde hvert år; tid og sted for mødet fastsættes af rådets præsident, efter aftale med præsidenten for eksekutivrådet og generaldirektøren for det internationale bureau.

4. På styrelsesrådets første møde, der sammenkaldes og åbnes af præsidenten for kongressen, vælger rådet blandt sine medlemmer en præsident og tre vicepræsidenter.

5. Præsidenten og de tre vicepræsidenter for styrelsesrådet udgør rådets præsidium. Præsidiet forbereder og leder arbejdet ved hvert af styrelsesrådets møder og påtager sig enhver anden opgave, som styrelsesrådet vedtager at overdrage til det.

6. Styrelsesrådet fastsætter selv sin forretningsorden.

7. Styrelsesrådets arbejde fordeles mellem tre specialiserede afdelinger for

a) tekniske spørgsmål,

b) driftsmæssige spørgsmål,

c) økonomiske spørgsmål,

hvem det bl. a. påhviler:

1° at tilrettelægge undersøgelsen af de vigtigste spørgsmål af teknisk, driftsmæssig og økonomisk art, som frembyder interesse for poststyrelserne i alle medlemslande, samt at udarbejde oplysninger og henstillinger til disse,

2° at træffe de fornødne foranstaltninger til at undersøge og sprede kendskabet til visse landes erfaringer og fremskridt på det tekniske, driftsmæssige og økonomiske område inden for posttjenesten,

3° at undersøge posttjenestens nuværende stade og behov i de nye lande under udvikling samt at udarbejde passende rekommandationer angående veje og midler til forbedring af posttjenesten i disse lande,

4° efter aftale med eksekutivrådet at træffe egnede foranstaltninger inden for det tekniske samarbejdes rammer i forbindelse med alle foreningens med-

lemslande, herunder navnlig de nye lande under udvikling.

8. Hver af styrelsesrådets vicepræsidenter er præsident for en afdeling.

9. Afdelingerne nedsætter arbejdsgrupper til undersøgelse af bestemte spørgsmål. Medlemmerne af styrelsesrådet deltager aktivt i de iværksatte undersøgelser. Lande, der ikke er medlemmer af styrelsesrådet, kan på begæring deltage i arbejdet i grupperne.

10. Ved hvert møde skal styrelsesrådet

a) udveksle synspunkter vedrørende afsluttede eller igangværende arbejder og i givet fald udfærdige rekommandationer i anledning af disse arbejder,

b) opstille arbejdsprogrammet for tiden indtil næste møde og koordinere afdelingernes arbejde,

c) undersøge ethvert andet spørgsmål, som forelægges det af et medlem af den rådgivende postale studiekommission eller af eksekutivrådet.

11. Styrelsesrådet fremsætter eventuelt forslag, der er direkte afledet af de udfærdigede henstillinger eller af de slutninger, der kan drages af de foretagne undersøgelser. Disse forslag forelægges

a) eksekutivrådet, når det drejer sig om spørgsmål, der henhører under dette råds kompetence,

b) kongressen i andre tilfælde, under forbehold af den rådgivende postale studiekommissions godkendelse.

12. Styrelsesrådet og dets organer kan til at deltage i møderne uden stemmeret indbyde:

a) enhver repræsentant for en international organisation eller enhver anden kvalificeret person, som det ønsker at samarbejde med,

b) repræsentanter for poststyrelsen i lande, der ikke er medlemmer af styrelsesrådet.

13. Det internationale bureau varetager sekretariatsforretningerne for styrelsesrådet og dets organer. I overensstemmelse med direktiverne fra præsidiet forbereder bureauet styrelsesrådets arbejde og udsender alle dokumenter fra hvert møde til poststyrelserne i de lande, der er medlemmer af styrelsesrådet, til poststyrelserne i lande, der uden at være medlemmer af styrelsesrådet deltager i arbejdsgrupperne, til de snævrere foreninger samt til poststyrelser i medlemslande, som anmoder herom.

Art. 106. Beretninger om virksomheden fra styrelsesrådet for den rådgivende postale studiekommission.

Styrelsesrådet

a) tilstiller efter afslutningen af hvert møde medlemslandenes poststyrelser og de snævrere foreninger et analytisk referat til underretning,

b) udfærdiger en årlig rapport over sin virksomhed til eksekutivrådet,

c) udarbejder til brug for kongressen en rapport over sin samlede virksomhed og sender denne til medlemslandenes poststyrelser mindst to måneder før kongressens åbning.

Art. 107. Forretningsorden for kongresser, administrative konferencer og særlige kommissioner.

Hver kongres, administrativ konference og særlig kommission fastsætter selv sin forretningsorden. Indtil denne forretningsorden er vedtaget, anvendes bestemmelserne i den ved det foregående møde i samme organ vedtagne forretningsorden, for så vidt de har henhold til forhandlingerne.

Art. 108. Sprog, der benyttes ved offentliggørelse af dokumenter, forhandlinger og tjenstlig korrespondance.

1. På begæring af et medlemsland eller en gruppe af medlemslande leveres foreningens dokumenter på ethvert sprog enten ved det internationale bureaus foranstaltning eller gennem regionale centrer i samarbejde med det internationale bureau.

2. De fra det internationale bureau leverede dokumenter fordeles under ét på de forlangte sprog.

3. De omkostninger, herunder eventuelle oversætterhonorarer, der er forbundet med leveringen fra det internationale bureau eller ved dettes mellemkomst af dokumenter på et hvilket som helst sprog, bæres af vedkommende medlemsland eller gruppe af medlemslande, som har forlangt at få dokumenterne leveret på det pågældende sprog.

4. Omkostninger, som skal bæres af en gruppe af medlemslande, fordeles mellem disse i forhold til de enkelte landes bidrag til foreningens almindelige udgifter.

5. Inden for en frist, som ikke må overskride to år, efterkommer det internationale bureau ethvert ønske om forandring i valg af sprog, som fremsættes af et medlemsland.

6. Ved forhandlingerne på foreningens møder kan anvendes fransk, engelsk, spansk og russisk ved hjælp af et tolkesystem – med eller uden elektronisk udstyr. Valg af tolkesystem overlades til mødets arrangører efter samråd med generaldirektøren for det internationale bureau og de pågældende medlemslande.

7. Andre sprog er ligeledes tilladt under de i § 6 nævnte forhandlinger og møder.

8. De delegationer, der anvender andre sprog, må drage omsorg for simultantolkning til et af de i § 6 nævnte sprog, enten ved det i samme paragraf nævnte system, når de nødvendige tekniske ændringer kan foretages, eller ved særlige tolke.

9. Omkostningerne til tolkevirksomheden fordeles mellem de medlemslande, der benytter samme sprog, i forhold til de enkelte landes bidrag til foreningens almindelige udgifter. Dog bæres omkostningerne til indretning og vedligeholdelse af det tekniske udstyr af foreningen.

10. Poststyrelserne kan træffe aftale med hensyn til det sprog, som skal anvendes i den tjenstlige korrespondance i deres indbyrdes forhold. Hvis en sådan aftale ikke foreligger, skal det franske sprog benyttes.

Art. 109. Fortegnelse over medlemslande.

Det internationale bureau udfærdiger og ajourfører fortegnelsen over foreningens medlemslande med angivelse af bidragsklasse for hvert land. Bureauet udfærdiger og ajourfører ligeledes fortegnelsen over overenskomsterne og de deri deltagende lande.

Art. 110. Virksomheds- og myndighedsområde for generaldirektøren for det internationale bureau.

1. Generaldirektøren for det internationale bureau udøver de funktioner og har den myndighed, der udtrykkelig tillægges ham i foreningens akter, eller som følger af de opgaver, der er pålagt det internationale bureau.

2. Generaldirektøren leder det internationale bureau.

3. Generaldirektøren eller hans stedfortræder overværer møderne på kongresser og administrative konferencer samt i særlige kommissioner og deltager uden stemmeret i forhandlingerne.

Art. 111. Forberedelse af kongressers, administrative konferencers og særlige kommissioners arbejde.

Det internationale bureau forbereder kongressernes, de administrative konferencers og de særlige kommissioners arbejde. Det drager omsorg for trykningen og fordelingen af de nødvendige dokumenter.

Art. 112. Oplysninger. Skøn. Begæringer om fortolkning af og ændring i akterne. Undersøgelser. Mellemkomst ved afvikling af afregninger.

1. Det internationale bureau skal til enhver tid stå til disposition for eksekutivrådet, for den rådgivende postale studiekommission samt for poststyrelserne i henseende til meddelelse af alle fornødne oplysninger vedrørende posttjenstlige spørgsmål.

2. Bureauet har navnlig til opgave at samle, ordne, udgive og fordele oplysninger af enhver art, som er af betydning for den internationale posttjeneste, på begæring af vedkommende parter at afgive skøn i tvistemål, at behandle begæringer om fortolkning og ændring i foreningens akter og i det hele taget at foretage sådanne undersøgelser, udarbejdelser og oplysningsarbejder, hvis udførelse de pågældende akter har overladt til bureauet, eller som dette måtte blive anmodet om at foretage i foreningens interesse.

3. Det foretager ligeledes de undersøgelser, som poststyrelserne måtte anmode om, for at erfare andre poststyrelsers stilling til et bestemt spørgsmål. Resultatet af en undersøgelse har ikke karakter af en afstemning og har ikke bindende virkning.

4. Det forelægger for præsidenten for styrelsesrådet i den rådgivende postale studiekommission spørgsmål, der henhører under kommissionens kompetence, til videre foranstaltning.

5. Det virker som udligningskontor ved afvikling af afregninger af enhver art i den internationale posttjeneste mellem de poststyrelser, som forlanger denne funktion.

Art. 113. Teknisk samarbejde.

Det påhviler det internationale bureau inden for rammerne af det internationale tekniske samarbejde at fremme ydelsen af postteknisk bistand under en hvilken som helst form.

Art. 114. Formularer, der leveres af det internationale bureau.

Det påhviler det internationale bureau at fremstille postidentitetskort, internationale svarkuponer, blanketter til postrejsechecks og checkhæfteomslag samt at levere poststyrelserne disse efter rekvisition mod betaling af fremstillingsprisen.

Art. 115. Overenskomster vedrørende snævrere foreninger samt særlige overenskomster.

1. To eksemplarer af de af de snævrere foreninger vedtagne overenskomster samt af de særoverenskomster, der er afsluttet i medfør af bestemmelserne i statuttens art. 8, skal tilstilles det internationale bureau af disse foreningers bureauer eller, i mangel heraf, af en af de kontraherende parter.

2. Det internationale bureau skal påse, at overenskomsterne vedrørende snævrere foreninger og de særlige overenskomster ikke indeholder bestemmelser, der er mindre gunstige for publikum end de bestemmelser, der er fastsat i foreningens akter, og skal underrette poststyrelserne om eksisterende snævrere foreninger og særoverenskomster. Bureauet skal give meddelelse til eksekutivrådet om enhver uregelmæssighed, der konstateres i henhold til nærværende bestemmelse.

Art. 116. Foreningens tidsskrift.

Det internationale bureau udgiver på grundlag af bidrag, der stilles til dets disposition, et tidsskrift i det tyske, det engelske, det arabiske, det kinesiske, det spanske, det franske og det russiske sprog.

Art. 117. Årsberetning vedrørende foreningens virksomhed.

Det internationale bureau udfærdiger vedrørende foreningens virksomhed en årsberetning, der tilsendes alle poststyrelserne samt de Forenede Nationer. Denne beretning skal være godkendt af eksekutivrådet.

Fremgangsmåde ved fremsættelse og behandling af forslag til ændring af foreningens akter

Art. 118. Fremsættelse af forslag til kongressen.

1. For fremsættelse af forslag til kongressen fra poststyrelserne i medlemslandene gælder følgende regler:

a) forslag, som indgår til det internationale bureau senest 6 måneder før den for kongressen fastsatte åbningsdato, offentliggøres i særlige forslagshæfter;

b) forslag af redaktionel art tillades ikke inden for de 6 måneder, der ligger umiddelbart forud for kongressens åbningsdato;

c) forslag til reelle ændringer, der indgår til det internationale bureau tidligst 6 måneder og senest 4 måneder før den for kongressen fastsatte åbningsdato, offentliggøres kun i forslagshæfterne, såfremt de støttes af mindst to poststyrelser;

d) forslag til reelle ændringer, der indgår til det internationale bureau inden

for de 4 måneder, der ligger umiddelbart forud for den for kongressen fastsatte åbningsdato, offentliggøres kun, såfremt de støttes af mindst otte poststyrelser;

e) erklæringer om støtte skal indgå til det internationale bureau inden for den samme frist som de forslag, hvortil de har henhold.

2. Forslag af redaktionel art forsynes af de poststyrelser, der fremsætter dem, med påtegningen „Proposition d'ordre rédactionnel" foroven og offentliggøres af det internationale bureau under et nummer efterfulgt af bogstavet R. Forslag, der ikke er forsynet med den nævnte påtegning, men som efter det internationale bureaus opfattelse alene vedrører en redaktionel ændring, offentliggøres med fornøden bemærkning herom; det internationale bureau opstiller en fortegnelse over disse forslag til brug for kongressen.

3. Den i §§ 1 og 2 foreskrevne fremgangsmåde anvendes ikke for ændringer til allerede fremsatte forslag.

Art. 119. Fremsættelse af forslag mellem to kongresser.

1. Alle de i tiden mellem kongresserne af en poststyrelse indbragte forslag vedrørende konventionen eller overenskomsterne skal for at kunne sættes under behandling være støttet af mindst to andre poststyrelser. Disse forslag nyder ikke fremme, når det internationale bureau ikke samtidig modtager det nødvendige antal erklæringer om støtte.

2. Disse forslag tilstilles de andre poststyrelser gennem det internationale bureau.

Art. 120. Behandling af forslag i tiden mellem to kongresser.

1. Ethvert forslag underkastes følgende behandling:

Der gives poststyrelserne i medlemslandene en frist af to måneder til at overveje det i cirkulære fra det internationale bureau bekendtgjorte forslag og eventuelt tilstille nævnte bureau deres bemærkninger. Ændringsforslag tillades ikke. Svarene samles ved det internationale bureaus foranstaltning og tilstilles poststyrelserne med opfordring til at udtale sig for eller imod forslaget. De poststyrelser, som ikke har afgivet deres stemme inden for en frist af to måneder, betragtes som afholdende sig fra at stemme. De fastsatte frister regnes fra datoerne for det internationale bureaus cirkulærer.

2. Hvis forslaget vedrører en overenskomst, dens ekspeditionsreglement eller disses slutningsprotokoller, kan kun poststyrelserne i de lande, der deltager i vedkommende overenskomst, være med i den i § 1 omhandlede behandling.

Art. 121. Meddelelse om beslutninger, der træffes i tiden mellem to kongresser.

1. De skete ændringer i konventionen, overenskomsterne, slutningsprotokollerne og tillæggene til disse akter fastslås ved en diplomatisk erklæring, som det påhviler den schweiziske forbundsregering at udfærdige og på det internationale bureaus begæring tilstille regeringerne i medlemslandene.

2. De skete ændringer i ekspeditionsreglementerne og deres slutningsprotokoller fastslås af det internationale bureau og notificeres poststyrelserne af dette. Det samme gælder de i art. 69, § 2, litra c), 2º, omhandlede fortolkninger af konventionen og de tilsvarende bestemmelser i overenskomsterne.

Art. 122. Gennemførelse af de i tiden mellem to kongresser vedtagne beslutninger.

Enhver vedtaget ændring kan først gennemføres mindst tre måneder efter dens notifikation.

Økonomi

Art. 123. Fastsættelse og betaling af foreningens udgifter.

1. Foreningens ordinære udgifter må ikke overskride et beløb af 3.710.000 guldfrancs pr. år.

2. På eksekutivrådets anbefaling kan den tilsynsførende myndighed, hvis omstændighederne kræver det, godkende en overskridelse af det i § 1 fastsatte maksimumsbeløb.

3. Der kan ikke gives tilladelse til overskridelse af det i § 1 fastsatte højeste beløb for de ordinære udgifter, for så vidt angår det år, der følger efter kongresåret. Fra og med det andet år kan beløbsgrænsen overskrides med højst 5 % pr. år.

4. Lande, som tilslutter sig foreningen, samt lande, der udtræder af denne, skal betale bidrag for hele det år, i løbet af hvilket deres tiltrædelse, henholdsvis udtrædelse får virkning.

5. Den schweiziske forbundsregering yder de nødvendige forskud og kontrollerer førelsen af finansregnskabet samt regnskabsaflæggelsen i det internationale bureau inden for grænserne af den af kongressen vedtagne bevilling.

6. De af den schweiziske forbundsregering i henhold til § 5 ydede forskud skal godtgøres af de betalingspligtige poststyrelser inden for den kortest mulige frist og senest inden den 31. december i det år, i hvilket regnskabet er udsendt. Hvis denne frist oversiddes, er de skyldige beløb til fordel for den nævnte regering rentebærende med 5 % pro anno at regne fra dagen for udløbet af den nævnte frist.

Art. 124. Bidragsklasser.

I henhold til art. 21, § 4, i statutten inddeles medlemslandene i 7 klasser, af hvilke hver bidrager til betalingen af udgifterne i følgende forhold:

1. klasse: 25 enheder
2. klasse: 20 enheder
3. klasse: 15 enheder
4. klasse: 10 enheder
5. klasse: 5 enheder
6. klasse: 3 enheder
7. klasse: 1 enhed

Art. 125. Betaling af leveringer fra det internationale bureau.

De af det internationale bureau til poststyrelserne mod betaling fremsendte leveringer skal betales inden for den kortest mulige frist og senest inden 6 måneder at regne fra den første dag i den måned, der følger efter den, i hvilken regningen er afsendt fra det internationale bureau. Hvis denne frist oversiddes, er de skyldige beløb, til fordel for den schweiziske forbundsregering, der har ydet forskudet, rentebærende med 5 % pro anno at regne fra dagen for udløbet af den nævnte frist.

Voldgift

Art. 126. Fremgangsmåden ved voldgift.

1. I tilfælde af, at en uoverensstemmelse skal afgøres ved en voldgiftskendelse, udpeger hver af de pågældende poststyrelser en poststyrelse i et medlemsland, som ikke er direkte interesseret i tvistemålet. Når flere poststyrelser gør fælles sag, regnes de ved anvendelsen af denne bestemmelse kun som én poststyrelse.

2. I det tilfælde, at en af de pågældende poststyrelser ikke inden for en frist af seks måneder reagerer over for et forslag om voldgift, skal det internationale bureau, såfremt det anmodes derom, enten søge at formå den poststyrelse, som har forholdt sig passiv, til at udpege en voldgiftsdommer eller selv ex officio udpege en sådan.

3. Parterne kan træffe aftale om at udpege en eneste voldgiftsdommer, der kan være det internationale bureau.

4. Voldgiftsdommernes afgørelse træffes ved stemmeflerhed.

5. I tilfælde af stemmelighed vælger voldgiftsdommerne til at påkende uoverensstemmelsen en anden poststyrelse, der ligeledes er uden interesse i tvistemålet. Såfremt enighed om dette valg ikke kan opnås, udpeges poststyrelsen af det internationale bureau blandt de poststyrelser, der ikke har været foreslået af voldgiftsdommerne.

6. Hvis det drejer sig om en uoverensstemmelse, der har henhold til en af overenskomsterne, kan voldgiftsdommerne ikke udpeges uden for den kreds af poststyrelser, som deltager i den pågældende overenskomst.

Slutningsbestemmelser

Art. 127. Betingelser for vedtagelse af forslag angående det almindelige reglement.

For at blive gyldige skal forslag, der indgives til kongressen vedrørende nærværende almindelige reglement, godkendes af flertallet af de på kongressen repræsenterede medlemslande. To trediedele af foreningens medlemslande skal være til stede ved stemmeafgivningen.

Art. 128. Forslag angående overenskomsterne med de Forenede Nationer.

De i art. 127 fastsatte betingelser for vedtagelse anvendes ligeledes på forslag til ændring af de mellem Verdenspostforeningen og de Forenede Nationer afsluttede overenskomster, for så vidt disse overenskomster ikke fastsætter betingelserne for ændring af de deri indeholdte bestemmelser.

Art. 129. Det almindelige reglements ikraftsættelse og gyldighedsperiode.

Dette almindelige reglement skal træde i kraft den 1. januar 1966 og forblive gyldigt, indtil akterne fra den følgende kongres sættes i kraft.

Til bekræftelse heraf har de befuldmægtigede for regeringerne i medlemslandene underskrevet dette almindelige reglement i ét eksemplar, der forbliver deponeret i arkivet hos den regering, i hvis land foreningen har sit sæde. En genpart heraf overleveres hver part af regeringen i det land, hvor kongressen har været afholdt.

Wien, den 10. juli 1964.

Slutningsprotokol til almindeligt reglement for Verdenspostforeningen

Umiddelbart før underskriften af det under dags dato indstiftede almindelige reglement for Verdenspostforeningen er underskrevne befuldmægtigede kommet overens om følgende:

Art. I. Eksekutivråd og styrelsesråd for den rådgivende postale studiekommission.

Bestemmelserne i det almindelige reglement om organisation og virkemåde for eksekutivrådet og styrelsesrådet for den rådgivende postale studiekommission finder anvendelse før ikrafttrædelsen af nævnte reglement.

Art. II. Sprog, der benyttes ved offentliggørelse af dokumenter.

1. Som en afvigelse fra art. 33 i statutten og art. 129 i det almindelige reglement skal de i art. 108 i nævnte reglement foreskrevne nye faste regler for anvendelse af sprog sættes i kraft efter nærmere bestemmelse af eksekutivrådet under hensyntagen til de rent praktiske krav, som organisationen af det nye system stiller foreningen overfor.

2. Indtil dette tidspunkt bør det internationale bureau efterkomme begæringer om levering af foreningens dokumenter på ethvert sprog ved iværksættelse af midlertidige foranstaltninger, f. eks. benyttelse af private oversættelsesbureauer eller indgåelse af aftale med en anden særlig organisation, der anvender et flersproget system.

3. Hvis det skønnes nødvendigt, kan eksekutivrådet træffe foranstaltninger i så henseende.

Art. III. Foreningens udgifter.

Som en afvigelse fra art. 129 gælder den i art. 123, § 1, fastsatte maksimumsgrænse for foreningens årlige ordinære udgifter fra den 1. januar 1964.

Til bekræftelse heraf har underskrevne befuldmægtigede udfærdiget denne protokol, der skal have samme kraft og samme gyldighed, som hvis dens bestemmelser var optaget i selve det almindelige reglements tekst, og har underskrevet den i ét eksemplar, der forbliver deponeret i arkivet hos den regering, i hvis land foreningen har sit sæde. En genpart overleveres hver part af regeringen i det land, hvor kongressen har været afholdt.

Wien, den 10. juli 1964.

Ad foreningens organisation

Organisationens opbygning, som den fremgår af statutten, er ikke særlig gammel. Den udvikling, der specielt efter den 2. verdenskrig har fundet sted, har skabt behov for organer til varetagelse af de mange opgaver, der foreligger mellem kongresserne.

Eksekutivrådet skabtes således i 1947 med den væsentlige opgave at sikre kontinuiteten i foreningens arbejde mellem kongresserne, og det varetager som nævnt undersøgelser af juridisk, lovgivningsmæssig og administrativ karakter. Det nuværende navn indførtes på kongressen i 1964 til afløsning af „Forbindelseskommissionen".

Den rådgivende postale studiekommission skabtes i 1957 og har til opgave at foretage undersøgelser vedrørende spørgsmål af teknisk, driftsmæssig og økonomisk karakter.

I 1964 nedsattes en *uddannelseskomité* sammensat af 4 medlemmer fra CE og 4 fra CCEP's styrelsesråd og ledet af CE's præsident. Komiteens opgaver består i bl. a. at råde og hjælpe poststyrelser vedrørende uddannelsesspørgsmål, særligt for så vidt angår udarbejdelse af uddannelsesprogrammer og disses gennemførelse.

Det internationale bureaus arbejde med at indsamle, ordne, udgive og fordele oplysninger af interesse for poststyrelserne er af et ganske betydeligt omfang. I konventionen og overenskomsterne er optaget bestemmelser om en række forskellige oplysninger, der af poststyrelserne i overensstemmelse hermed skal afgives til bureauet. Det drejer sig bl. a. om poststyrelsernes beslutninger vedrørende anvendelse eller ikke-anvendelse af visse bestemmelser (fakultative bestemmelser eller bestemmelser, der er taget forbehold over for i slutningsprotokollerne), f.eks.

deltagelse i udvekslingen af fonopostforsendelser, brevpakker, ekspresforsendelser, pakker af vægt over 10 kg og andre pakker end almindelige pakker.

Af hensyn til udvekslingen i øvrigt skal der gives oplysninger om en lang række andre ting, f. eks.

maksimumsbeløb for værdiangivelse, for postanvisninger og for postopkrævningsforsendelser;

former for udvekslingen af postanvisninger og postopkrævningsforsendelser og mønten, der skal anvendes;

toldforskrifter, forbud eller indskrænkninger vedrørende indførsel og transitbefordring, antal tolddeklarationer og sproget, der ønskes anvendt ved udfyldningen;

befordringsmuligheder og befordringsafstande;

takster i indenrigsk og international udveksling.

De indkomne oplysninger danner grundlaget for forskellige publikationer, der af bureauet udsendes til medlemmerne. I øvrigt udsendes bl. a. statistiske oplysninger, spørgeskemaer til besvarelse i forbindelse med undersøgelser, resultater af undersøgelser, henstillinger, rapporter m. v., protokoller fra kongresser og møder osv.

Bureauet råder over et bibliotek, hvorfra kan udlånes dokumenter m. v. af interesse for posttjenesten. I de senere år er der også tilgået bureauet en del film. Film er blevet et ret almindeligt instruktions- og oplysningsmiddel for poststyrel-

serne, og kopier af optagne film tilstilles altid bureauet, der foretager udlån til interesserede poststyrelser.

Forbindelsen med andre internationale organisationer

Verdenspostforeningen blev i 1947 knyttet til de Forenede Nationer ved en overenskomst, som FN tog initiativet til, idet FN i henhold til FN-pagten skal søge at bringe institutioner, der er oprettet ved regeringsaftaler og har vidtgående mellemfolkelige opgaver på økonomiske, sociale, kulturelle, undervisningsmæssige, sundhedsmæssige og beslægtede områder, i forbindelse med FN.

Overenskomsten mellem FN og Verdenspostforeningen indeholder bestemmelser om gensidig repræsentation, om udveksling af oplysninger og dokumenter samt om samarbejdet i øvrigt.

I overenskomsten er optaget en bestemmelse om bistand til FN. Bestemmelsen findes i art. 6 og har følgende ordlyd:

„Foreningen vil samarbejde med de Forenede Nationer, deres hoved- og hjælpeorganer, og yde dem sin medvirken i den udstrækning, som er forenelig med bestemmelserne i verdenspostkonventionen.

For så vidt angår de Forenede Nationers medlemmer erkender foreningen i overensstemmelse med bestemmelserne i pagtens art. 103, at ingen bestemmelse i verdenspostkonventionen eller i de tilknyttede overenskomster kan påberåbes som udgørende en hindring for eller som hidførende en eller anden begrænsning af en stats opfyldelse af sine forpligtelser over for de Forenede Nationer".

Der kan således ikke være tvivl om, at bestemmelserne i verdenspostkonventionen skal vige for en af sikkerhedsrådet truffet beslutning, som er forpligtende for FN's medlemsstater. I den forbindelse bør nævnes, at der i FN's pagt, art. 41, som eksempel på forholdsregler over for trusler mod freden er angivet fuldstændig eller delvis afbrydelse af samkvemmet ved post, telegraf og radio.

Verdenspostforeningen kan naturligvis ikke i dag virke uden et snævert samarbejde med FN's særlige institutioner og andre internationale organisationer med fælles interesseområder. Igennem de senere år har UPU opretholdt forbindelser specielt med Verdenssundhedsorganisationen (besørgelse af postforsendelser med letfordærvelige biologiske stoffer), med den internationale atomenergikommission (postbesørgelse af radioaktive stoffer) og ikke mindst med den internationale civile luftfartsorganisation (ICAO), der regelmæssigt deltager i eksekutivrådets møder, hvor spørgsmål angående luftpost indtager en vigtig plads. Inden for dette sidste område har man også forbindelse med luftfartsselskabernes internationale sammenslutning (IATA) i en særlig kontaktkomité under eksekutivrådet.

Endvidere er nedsat en kontaktkomité mellem UPU og toldsamarbejdsrådet for at finde frem til midler og metoder, der tillader en fremskyndelse og en simplificering af toldformaliteterne i posttjenesten.

Endelig er UPU i forbindelse med den internationale standardiseringsorganisation (ISO) vedrørende spørgsmålet om standardisering af konvolutformater og vægten af det papir, der anvendes i konvolutfremstilling, et spørgsmål der har stor betydning for en udviklet rationel behandling af posten både mekanisk og manuelt.

Verdenspostforeningens konvention med tilhørende slutningsprotokol og ekspeditionsreglement

Konventionens „Fællesregler vedrørende Den internationale posttjeneste"

Transitretten går tilbage til foreningens start og er afgørende for den internationale postudveksling. I praksis eksisterer denne transitret ikke i fuldstændigt omfang, idet enkelte lande af politiske grunde har afslået at transitbefordre post til visse andre lande. I et enkelt tilfælde har et land nægtet at modtage post til videresendelse ad luftvejen, fordi afsendelseslandet gennem flere år ikke havde overholdt fristerne for betaling af befordringsafgifterne og efterhånden skyldte temmelig meget. Transitretten er imidlertid meget vigtig, og om dens betydning vidner følgende resolution, som efter forslag fra CEPT's medlemslande vedtoges på verdenspostkongressen i Wien i 1964:

„Kongressen, der anser transitretten for et af foreningens væsentlige og fundamentale principper, appellerer til alle medlemslandes loyalitet og solidaritet med henblik på, at der under enhver omstændighed ydes den fulde respekt for anvendelsen af dette princip, uden hvilket foreningen ikke fuldstændigt kan udfylde sin mission og herved medvirke til en ønsket sammenknytning af internationale venskabsbånd".

Rettigheder og pligter vedrørende transitbefordring

Alm. regel

Retten til at sende post i transit, jfr. statuttens art. 1, medfører for hver poststyrelse forpligtelse til altid at videresende lukkede afslutninger og brevpostforsendelser i åben transit, som modtages fra en anden poststyrelse, ad de hurtigste befordringsveje, som den benytter til sine egne forsendelser. Forpligtelsen gælder også for luftpostbrevforsendelser uden hensyn til, om de transitydende poststyrelser medvirker ved videresendelsen eller ikke.

Brevforsendelser

Medlemslande, der ikke deltager i udvekslingen af breve indeholdende letfordærvelige biologiske stoffer eller radioaktive stoffer har ret til ikke at tillade disse forsendelser i åben transit over deres område. Det samme gælder andre brevforsendelser end breve og brevkort, når betingelserne for deres offentliggørelse eller udbredelse i vedkommende land ikke er iagttaget.

Medlemslande, der ikke besørger breve og æsker med angiven værdi, eller som ikke påtager sig ansvaret for værdiforsendelser, der befordres med deres søposttjenester eller luftruter, kan ikke modsætte sig, at sådanne forsendelser befordres i lukkede afslutninger over deres område eller med deres sø- eller luftposttjenester, men disse landes ansvar er da begrænset til det for anbefalede forsendelser fastsatte. **Breve og æsker med ang. værdi**

Retten til at sende postpakker i transit ad land- eller søvejen gælder kun over for de lande, der deltager i udvekslingen af postpakker. **Pakker**

Retten til at sende luftpostpakker i transit tilsikres på hele foreningens område, men medlemslande, der ikke har tiltrådt pakkeoverenskomsten, er dog ikke forpligtet til at deltage i befordringen af luftpostpakker ad land- eller søvejen.

Medlemslande, der har tiltrådt pakkeoverenskomsten, er forpligtet til at transitbefordre værdipakker, der forsendes i lukkede afslutninger. Forpligtelsen påhviler disse lande, selv om de ikke selv modtager sådanne pakker til postbesørgelse eller ikke påtager sig ansvaret for pakkernes befordring med deres sø- eller luftposttjenester, men deres ansvar er da begrænset til det, der er fastsat for pakker af samme vægt uden værdiangivelse.

Såfremt et land ikke overholder bestemmelserne angående retten til at forsende post i transit, har poststyrelserne i de andre medlemslande ret til at indstille postudvekslingen med dette land. De skal forud give de interesserede poststyrelser meddelelse pr. telegram om dette skridt. **Indstilling af postudvekslingen**

Når en poststyrelse på grund af ekstraordinære omstændigheder ser sig nødsaget til midlertidigt, helt eller delvis, at indstille visse udvekslinger, er den forpligtet til straks at give underretning herom til den eller de vedkommende poststyrelser.

Postforsendelsernes tilhørsforhold

Enhver postforsendelse tilhører afsenderen, så længe den ikke er blevet udleveret til rette vedkommende, med mindre den pågældende forsendelse er blevet beslaglagt i medfør af bestemmelseslandets lovgivning.

I slutningsprotokollen har en række lande taget forbehold for så vidt angår denne bestemmelse, idet disse landes bestemmelser ikke giver afsenderen rådighedsret over en forsendelse, når den først er afgivet til postbesørgelse.

Bestemmelsen gælder heller ikke for Danmark, hvilket ligeledes er anført i slutningsprotokollen, idet den danske indenrigske lovgivning ikke tillader tilbagelevering eller adresseforandring efter afsenderens anmodning, når først adressaten har modtaget anmeldelse om, at der er ankommet en forsendelse til ham.

Takster, ækvivalenter, portofrihed, frimærker og formularer

Takster og gebyrer vedrørende den internationale udveksling af de forskellige postforsendelser er fastsat i konventionen og overenskomsterne.

Det er forbudt at opkræve andre postale takster, tillægstakster og gebyrer af nogen som helst art end dem, der er hjemlet i konventionen og overenskomsterne.

I hvert land fastsættes taksterne og gebyrerne efter en modværdi i landets mønt, der så nøjagtigt som muligt svarer til francens værdi. Ækvivalenterne fast- **Ækvivalenter**

sættes af poststyrelserne efter aftale med det internationale bureau, der er ansvarlig for den videre underretning af medlemslandene.

Ækvivalenter og ækvivalentændringer kan kun træde ikraft fra den 1. i en måned og tidligst fjorten dage efter deres notifikation gennem bureauet. Bureauet udfærdiger en oversigt, der for hvert land udviser ækvivalenterne for de i pågældende land gældende takster og gebyrer, omsætningsforholdet mellem landets mønt og guldfrancs samt salgsprisen for internationale svarkuponer.

Portofrihed

Det er udtrykkeligt fastsat i konventionen, overenskomsterne og slutningsprotokollerne, i hvilke tilfælde der gælder portofrihed. I konventionens afsnit for fællesregler er optaget bestemmelser om portofrihed for forsendelser til og fra krigsfanger m. v.:

Krigsfangeforsendelser m. v.

Bortset fra luftposttillægstakst er brevforsendelser, breve og æsker med angiven værdi, postpakker (dog særlig vægtbegrænsning) og postanvisninger fritaget for enhver postal afgift, når de sendes fra eller til krigsfanger og de i et neutralt land optagne og internerede kombattanter, eller fra andre lande til internerede civilpersoner. Oplysningskontorer og centralkontorer oprettet i henhold til Genferkonventionerne nyder samme portofrihed for forsendelser, der vedrører omhandlede personer.

Blindeforsendelser

Der er endvidere optaget en bestemmelse om, at blindeforsendelser bortset fra luftposttillægstakst er fritaget for porto samt for de særlige gebyrer for anbefaling, modtagelsesbevis, ekspresbesørgelse, efterspørgsel og forsendelse mod postopkrævning.

Frimærker

Poststyrelserne er de eneste, der kan udgive frimærker bestemt til frankering.

Enhver udstedelse af nye frimærker skal af vedkommende poststyrelse notificeres med de nødvendige angivelser over for alle øvrige poststyrelser gennem det internationale bureau. Poststyrelserne udveksler desuden ved bureauets mellemkomst tre eksemplarer af hvert af deres frimærker.

Formularer

De formularer, der benyttes af poststyrelserne i deres indbyrdes forhold, skal være affattet i det franske sprog med eller uden underlagt oversættelse i et andet sprog, medmindre vedkommende poststyrelser træffer anden aftale.

Formularer, der benyttes af publikum, skal bære en underlagt oversættelse i det franske sprog, når de ikke er trykt i dette sprog.

Ovennævnte formularers tekst, farve og dimensioner skal være i overensstemmelse med det i konventionens og overenskomsternes ekspeditionsreglementer foreskrevne.

Forpligtelser vedrørende straffeforanstaltninger

I konventionens afsnit om fællesregler er optaget følgende bestemmelser:

„Medlemslandenes regeringer forpligter sig til at træffe eller foreslå deres respektive lovgivningsmyndigheder at træffe de nødvendige foranstaltninger:

a) til at straffe eftergørelse af frimærker, herunder frimærker, hvis gyldighed er ophævet, internationale svarkuponer og postidentitetskort;

b) til at straffe brug eller udbredelse:
1⁰ af eftergjorte frimærker (herunder frimærker, hvis gyldighed er ophævet) eller allerede benyttede frimærker samt af eftergjorte eller allerede benyttede aftryk fra frankostemplingsmaskiner eller bogtrykmaskiner;

2⁰ af eftergjorte internationale svarkuponer;
3⁰ af eftergjorte postidentitetskort;

c) til at straffe svigagtig brug af gyldige postidentitetskort;

d) til at forbyde og undertrykke al svigagtig fremstilling og udbredelse af de i posttjenesten benyttede etiketter og stempler, der er eftergjort eller efterlignet på en sådan måde, at de kan forveksles med de af poststyrelsen i et af medlemslandene fremstillede etiketter og stempler;

e) til at forhindre og eventuelt straffe indlæggelse af opium, morfin, kokain eller andre bedøvende midler såvel som eksplosive og let antændelige genstande i postforsendelser, i hvilke det ikke efter konventionen og overenskomsterne udtrykkeligt er tilladt at foretage sådan indlæggelse."

Fjerntliggende lande

I Verdenspostforeningens akter er der i visse tilfælde givet bestemmelser, der ikke er ens for udvekslingen med alle lande, men tager hensyn til begrebet „fjerntliggende lande", hvilket f. eks. er tilfældet ved fastsættelse af gyldighedsfristen for postanvisninger.

I konventionen er fjerntliggende lande defineret således:

„Som fjerntliggende lande betragtes lande, mellem hvilke befordringstiden ad den hurtigste rute over land eller sø overstiger ti dage, samt lande, mellem hvilke der gennemsnitligt er mindre end to postforbindelser pr. måned.

Lande af meget stor udstrækning eller lande, hvis indre samfærdselsret er ringe udviklet, ligestilles med fjerntliggende lande med hensyn til de i konventionen og overenskomsterne fastsatte frister i de tilfælde, hvor de nævnte faktorer spiller en overvejende rolle."

Opbevaringstid for dokumenter

De i den internationale posttjeneste benyttede dokumenter skal opbevares i mindst atten måneder. Dokumenter, der vedrører et tvistemål eller en reklamation, skal opbevares, indtil sagen er afsluttet.

Telegramadresse

Poststyrelserne skal i telegrafiske meddelelser, som de udveksler indbyrdes, anvende følgende telegramadresser:

a) „Postgen" for telegrammer til centralstyrelserne;

b) „Postbur" for telegrammer til postkontorerne;

c) „Postex" for telegrammer til udvekslingskontorerne.

Disse telegramadresser efterfølges af bestemmelsesstedets navn og eventuelt af enhver anden nærmere angivelse, som skønnes fornøden.

De nævnte telegramadresser, der eventuelt suppleres med det afsendende kontors navn, benyttes ligeledes som underskrift i telegrafiske meddelelser.

Fællesregler for andre områder

I konventionen er der foruden ovennævnte bestemmelser optaget principielle bestemmelser vedrørende bl. a. opstilling og afvikling af afregninger og betaling af fordringer samt vedrørende internationale postidentitetskort.

Konventionens og det tilhørende ekspeditionsreglements almindelige bestemmelser vedrørende brevforsendelser

Betegnelsen brevforsendelser omfatter breve, enkelte brevkort og brevkort med betalt svar, tryksager, blindeforsendelser, vareprøver, brevpakker og fonopostforsendelser.

Ved foreningens start var der alene tale om breve, kort, forretningspapirer, tryksager og vareprøver. Blindeforsendelser indførtes i akterne på kongressen i 1920, brevpakker på kongressen i 1929 og fonopostforsendelser på kongressen i 1939.

Forretningspapirer afskaffedes på kongressen i 1964. For at afbøde lidt af virkningen af denne beslutning blev dog forskellige sager, som på grund af deres kulturelle og uddannelsesmæssige karakter hidtil havde nydt godt af den lavere porto for forretningspapirer, fremtidig tilladt for tryksagsporto.

Afskaffelsen af forsendelsesarten forretningspapirer er kun et skridt på vejen til yderligere forenklinger, idet kongressen i 1964 har overdraget CE at videreføre sit arbejde for at forenkle takstsystemet og de generelle bestemmelser vedrørende brevforsendelserne, herunder eventuelt en yderligere reduktion af antallet af forsendelsesarter. I denne forbindelse er det værd at bemærke, at nye tanker om andre former for inddeling af brevforsendelser er ved at vinde indpas og indgår i CE's undersøgelser. Det drejer sig om en inddeling, der ikke tager hensyn til indholdets art eller til, om der er tale om lukkede eller åbne forsendelser, men som baseres på kvaliteten af den tjeneste, der tilbydes – med andre ord en inddeling af brevposten i 1., 2. og evt. 3. klasses post. Hvor stor tilslutning disse tanker vil vinde, kan ikke siges; der er mange problemer forbundet med dem, og en overgang til inddeling og taksering efter disse synspunkter vil betyde en omstilling fra systemer, der har været anvendt gennem mange år.

Almindelige betingelser

Udvekslingen af de forskellige arter af brevforsendelser er obligatorisk bortset fra udvekslingen af fonopostforsendelser, der kun udveksles mellem medlemslande, der tillader disse forsendelser enten gensidigt eller kun i ankommende retning. Om udvekslingen af brevpakker er der dog i slutningsprotokollen anført, at forpligtelsen til at påtage sig besørgelsen af disse ikke gælder for de medlemslande, der er ude af stand til at udføre denne tjeneste.

Samtlige brevforsendelser kan forsendes under anbefaling. Ved indlevering af en anbefalet forsendelse skal der gratis leveres afsenderen en kvittering.

Breve

Kun anbefalede breve, men ikke andre brevforsendelser, må indeholde møntstykker, pengesedler eller værdipapirer lydende på ihændehaver, forarbejdet eller uforarbejdet platin, guld eller sølv, ædelstene, juveler og andre kostbare genstande. Adskillige lande har dog i slutningsprotokollen fået bemyndigelse til ikke at tillade forsendelse af sådant indhold i anbefalede breve.

Letfordærvelige biologiske stoffer og radioaktive stoffer modtages til postbefordring på de i ekspeditionsreglementet fastsatte betingelser mod almindelig brevporto. Udvekslingen er dog begrænset til kun at finde sted mellem lande, der har erklæret sig villige til at acceptere disse forsendelser, enten i deres gensidige udveksling eller kun i den ene retning. Biologiske stoffer kan desuden kun sendes mellem offentligt anerkendte laboratorier, mens radioaktive stoffer kun kan indleveres af afsendere, der har fået behørig tilladelse hertil.

Reglerne for forsendelse af biologiske stoffer er første gang optaget i Verdenspostforeningens akter på kongressen i 1957 efter forudgående forhandlinger med Verdenssundhedsorganisationen. Bestemmelserne om postbesørgelse af radioaktive stoffer indførtes ved kongressen i 1964 efter forudgående undersøgelser af den daværende forbindelseskommission i samarbejde med den internationale atomenergikommission, der er den kompetente internationale institution inden for dette område.

Poststyrelserne i afsendelses- og bestemmelseslandet har ret til at behandle efter deres indre lovgivning breve, som indeholder dokumenter, der har karakter af nutidig og personlig korrespondance, og som udveksles mellem andre personer end afsenderen og brevets adressat eller personer, der bor sammen med disse.

Brevforsendelser

For breve, tryksager, blindeforsendelser, vareprøver og brevpakker er der i konventionen fastsat forbud mod indlæggelse af et svarkort eller en svarkonvolut, der er frankeret med frimærker eller frankopåtryk fra forsendelsens afsendelsesland.

Bortset fra de i ekspeditionsreglementet fastsatte undtagelser må, ifølge konventionen, tryksager, blindeforsendelser, vareprøver og brevpakker:

a) være således beskafne, at de let kan undersøges;

b) ikke bære nogen påtegning eller indeholde noget dokument, der har karakter af nutidig og personlig korrespondance;

c) ikke indeholde stemplede eller ustemplede frimærker eller andre frigørelsesmidler og ej heller noget dokument, der repræsenterer en værdi.

Hvis reglerne ikke opfyldes

Forsendelser, der ikke opfylder ovennævnte regler eller reglerne fastsat i ekspeditionsreglementet, og som ikke falder ind under særlige undtagelsesbestemmelser, postbesørges ikke, og forsendelser, der fejlagtigt måtte være modtaget, tilbagesendes til afsendelseslandet. Postvæsenet i bestemmelseslandet har dog ret til at udlevere dem til adressaten og kan i så fald eventuelt udtaksere dem i porto efter de takster, der er fastsat for den forsendelsesart, hvortil de efter deres indhold, vægt eller dimensioner må henregnes. Forsendelser, der overskrider maksimumsvægten, kan udtakseres efter deres virkelige vægt.

Toldpligtigt indhold

Af brevforsendelser kan tryksager, brevpakker og fonopostforsendelser indeholde toldpligtige genstande. Det samme gælder breve, eventuelt dog alene anbefalede breve, såfremt bestemmelseslandet har givet sin tilslutning hertil.

Forsendelser med serum og vaccine samt forsendelser med påtrængende nødvendige lægemidler, der er vanskelige at fremskaffe, er tilladt i alle tilfælde. Bedøvende midler, jfr. efterfølgende bestemmelser om forbud, er dog ikke omfattet af denne bestemmelse.

Forbud

I henhold til konventionens bestemmelser er forsendelse af følgende genstande forbudt:

a) genstande, som på grund af deres beskaffenhed eller indpakning kan frembyde fare for posttjenestemænd eller tilsmudse eller beskadige brevforsendelser (se også litra f);
b) toldpligtige genstande (bortset fra tidligere nævnte undtagelser) samt vareprøver, der afsendes i et større antal for at undgå opkrævning af toldafgifter;
c) opium, morfin, kokain og andre bedøvende midler;
d) genstande, hvis indførsel eller udbredelse i bestemmelseslandet er forbudt;
e) levende dyr med undtagelse af:
   1⁰ bier, igler og silkeorme;
   2⁰ skadelige insekters parasitter og insektdræbere, som er bestemt til anvendelse ved bekæmpelsen af sådanne insekter, og som forsendes mellem offentligt anerkendte institutioner;
f) eksplosive, brandfarlige eller andre farlige stoffer; de tidligere omhandlede letfordærvelige biologiske stoffer og radioaktive stoffer falder dog uden for dette forbud;
g) obscøne eller umoralske genstande.

De forsendelser, som indeholder ovennævnte genstande, og som fejlagtigt er modtaget til besørgelse, behandles efter den indre lovgivning i det land, hvis postvæsen konstaterer deres tilstedeværelse.

Forsendelser, der indeholder de under c), f) og g) nævnte genstande, videresendes ikke i noget tilfælde til bestemmelsesstedet, ligesom de ikke udleveres til adressaterne eller tilbagesendes til afsendelsesstedet.

I de tilfælde, hvor forsendelser, som fejlagtigt er modtaget til besørgelse, hverken tilbagesendes til afsendelseslandet eller udleveres til adressaten, skal poststyrelsen i afsendelseslandet nøjagtigt underrettes om den behandling, som disse forsendelser er blevet underkastet.

I øvrigt er der forbeholdt ethvert land ret til på sit område at undlade befordring i åben transit af andre brevforsendelser end breve og brevkort, med hensyn til hvilke de lovbestemmelser, som fastsætter betingelserne for deres offentliggørelse eller udbredelse i vedkommende land, ikke er iagttaget. Sådanne genstande skal tilbagesendes til postvæsenet i afsendelseslandet.

Indlevering i et andet land

Om afgivelse af brevforsendelser til postbesørgelse i udlandet er der i slutningsprotokollen optaget følgende bestemmelse:

„Intet medlemsland er forpligtet til at befordre eller omdele til adressaterne brevpostforsendelser, som afsendere, der er bosiddende på dets territorium, afgiver eller lader afgive til postbesørgelse i et andet land for at drage fordel af der gældende lavere takster; dette gælder ligeledes forsendelser af den omhandlede art, som indleveres i stort antal, hvad enten indleveringen er foretaget for at drage fordel af lavere takster eller ej. Reglen anvendes uden forskel såvel med hensyn til forsendelser, der er bragt i stand til afsendelse i det land, i hvilket afsenderen bor, og derefter er bragt over grænsen, som med hensyn til forsendelser, der er bragt i stand til afsendelse i et andet land. Vedkommende

poststyrelse har ret til enten at tilbagesende de omhandlede forsendelser til afsendelsesstedet eller til at opkræve sin indenrigske porto for dem. Formerne for portoens opkrævning er det overladt den selv at fastsætte."

Bestemmelsen tog oprindeligt alene sigte på at forhindre indlevering af forsendelser i et andet land for at drage fordel af lavere takster, men bestemmelsen blev i 1957 udvidet til også at omfatte forsendelser, der indleveres i stort antal, selv om formålet ikke er at drage økonomisk fordel af takstforskelle.

Særlige tjenester

Deltagelsen i følgende særlige tjenester er fakultativ:

a) ekspresbesørgelse

b) frankosedler

c) personlig udlevering.

Tilbagesendelse. Omekspedition. Efterspørgsel

Begæring om tilbagelevering eller adresseforandring

Afsenderen af en brevforsendelse kan forlange den tilbageleveret fra postvæsenet eller lade dens adresse ændre, så længe den

a) ikke er blevet udleveret til adressaten;

b) ikke er blevet konfiskeret eller tilintetgjort af vedkommende myndighed som følge af overtrædelse af bestemmelser vedrørende forbudte genstande;

c) ikke er blevet beslaglagt i henhold til bestemmelseslandets indre lovgivning.

Da en del lande ikke anerkender afsenderens rådighedsret over en indleveret forsendelse, er der i slutningsprotokollen optaget en særlig artikel om, at denne bestemmelse ikke gælder for disse lande.

På grund af den store udvikling inden for turismen, er der på kongressen i 1964 optaget en bestemmelse, der giver afsendere adgang til indlevering af sådanne begæringer også i et andet land end forsendelsens indleveringsland.

Omekspedition

Har adressaten skiftet bopæl, omekspederes brevforsendelser straks til ham, medmindre afsenderen ved en i udskriften og i et i bestemmelseslandet kendt sprog har anført en påtegning, der forbyder omekspedition.

Uanbringelige forsendelser

Henliggefristen for forsendelser, der henlægges til afhentning eller er adresseret poste restante, fastsættes ved bestemmelseslandets reglementer. Fristen kan i almindelighed ikke overstige 1 måned, men kan i særlige tilfælde forlænges indtil 2 måneder.

Uanbringelige brevkort tilbagesendes ikke. Endvidere er det ikke obligatorisk at tilbagesende uanbringelige tryksager, medmindre afsenderen ved påtegning har bedt om tilbagesendelse. Anbefalede tryksager og bøger skal dog altid tilbagesendes.

Efterspørgsel

Efterspørgsler er tilladt inden for en frist af et år regnet fra dagen efter indleveringen af forsendelsen. Begæringer om oplysninger, som er fremsat af en poststyrelse, er de øvrige poststyrelser forpligtet til at modtage og behandle, når de indgår til dem senest 15 måneder efter forsendelsens indleveringsdato.

Brevforsendelsers adressering m. v.

Det er i konventionen fastsat, at poststyrelserne skal henstille til publikum:

a) udelukkende af forbeholde mindst højre halvdel af forsiden til angivelse af modtagerens adresse, anbringelse af frimærker eller frankopåtryk samt tjenstlige påtegninger eller etiketter;
b) at affatte adressen meget tydeligt i latinske bogstaver og med arabiske tal og at anbringe den på den højre side i forsendelsens længderetning;
c) at anføre navnet på bestemmelsesstedet og bestemmelseslandet med store bogstaver;
d) at anføre adressen nøjagtigt og fuldstændigt, således at befordringen af forsendelsen og dens udlevering til adressaten kan ske uden særlig undersøgelse, og uden at der opstår tvivlsspørgsmål i forbindelse hermed;
e) at angive afsenderens navn og bopæl enten på venstre side af forsiden på en sådan måde, at adressen ikke utydeliggøres, og at anbringelse af tjenstlige påtegninger og etiketter ikke besværliggøres, eller på bagsiden;
f) at anføre ordet „Lettre" på adressesiden af breve, som på grund af deres omfang eller beskaffenhed kunne tages for forsendelser til nedsat takst;
g) med hensyn til forsendelser til nedsat takst at angive den forsendelsesart, til hvilken de henhører, ved hjælp af påtegningerne „„Imprimés", „Imprimés à taxe réduite", „Echantillons de marchandises" eller „Cécogrammes";
h) at angive afsenderens og modtagerens adresser inden i forsendelsen og så vidt muligt på den genstand, der er indlagt i forsendelsen, eller i påkommende tilfælde på en mærkeseddel, fortrinsvis af pergament, der hæftes solidt til forsendelsen, navnlig såfremt der er tale om forsendelser, der afsendes åbne.

En hel eller delvis inddeling af adressesiden i flere rubrikker bestemt til anbringelse af successive adresser er ikke tilladt.

Frankering skal principielt foretages i øverste højre hjørne af forsiden.

Ikke-postale mærker, velgørenhedsmærker eller andre mærker, der kan forveksles med frimærker, må ikke anbringes på adressesiden. Det samme gælder stempelaftryk, som kan forveksles med frankopåtryk.

Adressen på poste restante forsendelser skal indeholde adressatens navn. Anvendelse af initialer, tal, fornavne alene, fingerede navne eller aftalte mærker af hvilken som helst art er ikke tilladt for disse forsendelser.

Brevforsendelsers emballering

Poststyrelserne skal henstille til publikum at foretage solid kuvertering, indpakning, omsnøring o. s. v. af forsendelserne, især hvis de er bestemt til fjerntliggende lande. I alle tilfælde skal forsendelserne være således beskafne, at der ikke er fare for, at andre forsendelser skal forstikke sig i dem.

For forsendelser indeholdende glas eller andet skrøbeligt materiale, væsker, olier, pulvere m. v. er der i konventionen givet særlige regler for indpakningen. De i reglement II for brevforsendelser anførte særlige indpakningsregler er overensstemmende med disse.

Andre forsendelser end breve og brevkort skal være af en sådan beskaffenhed, at indholdet beskyttes på tilstrækkelig måde, uden at det derved hindres, at der hurtigt og let kan foretages en undersøgelse af indholdet.

Takster og frankering

Taksterne for befordring af frankerede brevforsendelser inden for foreningens hele område samt grænserne for vægt og udstrækning fastsættes således, som angivelserne i følgende skema viser. Bortset fra brevpakker, jfr. senere, omfatter taksterne forsendelsernes aflevering på adressatens bopæl, for så vidt omdeling er indført i bestemmelseslandet.

Forsendelsesarter	Vægt-enheder	Takster	Grænser	
			for vægt	for udstrækning
	g	c		Maksimum: længde, bredde og tykkelse tilsammen: 90 cm, dog må den største udstrækning ikke overstige 60 cm. I rulleform: længde plus to gange diameteren: 104 cm, dog må den største udstrækning ikke overstige 90 cm. Minimum: Forsendelsen skal have en forside, der ikke må være mindre end 10×7 cm. I rulleform: længde plus to gange diameteren: 17 cm, dog må den største udstrækning være mindst 10 cm. Forsendelser, hvis udstrækning er mindre end ovennævnte minimumsmål, er dog tilladt, hvis de forsynes med en rektangulær adresseseddel af karton eller stærkt papir, hvis størrelse ikke er mindre end 10×7 cm.
Breve:	20	–	2 kg	
1. vægtsats	–	25		
Pr. følgende sats	–	15		
Brevkort:				
Enkelte	–	15	–	Maksimum: 15×10,7 cm.
med betalt svar .	–	30	–	Minimum: som for breve.
Tryksager	50	–	3 kg	
1. vægtsats	–	12	(5 kg, hvis	
Pr. følgende sats .	–	6	det drejer sig om bøger; denne vægtgrænse kan forhøjes indtil 10 kg efter aftale mellem de pågældende poststyrelser).	
Blindeforsendelser .	–	–	7 kg	Som for breve
Vareprøver	50	–	500 g	
1. vægtsats	–	12		
Pr. følgende sats .	–	6		
Minimumstakst .	–	25		
Brevpakker	50	12	1 kg	
Minimumstakst .	–	50		
Fonopost-forsendelser	50	20	1 kg	

De nævnte takster kan man kalde for grundtakster. Det har nemlig ikke vist sig muligt fuldstændigt at ensrette taksterne i medlemslandene, og i henhold til en bestemmelse i slutningsprotokollen har derfor hvert land lov til at forhøje disse grundtakster med højst 60 % og nedsætte dem med højst 20 %. Maksimumsgrænserne og minimumsgrænserne for de takster, det herefter er tilladt at fastsætte, bliver således:

Forsendelsesarter 1	Takster	
	Maksimumsgrænser 2	Minimumsgrænser 3
	c.	c.
Breve: 1. vægtsats	40	20
pr. følgende vægtsats	24	12
Brevkort: enkelte	24	12
med betalt svar	48	24
Tryksager: 1. vægtsats	19,2	9,6
pr. følgende vægtsats	9,6	4,8
Blindeforsendelser	–	–
Vareprøver: 1. vægtsats	19,2	9,6
pr. følgende vægtsats	9,6	4,8
minimumstakst	40	20
Brevpakker: pr. 50 g	19,2	9,6
minimumstakst	80	40
Fonopostforsendelser: pr. 50 g	32	16

De valgte takster skal så vidt muligt have samme indbyrdes forhold som grundtaksterne, idet dog enhver poststyrelse har adgang til at afrunde taksterne opad eller nedad på den måde, der passer bedst for landets møntsystem.

Tryksager og vareprøver

Som en afvigelse fra ovennævnte regler for takstfastsættelse er det tilladt at se bort fra den for tryksager og vareprøver for 1. vægtsats fastsatte takst og for samtlige satser at anvende den for følgende satser anførte takst. Benyttes denne mulighed, er det dog tilladt at fastsætte en minimumstakst svarende til den ovenfor anførte takst for 1. vægtsats.

Som en undtagelse har medlemslandene endvidere ret til at forhøje de internationale takster for tryksager og vareprøver indtil de takster, der er fastsat for disse forsendelsesarter i deres indre tjeneste.

Tryksager

Taksten for tryksager, der er bestemt til samme adressat og til samme bestemmelsesland, og som er nedlagt i en særlig sæk, beregnes pr. 50 g af sækkens samlede vægt. De indlagte tryksager er ikke undergivet de anførte vægtsgrænser. Det er i disse tilfælde tilladt at indrømme en takstnedsættelse på indtil 10 %.

Hver poststyrelse har adgang til for de i dens land udgivne aviser og tidsskrifter at indrømme en nedsættelse på indtil 50 % af tryksagstaksten. Nedsættelsen kan begrænses til aviser og tidsskrifter, der opfylder de i den indre tjeneste stillede betingelser for besørgelse til avisporto. Den samme nedsættelse kan indrømmes

for bøger og hæfter, noder og geografiske kort, som ikke indeholder nogen annonce eller reklame ud over den, som findes på bindet eller omslaget.

Fra denne nedsættelse af taksten med indtil 50 % er udtrykkeligt udelukket handelstryksager, såsom kataloger, prospekter, prislister o. s. v., uanset hvor regelmæssigt deres udgivelse finder sted; det samme gælder reklamer, der er trykt på blade, som indlægges i aviser og tidsskrifter.

Unze

Medlemslande, der på grund af deres indenrigske system, ikke kan anvende det metriske decimalvægtsystem, har tilladelse til i stedet at anvende unzen (28,3465 gram), således at 1 unze regnes som 20 gram for så vidt angår breve og 2 unzer som 50 g for så vidt angår tryksager, vareprøver, brevpakker og fonopostforsendelser.

Portofrihed

Foruden den tidligere nævnte portofrihed for kringsfangeforsendelser m. v. samt for blindeforsendelser er det bestemt, at brevpostforsendelser vedrørende posttjenesten, som udvekles imellem

a) poststyrelserne,

b) poststyrelserne og det internationale bureau,

c) postkontorerne i foreningslandene,

d) postkontorerne og poststyrelserne,

er fritaget for enhver postal afgift. Dog skal der for forsendelser, der afsendes af det internationale bureau, erlægges luftposttillægstakst. For posttjenstlige brevforsendelser gælder endvidere ikke de fastsatte grænser for vægt og udstrækning. Portofriheden er principielt begrænset til tjenstlige forsendelser mellem postale instanser. Telegrafstyrelserne, der i de fleste lande er forbundet med poststyrelserne, nyder således ikke portofrihed for deres tjenstlige forsendelser.

For så vidt angår blindeforsendelser har i øvrigt de lande, som ikke indrømmer portofrihed for disse forsendelser, ret til at opkræve takster og gebyrer indtil de i deres indenrigske tjeneste fastsatte.

Særlige takster og gebyrer

For forsendelser, der indleveres efter udløbet af den normale indleveringsfrist, kan der opkræves et tillægsgebyr efter bestemmelserne i medlemslandenes indre lovgivning.

For poste restante forsendelser kan bestemmelseslandets postvæsen opkræve et særligt gebyr, hvis et sådant er fastsat for tilsvarende indenrigske forsendelser.

For hver brevpakke, der udleveres til adressaten, har bestemmelseslandet ret til at opkræve et særligt gebyr på højst 60 c. Finder afleveringen sted på bopælen, kan dette gebyr forhøjes med højst 30 c.

For tryksager, brevpakker og fonopostforsendelser af vægt over 500 g har bestemmelseslandets poststyrelse ret til efter bestemmelserne i sin indenrigske lovgivning at opkræve en lagerafgift, når adressaten ikke har afhentet dem inden for den frist, i hvilken de ligger til afhentning.

For ekspresforsendelser skal ekspresgebyret udgøre et beløb, der ikke må være mindre end portoen for et almindeligt brev af 1. vægtsats og ikke højere end 80 c eller det i afsendelseslandets indre tjeneste gældende gebyr, hvis dette er højere. Ekspresgebyret skal erlægges fuldtud og forud; for svarkorts vedkommende kan det kun gyldigt erlægges ved afsendelsen af dette kort. Bor adressaten uden for

bestemmelseskontorets lokale omdelingsdistrikt, har bestemmelseslandet lov til at opkræve et tillægsgebyr af størrelse indtil det gebyr, der gælder i den indenrigske tjeneste.

For anbefalede forsendelser opkræves et anbefalingsgebyr på højst 60 c. For svarkort kan gebyret kun betales ved dette korts afsendelse. Poststyrelser, der påtager sig risikoen for vis major, kan opkræve et særligt gebyr på yderligere højst 40 c. For anbefalede forsendelser skal den samlede porto erlægges forud.

Ud over ovennævnte gebyrer er der fastsat bestemmelser vedrørende gebyrer for modtagelsesbevis og for fortoldning.

De medlemslande, hvis indenrigske takster bortset fra de egentlige brevposttakster er højere end de i konventionen fastsatte, er bemyndiget til at anvende disse indenrigske takster også i den internationale tjeneste.

Frankering

I almindelighed skal alle forsendelser bortset fra portofri forsendelser være forud frankeret.

Andre ufrankerede eller utilstrækkeligt frankerede forsendelser end almindelige breve og brevkort besørges ikke. Poststyrelsen i afsendelseslandet har ret til, når der forekommer et større antal ufrankerede eller utilstrækkeligt frankerede almindelige breve eller enkelte brevkort, at tilbagelevere disse til afsenderen.

Ufrankerede og utilstrækkeligt frankerede forsendelser, der kan videresendes efter de gældende bestemmelser, udtakseres i porto af afsendelseslandets postvæsen.

Frankeringsformer

Frankering foregår enten ved hjælp af frimærker, som er gyldige i afsendelseslandet, ved hjælp af aftryk fra frankostemplingsmaskiner, der er officielt godkendt, eller ved hjælp af aftryk, som er frembragt ved bogtryk eller ved anden fremgangsmåde, når et sådant system er hjemlet i afsendelseslandets indenrigske reglementer.

Frankeringen af tryksager, der er bestemt til samme adressat og til samme bestemmelsessted, og som er nedlagt i en særlig sæk, sker ved, at det samlede beløb tilsvares på sækkens ydre vignet.

Som rigtigt frankeret betragtes: svarbrevkort, der bærer frimærker eller frankopåtryk fra det land, som har fremstillet kortene, forsendelser, der er rigtigt frankeret for deres første befordringsstrækning, og for hvilke supplerende porto er erlagt før deres omekspedition, samt aviser eller pakker med aviser og tidsskrifter, hvis udskrift indeholder angivelsen „Abonnement-poste" eller Abonnement direct", og som forsendes i henhold til overenskomsten angående abonnement på aviser og tidsskrifter. Påtegningen „Abonnement-poste" eller „Abonnement direct" skal efterfølges af angivelse „Taxe perçue" (T. P.) eller „Port payé" (P. P.).

Frankering ombord på skibe

Forsendelser, der indleveres ombord på et skib, medens dette befinder sig på et af rejsens to endepunkter eller på et af de mellemliggende anløbssteder, skal frankeres med det lands frimærker, i hvis territorialfarvand skibet befinder sig, og efter dette lands takster.

Hvis indleveringen finder sted i rum sø, kan forsendelserne, medmindre særlig aftale er truffet mellem vedkommende poststyrelser, frankeres med det lands frimærker, som skibet tilhører, eller i hvis tjeneste det sejler, og efter dette lands takster.

Svarkuponer

Internationale svarkuponer er til salg i medlemslandene til en pris, der ikke må være mindre end 40 c, men i øvrigt fastsættes af poststyrelserne.

Poststyrelserne har ret til ikke at påtage sig salget af svarkuponer eller til at begrænse salget, men pligt til at foretage ombytning, der skal ske mod frimærker svarende til portoen for et almindeligt brev af 1. vægtsats fra vedkommende land til udlandet. Poststyrelserne kan forlange, at de brevforsendelser, der skal frankeres ved ombytningen, indleveres samtidigt.

Svarkuponer trykkes i øvrigt ved det internationale bureaus foranstaltning, og bureauet medvirker ved afregningen af ombyttede kuponer.

Svarkuponen går helt tilbage til kongressen i Rom i 1906. Ideer om at erstatte svarkuponen med et internationalt frimærke, der skulle være gyldigt i alle foreningens medlemslande, har været undersøgt flere gange. En virkeliggørelse af ideen støder imidlertid bl. a. på et af foreningens fundamentale principper, nemlig dette, at portoen for en brevforsendelse udelt tilfalder afsendelseslandet, og den ville medføre komplicerede afregningsproblemer. Spørgsmålet har senest været undersygt af forbindelseskommissionen i perioden mellem kongresserne i 1957 og 1964, og man nåede frem til den konklusion, at indførelsen af et internationalt frimærke ikke var realisabel for øjeblikket.

Konventionens ansvarsbestemmelser

Ansvarets omfang

Poststyrelserne er alene ansvarlige for bortkomst af anbefalede forsendelser..

Ansvaret gælder såvel for forsendelser i lukkede afslutninger som for forsendelser i åben transit.

Afsenderen har ret til en erstatning, hvis beløb er fastsat til 25 francs pr. forsendelse. Beløbet kan forhøjes til 125 francs for hver af de særlige sække indeholdende tryksager til samme adressat.

Afsenderen har adgang til at afstå fra retten til erstatning til fordel for adressaten.

Ovennævnte bestemmelser indeholder principperne for poststyrelsernes ansvar og ansvarets omfang. Det ses heraf, at der ikke gælder noget erstatningsansvar for almindelige brevforsendelser, men alene for anbefalede forsendelser og kun for bortkomst af sådanne.

Udleveres en anbefalet forsendelse ved en fejl fra postvæsenets side til en anden end adressaten, må dette sidestilles med bortkomst. Spørgsmålet om, hvorvidt en forsendelse er udleveret til rette vedkommende, afgøres efter reglerne i bestemmelseslandets indre lovgivning.

Modsætningsvis sidestilles indholdsberøvelse af en anbefalet brevforsendelse ikke med bortkomst. Der er ikke givet forskrifter om emballering for at forhindre indholdsberøvelse, og konventionen pålægger derfor ikke poststyrelserne ansvar herfor; endvidere skal postvæsenerne ikke opmuntre til at sende værdisager i anbefalede forsendelser, hertil findes andre forsendelsesmåder, f. eks. forsendelser med angiven værdi.

Ansvaret omfatter også anbefalede forsendelser, der er sendt portofrit.

Poststyrelsernes fritagelse for ansvar

Poststyrelserne ophører med at være ansvarlige for anbefalede forsendelser, hvis udlevering de har foretaget efter de i deres indenrigske reglementer fastsatte bestemmelser, eller når det godtgøres, at udleveringen er sket mod forevisning af et forskriftsmæssigt internationalt postidentitetskort.

Poststyrelserne er ikke ansvarlige for bortkomst af anbefalede forsendelser i følgende tilfælde:

a) i tilfælde af vis major; den poststyrelse, i hvis tjeneste bortkomsten har fundet sted, skal på grundlag af sit lands lovgivning afgøre, om bortkomsten skyldes omstændigheder, der må betragtes som vis major; disse omstændigheder skal meddeles afsendelseslandets poststyrelse, såfremt denne forlanger det. Dog består ansvaret for det afsendelseslands poststyrelse, som har påtaget sig at dække risikoen ved vis major;

b) når de ikke kan gøre rede for forsendelserne som følge af tjenstlige dokumenters ødelæggelse ved vis major, dog med det forbehold, at der ikke i øvrigt er ført bevis for deres ansvar;

c) når det drejer sig om forsendelser, hvis indhold falder ind under forbud, for så vidt forsendelserne er blevet konfiskeret eller tilintetgjort af vedkommende myndighed på grund af deres indhold;

d) når afsenderen ikke har iværksat efterspørgsel inden for den fastsatte frist af et år;

e) når forsendelserne er beslaglagt i medfør af bestemmelseslandets lovgivning.

Poststyrelserne påtager sig i øvrigt intet ansvar med hensyn til tolddeklarationer, uanset i hvilken form disse er affattet. De påtager sig heller intet ansvar for afgørelser, der træffes af toldvæsenet ved eftersyn af brevforsendelser, der er afgivet til toldkontrol.

Afsenderens ansvar

Inden for samme grænser som poststyrelserne selv er afsenderen af en brevpostforsendelse ansvarlig for enhver skade, der forårsages på andre postforsendelser som følge af, at han har afsendt ikke-tilladte genstande, eller fordi han ikke har iagttaget de gældende forsendelsesbetingelser, alt under forudsætning af, at der ikke foreligger fejl eller forsømmelse fra poststyrelsernes eller transportørernes side.

Den omstændighed, at indleveringskontoret har modtaget en sådan forsendelse til postbesørgelse, fritager ikke afsenderen for hans ansvar.

I påkommende tilfælde tilkommer det afsendelseslandets poststyrelse at indlede retsforfølgning imod afsenderen.

Bestemmelse af ansvaret mellem poststyrelserne

Ansvaret for bortkomst af en anbefalet forsendelse påhviler, indtil det modsatte bevises, den poststyrelse, som efter at have modtaget forsendelsen uden bemærkning og efter at være blevet forsynet med alt forskriftmæssigt materiale til brug for undersøgelsen hverken kan godtgøre, at udlevering til adressaten har fundet sted eller eventuelt, at forsendelsen har været rigtigt overleveret til et andet postvæsen.

Hvis bortkomsten har fundet sted under befordringen, uden at det er muligt at fastslå, i hvilken posttjeneste det er sket, skal de pågældende poststyrelser bære skaden med lige dele. Under forbehold af denne bestemmelse er en poststyrelse fritaget for ansvar:

a) når den ved modtagelsen af en afslutning har iagttaget de pågældende bestemmelser med hensyn til afslutningens undersøgelse og udstedelse af tilbagemeldelse vedrørende konstaterede uregelmæssigheder,

b) når den kan godtgøre, at efterspørgslen er iværksat så sent over for den, at de tjenestedokumenter, der har henhold til den efterspurgte forsendelse, er blevet tilintetgjort, fordi opbevaringsfristen er udløbet.

Når en anbefalet forsendelse er gået tabt som følge af vis major, er den poststyrelse, på hvis område eller i hvis tjeneste bortkomsten har fundet sted, kun ansvarlig over for poststyrelsen i afsendelseslandet, såfremt begge lande påtager sig den risiko, som kan opstå ved vis major.

De toldafgifter og andre afgifter, hvis ophævelse ikke har kunnet opnås, skal udredes af de poststyrelser, som er ansvarlige for bortkomsten.

Den poststyrelse, som har foretaget udbetaling af erstatningen, indtræder inden for beløbet af denne erstatning i den persons rettigheder, som har modtaget erstatningen, med hensyn til al eventuel regres såvel imod adressaten som imod afsenderen eller imod trediemand.

Udbetaling af erstatning

Med forbehold af regres mod den ansvarlige poststyrelse påhviler forpligtelsen til at udbetale erstatning enten poststyrelsen i afsendelseslandet eller, såfremt kravet er afstået til adressaten, poststyrelsen i bestemmelseslandet.

Denne udbetaling skal ske snarest muligt og senest inden for en frist af seks måneder at regne fra dagen efter efterspørgselsdagen.

Afviklingen af erstatningen kan, efter særlige bestemmelser, udskydes, når det ikke er ganske afklaret, om bortkomsten skyldes vis major. Der er endvidere givet bestemmelser, hvorefter erstatning kan udbetales af poststyrelsen i afsendelseslandet eller bestemmelseslandet, når en impliceret poststyrelse har ladet hengå 5 måneder uden at bringe sagen til afslutning. Endvidere er der fastsat bestemmelser vedrørende den ansvarlige poststyrelses godtgørelse af erstatningsbeløbet til den poststyrelse, der udbetaler erstatningen.

Når en forsendelse eller en del af en forsendelse, der har været betragtet som bortkommet, kommer til veje efter erstatningsbeløbets udbetaling, skal adressaten og afsenderen underrettes herom. Den, der har fået erstatningsbeløbet udbetalt, underrettes tillige om, at han kan få det tilvejebragte udleveret inden for et tidsrum af tre måneder mod tilbagebetaling af erstatningbeløbet. Såfremt afsenderen (adressaten) ikke gør krav på forsendelsen inden denne frist, forholdes på tilsvarende måde over for adressaten (afsenderen). Den eller de poststyrelser, der har båret skaden, har krav på det ved udleveringen tilbagebetalte erstatningsbeløb, ved ikke-udlevering på forsendelsen.

Udvekslingen af brevpostforsendelser

Former

Poststyrelserne kan udveksle brevforsendelser ved en eller flere andre poststyrelsers mellemkomst såvel i lukkede afslutninger som i åben transit alt efter behovet og under hensyntagen til tjenestens tarv.

Åben transit

Ved åben transit optages forsendelserne i en afslutning til et transitydende postvæsen, der videresender dem sammen med sine egne forsendelser i en afslutning til bestemmelseslandet (eller eventuelt igen i åben transit). Overleveringen af forsendelser i åben transit skal begrænses strengt til de tilfælde, hvor udfærdigelsen af lukkede afslutninger enten til bestemmelseslandet selv eller til et nærmere ved dette liggende land ikke er påkrævet. Når forsendelsernes antal muliggør det, skal de endvidere være sorteret efter bestemmelsesland og samlet i bundter under vignet til hvert af de pågældende lande.

Lukkede afslutninger

Lukkede afslutninger udveksles efter fælles aftale. Bl. a. må aftales, hvilke forbindelser afslutningerne skal fremsendes med, til hvilke udvekslingskontorer de skal adresseres, og hvorledes karteringen skal foretages. Lukkede afslutninger

skal altid udfærdiges, når et transitydende postvæsen anmoder om det med den begrundelse, at antallet af forsendelser i åben transit er så stort, at dets posttjeneste besværliggøres.

Poststyrelserne i de implicerede transitlande skal have underretning om sådanne aftaler samt om ændringer i udvekslingen af lukkede afslutninger.

Når en afslutning består af flere sække, skal disse så vidt muligt viderebefordres samlet. Afsendelseslandet har ret til at angive dirigeringsvej for sine afslutninger, for så vidt benyttelsen af den angivne vej ikke medfører særlige udgifter for et transitydende postvæsen.

Brevpostkarter

Hver afslutning skal ledsages af et brevpostkarte, C12, (poststyrelserne har dog ret til at aftale, at karter ikke skal medsendes afslutninger, der alene indeholder almindelig brevpost), som udfyldes af afsendelseskontoret med de oplysninger, der er truffet aftale om. Efter de almindelige regler skal f. eks. karterne nummereres, antallet af sække af forskellige kategorier (LC, AO, samlesække, sække indeholdende tomme sække) anføres og anbefalede forsendelser karteres enkeltvis. Mange poststyrelser har imidlertid truffet aftaler om simplificeringer, f. eks. undladelse af at nummerere afslutninger, der udfærdiges hver dag, undladelse af at føre antallet af almindelige sække og summarisk kartering i stedet for enkeltvis.

Udfærdigelse af afslutninger

Forsendelserne skal som almindelig regel ordnes og bundtes efter forsendelsesart, således at breve og brevkort optages i samme bundt og aviser og tidsskrifter i bundter, der holdes adskilt fra de almindelige tryksager. Anbefalede forsendelser samles i særlige pakker eller sække. Postanvisninger samles i et særligt bundt, der normalt lægges ved de anbefalede forsendelser.

Til mærkningen af afslutningernes sække benyttes posemærker, der, afhængigt af sækkenes indhold, er i rød, hvid, blå eller grøn farve.

Antallet af sække til en afslutning skal begrænses til det mindst mulige. Hvor der er behov for anvendelse af mere end én sæk, skal der så vidt muligt anvendes særskilte sække til breve og brevkort og særskilte sække til andre forsendelser. I givet fald anvendes endvidere særskilte sække til brevpakker. Vægten af hver sæk må ikke overskride 30 kg.

Overlevering

I almindelighed foregår overleveringen af afslutninger ved hjælp af en stykseddel, C 18. Kun sække med røde posemærker opføres enkeltvis i denne, mens andre føres summarisk eller efter aftale slet ikke føres.

Afslutninger skal overleveres i god stand. En afslutning kan dog ikke tilbagevises på grund af beskadigelse eller indholdsberøvelse, men må forsynes med ny emballage og nyt posemærke, og der udstedes tilbagemeldelse.

Dekartering

Bestemmelseskontoret undersøger, om afslutningen er fuldstændig, og om anførslerne på kartet og eventuelle supplementslister er rigtige. Hvis en afslutning eller en eller flere af de til en afslutning hørende sække mangler, hvis der mangler anbefalede forsendelser, et brevpostkarte, en supplementsliste, eller hvis der konstateres andre uregelmæssigheder, skal der foretages de nødvendige berigtigelser af følgepapirerne og i alle tilfælde udstedes tilbagemeldelse.

Tilbagemeldelser skal fremsendes ad hurtigste vej. Eventuelt materiale i forbindelse med konstaterede uregelmæssigheder kan dog fremsendes særskilt ad overfladevejen sammen med en genpart af tilbagemeldelsen.

Har et kontor ikke med første post, der kan benyttes efter dekarteringen, afsendt tilbagemeldelse vedrørende konstaterede uregelmæssigheder, betragtes det,

indtil det modsatte godtgøres, som havende modtaget afslutningen og dens indhold. Tilsvarende gælder med hensyn til uregelmæssigheder, der ikke er nævnt i tilbagemeldelsen, eller som er omtalt på ufuldstændig måde.

Transitafgifter for brevpostforsendelser

Portoen

Bortset fra de i konventionen og overenskomsterne fastsatte tilfælde beholder hver poststyrelse den porto og de gebyrer, som den har opkrævet.

Dette gamle princip, hvorefter der ikke finder nogen portodeling sted, har betydet en ganske væsentlig simplificering i udvekslingen af brevpost og er oprindeligt begrundet med den antagelse, at et brev i almindelighed kræver et svar, således at det samlede antal breve afsendt fra et land til et andet stort set skulle udlignes af antallet af breve den modsatte vej.

Bestemmelsen er imidlertid ikke altid blevet værdsat af alle poststyrelser. Flere lande har fremført, at de modtog betydeligt mere brevpost end de afsendte, og de fandt derfor ikke princippet, der vedtoges af foreningens grundlæggere, rigtigt længere. Under disse omstændigheder fandt disse lande det rimeligt, at bestemmelseslandet fik betaling for sine ydelser ved brevpostens behandling, herunder omdelingen, f. eks. ved en særlig terminalandel, der skulle opnås ved en deling af portoen, eller ved betaling af særlige terminalafgifter, der skulle beregnes sammen med transitafgifterne. Princippet har midlertid hidtil overlevet alle kriser, og som forsvar for det er i øvrigt også fremført, at selv om det er økonomisk ufordelagtigt for et land at modtage mere post, end det afsender, kan landet dog tage til indtægt adskillige oplysninger og impulser, der herved tilflyder det og er med til at fremme landets udvikling. Såvel afsendelseslandet som bestemmelseslandet har interesse i brevpostudvekslingen, og spørgsmålet om en godtgørelse er helt forskelligt fra spørgsmålet om en godtgørelse til et transitland, der stort set yder præstationer, der alene kommer andre lande til gode.

Transitafgifter

For lukkede afslutninger, der udveksles mellem to postvæsener eller mellem to postkontorer i samme land med benyttelse af et eller flere andre landes posttjeneste (tredielands posttjeneste), skal der betales transitafgifter til hvert af de lande, gennem hvilke befordringen sker, eller hvis tjeneste deltager i befordringen. Befordringer, der udføres direkte mellem to lande ved skibe, der tilhører et af landene, betragtes som tredielands posttjeneste, således at der også for disse skal betales transitafgifter.

Transitafgifter er således betaling for et transitlands ydelser af befordringsmæssig art og for søbefordring mellem to lande. Afgifterne påhviler poststyrelsen i afslutningernes afsendelsesland og udgør de i konventionen anførte beløb.

De afstande, efter hvilke de nævnte transitafgifter beregnes, offentliggøres af det internationale bureau i særlige fortegnelser på grundlag af poststyrelsernes oplysninger.

Portofri forsendelser er fritaget for alle transitafgifter, såvel for landtransit som for søtransit.

Fejldirigerede afslutninger betragtes for så vidt angår betaling af transitafgifter, som om de havde fulgt deres normale rute. Poststyrelser, der impliceres i befordringen af sådanne afslutninger, som de ellers ikke skulle have haft, har derfor ingen ret til at kræve godtgørelse for disse.

Statistik

Afregning af transitafgifter sker på grundlag af statistiske opgørelser, der foretages én gang hvert tredie år i en periode på fjorten dage eller – når afslutninger udveksles mindre end seks gange pr. uge – 28 dage skiftevis om foråret og om efteråret i det andet år af hver treårsperiode.

Udfærdigelse af afslutninger

I statistikperioden skal alle afslutninger, der skal udveksles i transit, foruden den sædvanlige mærkning forsynes med en særlig vignet, hvorpå anføres nummer og dato for afslutningens udfærdigelse, angivelsen „Statistique" samt sækkens vægt, der anføres med 5 kg, 15 kg eller 30 kg, eftersom den udgør 1) ikke over 5 kg 2) over 5 kg, men ikke over 15 kg 3) over 15 kg, men ikke over 30 kg, der er den maksimalt tilladte vægt for brevpostsække.

Sække, der alene indeholder tomme sække eller transitafgiftsfri forsendelser (portofri, jfr. tidligere), skal desuden påtegnes „Exempt".

I statistikperioden benyttes et særligt karte, C 15, der foruden de sædvanlige oplysninger indeholder særlige rubrikker til angivelse af antallet af sække fordelt i ovennævnte vægtgrupper samt transitafgiftsfri sække.

Bestemmelseskontoret skal kontrollere angivelserne i kartet og udstede tilbagemeldelse, såfremt antallet af sække er forkert, eller fordelingen i vægtgrupperne er forkert. Er vægtoverskridelsen ikke over 250 g, foretages dog intet.

Transitbefordringsliste

Specielt for afslutninger til fjerntliggende lande vil man ikke altid nøjagtigt have kendskab til, hvilke tjenester, der benyttes til befordringen. Til brug for den senere opgørelse er det derfor i sådanne tilfælde tilladt med hver afslutning at sende en transitbefordringsliste, C 19. Listen overleveres løst sammen med den tilhørende afslutning og forsynes i hvert transitland, såvel ved indgangsgrænsepostkontoret som ved udgangsgrænsepostkontoret, med oplysninger om den udførte transitbefordring.

Opgørelser

Når den sidste afslutning, der er udfærdiget i statistikperioden, er modtaget, udfærdiger bestemmelseskontorerne særlige opgørelser, C 17, over den modtagne post fra de enkelte afsendelseskontorer. Opgørelserne udfærdiges i lige så mange eksemplarer, som der er postvæsener, der har deltaget i befordringen, og oversendes til det afsendende udvekslingskontor. Sidstnævnte kontrollerer opgørelserne og indsender dem efter anerkendelse til sin poststyrelse, der fordeler dem til de poststyrelser, der har ydet transitbefordring af vedkommende afslutninger.

Afregning

På grundlag af opgørelserne C 17 udfærdiger den fordringshavende poststyrelse afregninger, C 20, som tilstilles den betalingspligtige poststyrelse.

Sækkene optages i afregningen med en gennemsnitsvægt, der er fastsat til henholdsvis 3, 12 og 26 kg for de tre vægtgrupper. Den samlede vægt for hver befordringsvej multipliceres med den for strækningen gældende afgift; der multipliceres derefter med 26 eller 13, afhængig af om statistikperioden har været på 14 eller 28 dage, hvorefter årlige transitafgiftsbeløb fremkommer.

Efter anerkendelse underrettes det internationale bureau om det samlede beløb af afregningerne ved en særlig opgørelse for hvert af de tre år, statistikken vedrører. Bureauet opstiller herefter en årlig generalafregning og foretager modregning, således at antallet af betalinger, som skal finde sted, indskrænkes mest muligt. Poststyrelserne kan dog aftale direkte afregning, d. v. s. uden bureauets mellemkomst.

Uoverensstemmelser

Hvis anvendelsen af multiplikatoren 26 eller 13 giver et resultat, der ikke svarer til den normale postmængde, kan enhver af de implicerede poststyrelser forlange en anden multiplikator anvendt. Kan der ikke opnås enighed herom,

kan spørgsmålet forelægges for det internationale bureau eller for en voldgiftsret.

Afviger postmængden i øvrigt væsentligt fra statistikopgørelsen, kan en poststyrelse forlange revision af transitstatistikkens resultater, hvilken revision kan foretages efter nærmere aftale.

Det er naturligvis ikke tilladt under statistikperioden at tilbageholde forsendelser for derved at opnå en lavere vægt af afslutningerne end forud for og efter statistikperioden.

Det er lige så lidt tilladt at fremsende flere forsendelser i åben transit end normalt, idet disse forsendelser ikke medtages i statistikken.

Afslutningerne skal i øvrigt udfærdiges på sædvanlig måde, og det er således ikke tilladt i transitstatistikperioden at gå over til udfærdigelse af flere mindre sække i stedet for færre større, idet der også herved vil kunne opnås lavere afgifter.

Konventionens luftpostbestemmelser

Alle arter af brevforsendelser kan modtages til luftpostbefordring og benævnes i så fald „luftpostbrevforsendelser".

Aerogrammer

Endvidere har enhver poststyrelse adgang til at tillade aerogrammer til luftpostbefordring. For aerogrammer er der i konventionen fastsat følgende bestemmelser:

„Aerogrammet består af et passende sammenfoldet og tilklæbet ark papir, som i denne form skal have samme dimensioner som brevkort. Forsiden af det således sammenfoldede ark papir er forbeholdt adressen og skal være påtrykt „Aérogramme". Der kan anføres en tilsvarende påtegning i afsendelseslandets sprog. Der må ikke indlægges noget i aerogrammet. Det kan afsendes under anbefaling, hvis afsendelseslandets reglementer tillader det.

Hver poststyrelse fastsætter i øvrigt selv betingelserne for udgivelse, fabrikation og salg af aerogrammer.

Luftpostforsendelser, der indleveres som aerogrammer, men som ikke opfylder de ovenfor fastsatte betingelser, kan af poststyrelserne fremsendes ad land- eller søvejen."

Takster

Med hensyn til takster inddeles luftpostforsendelser i tillægsfrankerede luftpostbrevforsendelser og ikke-tillægsfrankerede luftpostbrevforsendelser.

I princippet skal der for luftpostbrevforsendelser ud over de posttakster, der er hjemlet i konventionen og overenskomsterne, betales luftposttillægstakster; de særlige portofri forsendelser vedrørende krigsfanger og internerede samt blindeforsendelser er undergivet de samme tillægstakster. Alle disse forsendelser benævnes tillægsfrankerede („påtegnede") luftpostbrevforsendelser.

Poststyrelserne er berettiget til ikke at opkræve nogen luftposttillægstakst under forbehold af, at poststyrelsen i bestemmelseslandet underrettes herom; de således befordrede forsendelser benævnes ikke-tillægsfrankerede („upåtegnede") luftpostbrevforsendelser.

Med undtagelse af forsendelser, der afsendes af det internationale bureau, skal der ikke erlægges luftposttillægstakster for posttjenstlige brevforsendelser.

For aerogrammer skal der betales en takst, der mindst skal være lig den i afsendelseslandet gældende porto for et ikke-tillægsfrankeret brev af første vægtsats.

Fastsættelse af takster

Poststyrelserne fastsætter de luftposttillægstakster, der skal opkræves for befordringen, og de har herved ret til at anvende lavere vægtsatser end de, der anvendes ved fastsættelsen af de almindelige brevposttakster (20 og 50 g hhv. 1 og 2 unzer). Dog skal luftposttillægstaksterne stå i snæver forbindelse med befordringsafgifterne og må i deres helhed som almindelig regel ikke indbringe større beløb end disse afgifter.

Tillægstaksterne skal være ens for et bestemmelseslands hele område uanset den anvendte dirigering.

Poststyrelserne kan fastsætte kombinerede takster til frankering af luftpostbrevforsendelser.

Tillægstaksterne skal erlægges ved afsendelsen.

Tillægstaksten for tilbagesendelsen af svarkortet til et brevkort med betalt svar erlægges ved tilbagesendelsen af svarkortet.

Enhver poststyrelse er berettiget til ved udregningen af tillægstaksten for en luftpostforsendelse at tage hensyn til vægten af eventuelt vedhæftede formularer til brug for publikum.

Former for frankering

Ud over de tidligere nævnte frankeringsmåder kan frankeringen af luftpostbrevforsendelser fremtræde i form af en med tal håndskrevet angivelse i følgende form af det opkrævede beløb i afsendelseslandets mønt:

„Taxe perçue: kr. øre".

Denne påtegning kan fremtræde i et særligt stempel eller på et mærke eller en særlig etiket eller endelig blot være anført ved en hvilken som helst fremgangsmåde på forsendelsens adresseside. I alle tilfælde skal afsendelsespostkontorets dagstempel anbringes ved siden af påtegningen.

Dirigering

De postvæsener, som benytter luftpostbefordringer til befordring af deres egne luftpostbrevforsendelser, er forpligtet til med de samme befordringer at viderebefordre tillægsfrankerede luftpostbrevforsendelser, der indgår til dem fra andre postvæsener. Det samme gælder ikke-tillægsfrankerede luftpostbrevforsendelser, forudsat at fornøden plads er til rådighed i flyvemaskinerne, og at afsendelseslandet forlanger det.

Poststyrelserne i de lande, som ikke har nogen luftpostbefordring til rådighed, skal viderebefordre luftpostbrevforsendelserne ad de hurtigste ruter, der benyttes af postvæsenet, det samme gælder, hvis viderebefordringen ad land- eller søvejen af en eller anden grund frembyder fordele for benyttelse af luftruterne.

Lukkede luftpostafslutninger skal viderebefordres ad den af postvæsenet i afsendelseslandet angivne ruter, dog under forbehold af, at denne rute benyttes af postvæsenet i transitlandet til befordring af dets egne afslutninger. Såfremt dette ikke er muligt, eller hvis der ikke er tilstrækkelig tid til omlæsningen, skal poststyrelsen i afsendelseslandet underrettes herom.

Udveksling

Luftpostbrevforsendelser kan sendes i åben transit eller i lukkede afslutninger.

Forsendelser, der fremsendes i åben transit i en luftpostafslutning eller i en overfladeafslutning, og som skal viderebefordres ad luftvejen af afslutningens bestemmelsesland, skal samles i et særligt bundt, der er mærket med en særlig vignet. Transitlandet kan kræve udfærdiget særlige bundter efter bestemmelsesland.

Til luftpostafslutninger skal anvendes sække, der enten er helt blå eller forsynet med brede blå striber. Da sækkenes vægt influerer på betalingen for luftpostbefordringen, er det efterhånden almindeligt at anvende sække af et let

materiale, f. eks. nylon. Til mindre afslutninger kan også anvendes konvolutter eller poser af stærkt blåt papir, plastic eller andet passende materiale, der forsynes med en blå vignet.

På posemærket til hver sæk, på hver konvolut eller på hvert bundt, der hører til en afslutning, skal anføres såvel arten af de indlagte forsendelser (LC eller AO) som bruttovægten.

Til LC forsendelser henregnes breve, aerogrammer, brevkort, postanvisninger, postopkrævningsanvisninger, postindkasseringsforsendelser, breve og æsker med angiven værdi, udbetalingsbeviser, godskrivningsbeviser og modtagelsesbeviser.

Til AO forsendelser henregnes alle andre brevpostforsendelser (herunder aviser).

Opdelingen i disse to kategorier sker af hensyn til afregningen af luftbefordringsafgifterne, jfr. senere, og samles begge kategorier i én emballage, må der foruden bruttovægten anføres vægten af hver enkelt kategori.

Luftpostafslutninger skal ledsages af en særlig stykseddel (AV 7), der udfærdiges i flere eksemplarer til brug for de implicerede postvæsener og luftfartsselskaber. På styksedlen skal foruden andre nødvendige oplysninger anføres vægten pr. forsendelseskategori.

Fortrinsstilling

Vedrørende luftpostforsendelsers behandling og omdeling m. v. er der i konventionen fastsat følgende bestemmelser:

„Postsyrelserne skal træffe de fornødne foranstaltninger til at fremskynde modtagelsen og videresendelsen af de luftpostafslutninger, der indgår til deres lufthavne, samt til at fremskynde fortoldningen af toldpligtige luftpostforsendelser, der er bestemt til deres land. Luftpostforsendelser skal endvidere omdeles på første omdeling efter deres ankomst til omdelingspostkontoret."

Luftbefordringsafgifter

Luftbefordringsafgifter for lukkede afslutninger skal udredes af poststyrelsen i afslutningernes afsendelsesland dels for befordring på internationale ruter, dels for befordring på luftruter inden for bestemmelseslandets eget landområde.

Godtgørelsen for befordringen på et lands indre ruter skal være ens for alle luftpostafslutninger fra udlandet, uanset om posten videresendes ad luftvejen eller ej. En del lande, bl. a. Danmark, kræver ikke godtgørelse for indre ruter; nogle lande tilbyder vederlagsfri befordring mod gensidighed, og øvrige lande kræver godtgørelsen i alle tilfælde.

Det bør nævnes, at luftpostforsendelser også medtages i transitstatistikopgørelserne, såfremt de er genstand for en befordring ad land- eller søvejen, for hvilken der efter reglerne kan kræves transitafgifter. Der betales dog ikke transitafgifter i tilfælde af omlæsning af luftpostafslutninger mellem to lufthavne, der betjener samme by, eller for befordring af sådanne afslutninger mellem en bys lufthavn og et opslagssted beliggende i samme by.

De grundafgifter, der skal anvendes ved afregningerne mellem poststyrelserne vedrørende luftpostbefordring, fastsættes pr. kilogram af bruttovægten og pr. kilometer og udgør:

for LC: højst 3 tusindedele francs eller, for visse ruter, højst 4 tusindedele francs;

for AO: højst 1 tusindedel franc.

Oplysninger om længden af de internationale luftpostruter samt om befordringsafgiften pr. kg LC og pr. kg AO for de enkelte ruter gives af det internatio-

nale bureau i en særlig publikation, der udarbejdes på grundlag af de enkelte poststyrelsers oplysninger.

Godtgørelsen for befordring på stemmelseslandets indre luftpostruter beregnes i almindelighed på grundlag af forannævnte grundafgifter og ifølge en afvejet gennemsnitsafstand af de indenrigske strækninger, hvorover den internationale post befordres. Disse godtgørelser må i deres helhed ikke overstige de for transporten virkeligt betalte beløb.

Afregning for åben transit

Godtgørelsen for luftbefordring af brevpostforsendelser i åben transit beregnes på grundlag af forsendelsernes nettovægt, hvorefter den samlede godtgørelse forhøjes med 5 %. Den godtgørelse, som transitlandet skal have for viderebefordringen ad luftvejen, kan beregnes på grundlag af et vist antal gennemsnitstakster, dog højst 20, og således at hver takst, der omfatter en gruppe bestemmelseslande, fastsættes i forhold til den postmængde, der udlæsses i hvert land inden for gruppen. For forsendelser, der indgår i åben transit på Danmark, er der i henhold hertil beregnet tre gennemsnitstakster for viderebefordringen, nemlig en for post til Island, en for post til øvrige Europa og en for post til alle andre lande.

Afregningen af godtgørelsen for luftbefordring af brevpostforsendelser i åben transit finder principielt sted på grundlag af resultatet af statistiske opgørelser, som foretages én gang hvert halve år i en periode på fjorten dage.

Afregning for lukkede afslutninger

For de lukkede afslutningers vedkommende er det angivelserne på styksedlerne (AV 7), der danne grundlag for opstilling af afregninger. Poststyrelserne kan dog træffe aftale om, at også afregningerne vedrørende lukkede afslutninger skal finde sted på grundlag af statistiske opgørelser.

Betaling

Godtgørelsen betales almindeligvis til poststyrelsen i det land, hvorunder den benyttede luftrute hører. Men der kan aftales andre regler, f. eks. at en poststyrelse, der overgiver afslutninger til et luftfartsselskab, kan afregne befordringsafgifterne for hele strækningen eller en del af denne direkte med pågældende luftfartsselskab.

Tomme sække

Tomme luftpostsække skal ligesom andre sække tilbagesendes til afsendelseslandet. I henhold til en mellem Verdenspostforeningen og IATA indgået aftale sker denne tilbagesendelse i en vis udstrækning ad luftvejen uden betaling til luftfartsselskaberne. (IATA = International Air Transport Association).

Overenskomst angående breve og æsker med angiven værdi

Kongressen i Bern i 1874 udtrykte ønske om en senere indførelse af bestemmelser og takster, så ensartede som muligt, vedrørende udveksling af breve med angiven værdi. På kongressen i 1878 vedtoges en særlig overenskomst angående værdibreve. Man havde på forhånd undersøgt, om bestemmelserne burde indgå i konventionen eller i en særlig overenskomst. Når den anden mulighed er valgt, må det antages at have været i overensstemmelse med den almindelige mening om vigtigheden af denne tjeneste.

Spørgsmålet om en overførelse af overenskomstens bestemmelser til konventionen har senere været undersøgt efter opfordring fra kongressen i 1957. Nogen ændring har man imidlertid ikke hidtil fundet rigtig, bl. a. fordi kategorien æsker indtager en stilling, der ligger nærmere en postpakke end en brevforsendelse.

Overenskomstens genstand

Breve, der indeholder værdipapirer og dokumenter, der har værdi, samt æsker, der indeholder juveler og andre kostbare genstande, kan udveksles mellem de kontraherende lande med forsikring af indholdet for den af afsenderen angivne værdi.

Disse forsendelser betegnes „forsendelser med angiven værdi", „breve med angiven værdi" eller „æsker med angiven værdi".

Deltagelse i udvekslingen af æsker med angiven værdi er begrænset til de af de kontraherende lande, der erklærer at ville udføre denne tjeneste.

I forbindelsen mellem lande, som har erklæret sig enige i så henseende, kan breve med angiven værdi indeholde toldpligtige genstande. De skal i så fald ligesom æsker med angiven værdi ledsages af det forlangte antal tolddeklarationer.

Overenskomstens bestemmelser vedrørende forbud mod indlæggelse af visse genstande svarer stort set til konventionens bestemmelser.

Forbudet mod indlæggelse af opium, morfin, kokain og andre bedøvende midler gælder dog ikke for æsker med angiven værdi, når disse stoffer sendes i egenskab af lægemidler eller i videnskabeligt øjemed til lande, som på disse betingelser tillader forsendelsen.

Endvidere er forsendelsen af levende dyr helt udelukket.

Værdi-angivelse

Værdiangivelsens beløb er i princippet ubegrænset.

Hver poststyrelse har dog ret til for sit vedkommende at begrænse værdiangivelsen til et beløb, der ikke må være under 10.000 francs.

I henhold til slutningsprotokollen kan dette maksimum yderligere begrænses til 5000 francs eller til det i et lands indenrigske tjeneste eventuelt fastsatte lavere maksimumsbeløb.

I forbindelsen mellem lande, som har fastsat forskellige maksimumsbeløb, skal den laveste grænse iagttages fra begge sider.

Værdiangivelsen må ikke overstige den virkelige værdi af forsendelsens indhold, men det er tilladt kun at angive en del af denne værdi. Værdiangivelsen for dokumenter, der repræsenterer en værdi på grund af de med deres udfærdigelse forbundne omkostninger, må ikke overstige de omkostninger, som i tilfælde af tab måtte opstå ved eventuel tilvejebringelse af genparter.

Enhver svigagtig angivelse af en højere værdi end den virkelige værdi af en forsendelses indhold kan gøres til genstand for den i afsendelseslandets lovgivning hjemlede retsforfølgning.

Takster

For breve og æsker med angiven værdi skal afsenderen forud erlægge:

a) vægtporto,

b) et fast anbefalingsgebyr,

c) et forsikringsgebyr.

Vægtportoen for æsker med angiven værdi og forsikringsgebyret er fastsat i overenskomsten. Vægtportoen for breve med angiven værdi samt anbefalingsgebyret fastsættes efter konventionens bestemmelser.

Ud over disse takster kan der for breve og æsker med angiven værdi opkræves de takster og gebyrer, som anvendelsen af konventionen i øvrigt kan give anledning til.

Udveksling

Poststyrelserne skal tilstille hverandre oplysninger angående udvekslingen, herunder om maksimumsbeløb og eventuelt om, hvilke sø- eller luftruter, der med påtagelse af ansvar kan benyttes til befordring af forsendelser med angiven værdi.

Hver poststyrelse fastsætter ved hjælp af de fra andre poststyrelser modtagne oversigter (VD 1) de dirigeringsveje, som skal benyttes ved befordringen af dens forsendelser med angiven værdi.

Overleveringen af forsendelser med angiven værdi mellem lande, der grænser til hinanden, eller som er forbundet ved en direkte søbefordringstjeneste eller en direkte luftrute, skal foretages af de udvekslingskontorer, som de to pågældende poststyrelser udpeger efter fælles aftale.

I forbindelsen mellem lande, der er adskilt ved ét eller flere transitlande, skal forsendelser med angiven værdi følge den mest direkte rute. De pågældende poststyrelser kan dog træffe aftale om at lade viderebefordring i åben transit foregå ad omveje, såfremt denne overleveringsform ad den direkte rute ville bevirke, at ansvaret ikke var dækket for hele befordringsstrækningen.

Forsendelserne kan efter tjenestens tarv afsendes i lukkede afslutninger eller overleveres i åben transit til postvæsenet i det første transitland, hvis dette er i stand til at foretage viderebefordringen efter de i oversigterne VD 1 fastsatte betingelser; dog har enhver transitydende poststyrelse ret til, hvis den konstaterer, at antallet af forsendelser i åben transit er så stort, at dens posttjeneste derved besværliggøres, at forlange, at forsendelserne med angiven værdi skal overleveres

den i lukkede afslutninger fra afsendelseslandets postvæsen til udvekslingspostkontorerne i bestemmelseslandet.

Der forbeholdes poststyrelserne i afsendelseslandet og bestemmelseslandet ret til at træffe aftale om at udveksle værdiforsendelser i lukkede afslutninger med benyttelse af ét eller flere transitlandes posttjeneste, uanset om transitlandene deltager i overenskomsten eller ej. Poststyrelserne i transitlandene skal underrettes i rimelig tid.

Overenskomsten indeholder i øvrigt ret detaillerede regler vedrørende forsendelsernes behandling ved afsendelseskontoret og ved modtagende udvekslingskontorer og bestemmelseskontoret, bl. a. vedrørende forsendelsernes emballering, forsegling og mærkning m. v. samt vedrørende kontrollen og herunder om udfærdigelse af protokol og tilbagemeldelse i tilfælde af uregelmæssigheder.

Ansvar

Poststyrelserne er ansvarlige for bortkomst, indholdsberøvelse eller beskadigelse af forsendelser med angiven værdi, dog bortset fra nedennævnte tilfælde. Deres ansvar gælder såvel for forsendelser, der befordres løse, som for forsendelser, der befordres i lukkede afslutninger.

Afsenderen har ret til en erstatning, der i princippet svarer til bortkomstens, indholdsberøvelsens eller beskadigelsens virkelige beløb; der tages ikke hensyn til indirekte skade eller tabt vinding. Dog kan denne erstatning i intet tilfælde overstige værdiangivelsens beløb i guldfrancs. Såfremt en luftpostforsendelse med angiven værdi skal omekspederes eller tilbagesendes til afsendelseslandet ad land- eller søvejen, er ansvaret for denne anden befordringsstrækning begrænset til det ansvar, der gælder for forsendelser, som sendes ad denne vej.

Erstatningen beregnes efter den til guldfrancs omsatte pris, der gjaldt for værdigenstande af samme art på det sted og på det tidspunkt, hvor forsendelsen blev modtaget til postbesørgelse. Hvis genstanden ikke har nogen salgspris, beregnes erstatningen efter dens almindelige, på samme grundlag skønsmæssigt fastsatte værdi.

Når der skal udbetales erstatning, fordi en forsendelse med angiven værdi er gået tabt, eller fordi den fuldstændigt er berøvet sit indhold, eller den er blevet fuldstændig ødelagt, har afsenderen desuden krav på tilbagebetaling af den erlagte porto og de erlagte gebyrer, dog med undtagelse af forsikringsgebyret, som i alle tilfælde beholdes af poststyrelsen i afsendelseslandet.

Afsenderen har ret til at afstå fra sine krav til fordel for adressaten.

Fritagelse for ansvar

Overenskomstens bestemmelser vedrørende poststyrelsernes fritagelse for ansvar svarer stort set til konventionens bestemmelser. Herudover er poststyrelserne fritaget for ansvar i følgende tilfælde:

- når skaden er forårsaget ved afsenderens fejl eller forsømmelse eller skyldes indholdets beskaffenhed;
- når der er tale om forsendelser, for hvilke der svigagtigt er angivet en højere værdi end indholdets virkelige værdi;
- for så vidt angår sø- og luftbefordring, når poststyrelserne i de kontraherende lande har meddelt, at de ikke er i stand til at overtage ansvaret for værdiforsendelser ombord på de skibe eller luftfartøjer, som de benytter. Disse poststyrelser skal dog for forsendelser med angiven værdi, som transiterer i lukkede afslutninger, påtage sig det for anbefalede forsendelser fastsatte ansvar.

Bestemmelse af ansvaret mellem poststyrelserne

Bestemmelsen af ansvaret mellem poststyrelserne sker efter samme regler som fastsat i konventionen for anbefalede forsendelser. Bl. a. fordi der for værdiforsendelser ydes erstatning også for indholdsberøvelse og beskadigelse, har der dog måttet fastsættes yderligere bestemmelser.

Ligesom for anbefalede forsendelser gælder for værdiforsendelser, at de implicerede poststyrelser må bære skaden med lige dele, såfremt det ikke kan fastslås, hvor den er opstået. For at kunne anvende denne bestemmelse om deling, må bestemmelseslandet imidlertid, når der er tale om indholdsberøvelse eller beskadigelse, som er konstateret i dens tjeneste, kunne bevise, at hverken bundtet, konvolutten eller sækken og dens lukke eller forsendelsens emballage har haft synlige tegn på indholdsberøvelse eller beskadigelse, og at den ved forsendelsens indlevering konstaterede vægt ikke har ændret sig. Hvis et sådant bevis er ført, kan ingen af de øvrige poststyrelser fralægge sig deres del af ansvaret ved at påberåbe sig, at forsendelsen har været overleveret til det følgende postvæsen uden indsigelse.

En poststyrelses ansvar over for andre poststyrelser kan i intet tilfælde gå ud over det maksimum for værdiangivelse, som den selv har fastsat.

Hvis bortkomsten, indholdsberøvelsen eller beskadigelsen har fundet sted på et transitlands område eller i et transitlands posttjeneste, og poststyrelsen i dette land ikke deltager i denne overenskomst eller har antaget et maksimumsbeløb for værdiangivelse, der er lavere end skadesbeløbet, skal poststyrelserne i afgangs- og bestemmelseslandet med lige dele bære den skade, som i henhold til bestemmelserne ikke dækkes af den nævnte poststyrelse.

Denne fremgangsmåde med hensyn til fordelingen af erstatningsbeløbet på de pågældende poststyrelser skal ligeledes anvendes, såfremt bortkomsten, indholdsberøvelsen eller beskadigelsen har fundet sted i en søbefordringstjeneste eller under befordring med en luftrute, der henhører under en kontraherende poststyrelse, som ikke påtager sig ansvar.

Postpakkeoverenskomsten

I 1880 afsluttedes en konvention angående udveksling af postpakker uden angiven værdi. Først i 1924 blev ordet „konvention" afløst af „overenskomst". Oprindelig var der kun tale om udveksling af pakker indtil 3 kg; dette vægtmaksimum hævedes senere til 5 kg, til 10 kg og til 20 kg.

Allerede ved konferencen i Paris i 1880 mødte Frankrig op med repræsentanter for jernbanerne og rederierne, idet det var hensigten i Frankrig at lade disse selskaber udføre pakketjenesten. Det er fortsat ikke alle postvæsener, der påtager sig pakkebesørgelse, men udveksling efter pakkeoverenskomstens regler kan alligevel ske, idet der i overenskomstens slutningsprotokol er optaget følgende bestemmelse om pakkebesørgelse ved andre befordringsvirksomheder:

„Ethvert land, hvis postvæsen ikke for tiden besørger befordring af pakker, men som tiltræder overenskomsten, har ret til at lade dens bestemmelser gennemføre af jernbaneselskaber og dampskibsselskaber. Det kan samtidig begrænse denne tjeneste til pakker, der afsendes fra eller er bestemt til steder, som trafikeres af disse selskaber.

Vedkommende poststyrelse skal træffe aftale med jernbane- og dampskibsselskaberne om fuldstændig gennemførelse ved de sidstnævnte virksomheders foranstaltning af alle overenskomstens bestemmelser og særligt om ordningen af udvekslingstjenesten.

Poststyrelsen skal være mellemled for dem i alle deres forbindelser med poststyrelserne i de andre kontraherende lande og med det internationale bureau".

Endvidere indeholder overenskomsten følgende bestemmelser om udvekslingen med ikke kontraherende lande:

„Poststyrelserne i lande, der deltager i denne overenskomst, og som har udveksling af pakker med poststyrelser i ikke-deltagende lande, skal, dog under forbehold af vægring fra disse sidstnævnte landes side, tilstede alle andre deltagende poststyrelser at benytte disse forbindelser.

Med hensyn til transitbefordring med benyttelse af land-, sø- eller luftbefordringer i lande, der deltager i overenskomsten, skal pakker, der er bestemt til eller hidrører fra et ikke-deltagende land, for så vidt angår land-, sø- og luftportoen, ligestilles med pakker, som udveksles mellem deltagende lande. Det samme gælder med hensyn til ansvar, når det fastslås, at skaden er sket i et af

de deltagende landes tjeneste, og når erstatningen skal udbetales i et deltagende land enten til afsenderen eller eventuelt til adressaten i tilfælde af indholdsberøvelse eller beskadigelse".

Overenskomstens genstand

Der kan under benævnelsen „postpakker" mellem de kontraherende lande enten direkte eller ved et eller flere af disse landes mellemkomst udveksles pakker af vægt indtil 20 kilogram.

Udveksling af pakker af vægt over 10 kilogram er fakultativ, dvs. at et land ikke behøver at udveksle pakker af højere vægt end 10 kg, eller det kan tillade sådanne pakker alene for visse lokaliteter i landet.

Som anført i konventionen gælder transitretten for postpakker i de lande, der har tiltrådt pakkeoverenskomsten. Ved en bestemmelse i slutningsprotokollen er der dog dispenseret fra denne transitret for så vidt angår enkelte kontraherende lande, der af transportmæssige årsager ikke kan tilsikre transitbefordring.

Kategorier af pakker

Ved en „almindelig pakke" forstås en pakke, der ikke falder ind under nogen af de i det følgende definerede kategorier.

Ved

a) en „værdipakke" forstås en pakke, der er forsynet med en værdiangivelse;

b) en „pakke med frankoseddel" forstås en pakke, for hvilken afsenderen fremsætter erklæring om at ville påtage sig at betale samtlige postale og ikke-postale afgifter, som måtte hvile på pakken ved udleveringen. Denne erklæring kan fremsættes ved indleveringen eller senere, indtil udlevering til adressaten har fundet sted;

c) en „postopkrævningspakke" forstås en pakke, på hvilken der hviler postopkrævning, og som omhandles i overenskomsten angående forsendelser med postopkrævning;

d) en „forsigtig-pakke" forstås en pakke, der indeholder genstande, der let kan gå i stykker, og som skal behandles med særlig omhu under befordringen;

e) „voluminøse pakker" forstås
   1⁰ pakker, hvis udstrækning overskrider de i overenskomsten fastsatte grænser eller de grænser, som poststyrelserne kan fastsætte indbyrdes;
   2⁰ pakker, som på grund af deres form, art eller beskaffenhed ikke vel egner sig til at stuves sammen med andre pakker, eller som udkræver særlige forsigtighedsforanstaltninger;

f) en „tjenestepakke" forstås en posttjenstlig pakke, der udelukkende befordres ad land- eller søvejen under de i konventionen nævnte betingelser for posttjenstlige brevforsendelser;

g) en „krigsfangepakke" forstås en pakke, der er bestemt til eller afsendt af de i konventionen omhandlede fanger og kontorer.

Ifølge forsendelsesmåden eller udleveringsmåden forstås ved

a) en „luftpostpakke" en pakke, der er modtaget til luftbefordring mellem to lande;

b) en „ilpakke" en pakke, der så vidt muligt skal befordres med de til befordring af brevposten benyttede hurtige befordringsmidler;

c) en „eksprespakke" en pakke, der straks efter ankomsten til bestemmelseskontoret skal afleveres ved særligt bud på adressatens bopæl, eller for hvilken

der i de lande, hvis postvæsen ikke påtager sig aflevering på bopælen ved ekspresbud, skal afleveres en anmeldelse om ankomsten; hvis adressatens bopæl er beliggende uden for ankomstkontorets lokale omdelingsdistrikt, er udbringning ved særligt bud dog ikke obligatorisk.

Udvekslingen af værdipakker, pakker med frankoseddel, postopkrævningspakker, forsigtig-pakker, voluminøse pakker, luftpostpakker, ilpakker og ekspres-pakker kræver forudgående aftale mellem poststyrelserne i afsendelseslandet og bestemmelseslandet.

Med hensyn til udvekslingen af værdipakker (der befordres i åben transit), ilpakker, forsigtig-pakker og voluminøse pakker skal poststyrelserne i transitlandene tillige give deres samtykke til transitbefordringen.

Vægtsatser

For pakkerne gælder følgende vægtsatser:

Indtil 1 kg;
over 1 indtil 3 kg;
over 3 indtil 5 kg;
over 5 indtil 10 kg;
over 10 indtil 15 kg;
over 15 indtil 20 kg;

Som en undtagelse er det tilladt de lande, som på grund af deres indenrigske system ikke kan anvende det metriske decimalvægtsystem, i stedet for nævnte vægtsatser at anvende følgende ækvivalenter:

Indtil 1 kg	indtil 2 lb
over 1 indtil 3 kg	over 2 indtil 7 lb
over 3 indtil 5 kg	over 7 indtil 11 lb
over 5 indtil 10 kg	over 11 indtil 22 lb

Forbudt indhold

Overenskomstens bestemmelser vedrørende forbud mod indlæggelse af visse genstande m. v. svarer stort set til konventionens bestemmelser. Forbudet mod indlæggelse af opium, morfin, kokain og andre bedøvende midler gælder dog ikke for pakker med angiven værdi, når disse stoffer sendes i egenskab af lægemidler eller i videnskabelibt øjemed til lande, som på disse betingelser tillader forsendelsen.

Dokumenter, der har karakter af egentlig og personlig korrespondance, er udelukket fra besørgelse i postpakker. Det samme gælder brevforsendelser af enhver art, f. eks. tryksager, der er adresseret til andre end pakkens adressat eller til personer, der bor sammen med denne.

Det er dog tilladt at indlægge en faktura, en følgeseddel, en forsendelsesangivelse eller en udleveringsseddel i åben stand, der ikke indeholder andre angivelser end de for vedkommende dokument karakteristiske.

Der må ikke indlægges mønter, pengesedler, værdipapirer lydende på ihændehaveren, kostbare genstande m. v. i pakker uden angiven værdi mellem to lande, der tillader værdiangivelse.

Betingelser for modtagelsen

Med forbehold af, at indholdet ikke rammes af de i overenskomsten omhandlede forbud eller af de forbud og restriktioner, der er gældende i ét eller flere af de i befordringen deltagende lande, skal enhver pakke for at kunne modtages til postbesørgelse:

a) tilhøre en af de tilladte kategorier af pakker;

b) opfylde de betingelser, der er fastsat med hensyn til vægt og udstrækning;

c) være frigjort med hensyn til alle porto- og gebyrbeløb, der skal betales til indleveringskontoret.

Ved indleveringen er afsenderen pligtig at angive, hvorledes der skal forholdes med pakken i tilfælde af uanbringelighed. Han kan kun afgive en af de i overenskomsten anførte forholdsordrer; en del lande har dog i slutningsprotokollen taget forbehold over for anvendelsen af visse af forholdsordrerne.

Værdipakker

For værdiangivelsen fastsætter overenskomsten følgende regler

a) med hensyn til poststyrelserne:

1⁰ hver poststyrelse har ret til for sit vedkommende at begrænse værdiangivelsen til et beløb, der ikke må være lavere end 1000 francs;

2⁰ i forbindelsen mellem lande, hvis poststyrelser anvender forskellige maksimumsbeløb, skal den laveste grænse iagttages fra begge sider;

b) med hensyn til afsenderne:

1⁰ det er forbudt at angive en værdi, der overstiger den virkelige værdi af pakkens indhold;

2⁰ det er tilladt kun at angive en del af den virkelige værdi af pakkens indhold.

Enhver svigagtig angivelse af en højere værdi end den virkelige værdi af pakken kan gøres til genstand for den i afsendelseslandets lovgivning hjemlede retsforfølgning.

Ved indleveringen af en værdipakke skal der gratis leveres afsenderen en postkvittering.

Det bemærkes, at en del lande i henhold til slutningsprotokollen har ret til at begrænse maksimumsbeløbet på 1000 francs til det i landenes indenrigske tjenester fastsatte lavere maksimumsbeløb.

Udlevering

I almindelighed udleveres pakkerne til adressaterne inden for den kortest mulige frist og i overensstemmelse med de i bestemmelseslandet gældende regler.

Pakker, hvis ankomst er blevet anmeldt for adressaterne, holdes til disposition for disse i fjorten dage eller højst en måned at regne fra dagen efter anmeldelsens udsendelse. Henliggefristen kan undtagelsesvis forlænges ud over den nævnte frist, hvis de indenlandske postale regler i bestemmelseslandet tillader det.

Såfremt anmeldelse ikke har kunnet ske, er henliggefristen den i bestemmelseslandets indenrigske reglementer fastsatte; denne frist, der også gælder for pakker, der er adresseret poste restante, kan som almindelig regel ikke overskride fem måneder i forbindelse med fjerntliggende lande og tre måneder i forbindelse med andre lande; tilbagesendelse af pakken til afsendelsesstedet skal ske inden udløbet af en kortere frist, hvis afsenderen har forlangt det i et i bestemmelseslandet kendt sprog.

Afsenderen af en pakke, der ikke er udleveret til adressaten, er forpligtet til at betale befordringsafgifter eller andre afgifter, for hvilke poststyrelserne ikke har fået dækning som følge af, at pakken ikke er blevet udleveret, selv om der er givet afkald på den, eller den er solgt eller tilintetgjort.

Såfremt adressaten, eller i tilfælde af tilbagesendelse afsenderen, ved udleveringen af pakken tager forbehold, skal der straks af det postkontor, som foretager udleveringen, i den pågældendes nærværelse optages en protokol (CP 14); denne protokol, der skal udfærdiges in duplo, og som så vidt muligt skal medunderskrives af adressaten, skal indeholde angivelse af pakkens ydre tilstand, bruttovægten og pakkens indhold, nøjagtigt specificeret. Det ene af eksemplarerne skal

udleveres til adressaten; det andet skal behandles efter vedkommende postvæsens indenrigske reglementer.

Pakkeoverenskomstens bestemmelser vedrørende takster og gebyrer

De postale takster og gebyrer, som poststyrelserne er berettigede til at opkræve, består af

landporto,
søporto,
luftporto og
eventuelle takster og gebyrer for særlige tjenester.

Almindelige takster

Landporto

For hvert afgangs-, ankomst- eller transitland fastsættes i overenskomsten landportoen for hver pakke til følgende grundtakster:

Vægtsatser 1	Landporto	
	Terminalandele til afgangs- og ankomstlandet 2	Transitandele 3
	fr.c.	fr.c.
Indtil 1 kg	0,60	0,40
over 1 indtil 3 kg	0,80	0,50
over 3 indtil 5 kg	1,00	0,60
over 5 indtil 10 kg	2,00	1,30
over 10 indtil 15 kg	3,00	1,90
over 15 indtil 20 kg	4,00	2,50

Landportoen skal bæres af poststyrelsen i afsendelseslandet, medmindre bestemmelser i overenskomsten foreskriver afvigelser fra dette princip.

Terminalandele

Pakker, der udveksles mellem to postvæsener, er undergivet de i skemaet anførte terminalandele til afgangslandet og ankomstlandet.

For pakker inden for de to sidstnævnte vægtsatser har poststyrelserne ret til frit at ansætte de dem tilkommende terminalandele.

Poststyrelserne har i øvrigt ret til samtidig for afgående og ankommende pakker at nedsætte deres terminalandele uden begrænsning eller til for pakker af vægt indtil 10 kg at forhøje grundtaksterne, jfr. skemaet, med indtil 50 %.

Endelig har poststyrelserne ret til for afgående og ankommende pakker at anvende et tillæg til terminalportoen på indtil 25 c pr. pakke.

Nedsættelser eller forhøjelser af landportoen, herunder anvendelse af tillæg eller ændringer i dette, skal for at være gyldige

a) træde i kraft enten den 1. januar eller den 1. juli;
b) meddeles den schweiziske poststyrelse mindst tre måneder forud;
c) meddeles de pågældende poststyrelser mindst én måned forud;
d) forblive i kraft mindst ét år.

Transitandele

Ethvert land, gennem hvilket der befordres pakker i transit, eller hvis tjeneste deltager i landbefordringen af pakker, er berettiget til at gøre krav på de i skemaet anførte transitandele.

Når det drejer sig om luftpostpakker, tilkommer der kun postvæsener i transitlandene landtransitandele i de tilfælde, hvor pakken er genstand for en landbefordring i transitlandet. Der ydes dog ikke transitandele for

a) omlæsning af luftpostafslutninger mellem to lufthavne, der betjener samme by;

b) befordring af disse afslutninger mellem en bys lufthavn og et oplagssted, der er beliggende i samme by, og deres befordring tilbage for at blive videresendt.

Der er ikke, som tilfældet er for terminalandelene, givet bestemmelser om ændring af transitandelene.

Søporto

Ethvert land, hvis tjeneste deltager i søbefordringen af pakker, er berettiget til at gøre krav på søportoandele. Disse andele skal bæres af poststyrelsen i afsendelseslandet, medmindre bestemmelser i denne overenskomst foreskriver afvigelser fra dette princip.

For hver anvendt søbefordring beregnes søportoen under hensyntagen til såvel befordringsvejens længde som vægtgruppe i overensstemmelse med angivelserne i pakkeoverenskomsten.

De afstandssatser, der skal lægges til grund for beregningen af søportoen mellem to lande, fastsættes eventuelt på grundlag af en beregnet gennemsnitsafstand, der bestemmes i forhold til det antal afslutninger, der er befordret mellem de respektive havne i de to lande.

Søbefordring mellem to havne i samme land kan ikke motivere opkrævning af søporto, såfremt postvæsenet i dette land allerede oppebærer landporto for de befordrede pakker.

Når det drejer sig om luftpostpakker, tilkommer der kun de mellemliggende søbefordringstjenester søporto i de tilfælde, hvor pakken er genstand for søbefordring; enhver søbefordring, der foretages af afsendelses- eller bestemmelseslandet, giver anledning til beregning af søporto.

Poststyrelserne har under samme betingelser som anført for landporto(terminalandele) ret til at forhøje søportoen med indtil 50 % eller til at nedsætte den uden begrænsning.

En eventuel forhøjelse skal også foretages for pakker, der afsendes fra det land, under hvilket søbefordringen hører; denne forpligtelse gælder dog ikke for forbindelserne mellem et land og dets kolonier, oversøiske territorier m. v. eller mellem disse kolonier m. v. indbyrdes.

Luftpost-tillægstakster

Poststyrelserne fastsætter de luftposttillægstakster, der skal opkræves hos afsenderen for befordring af pakker ad luftvejen. De har ret til ved fastsættelsen af tillægstaksterne at benytte vægtsatser, der er lavere end første vægtsats.

Tillægstaksterne skal være ens for et bestemmelseslands hele område uanset den benyttede dirigering. Hvis to lande er forbundet ved flere luftruter, skal luftposttillægstaksten således fastsættes på grundlag af gennemsnitsafstanden mellem de respektive lufthavne og ruternes betydning for den internationale trafik.

Tillægstaksterne skal stå i snæver forbindelse med befordringsafgifterne og må i deres helhed som almindelig regel ikke indbringe større beløb end disse afgifter.

Den grundafgift, der skal anvendes ved afregningerne mellem poststyrelserne vedrørende luftbefordring, fastsættes til højst 1 tusindedel franc pr. kilogram af bruttovægten og pr. kilometer; denne afgift anvendes forholdsmæssigt på dele af kilogram. **Grundafgifter for luftpostbefordring**

Godtgørelsen for luftbefordring af luftpostpakkeafslutninger beregnes dels i henhold til den nævnte effektive grundafgift og de kilometerafstande, der findes i „Liste des distances aéropostales", og dels i henhold til afslutningernes bruttovægt.

For luftpostpakker i åben transit anvendes samme princip, men godtgørelsen beregnes for hvert bestemmelsesland pr. kg eller pr. ½ kg. Hvis to lande er forbundet med flere luftruter fastsættes godtgørelsen som en gennemsnitspris.

Ethvert land, der før eller efter den internationale befordring befordrer en luftpostpakke ad luftvejen inden for sit område, har ret til en særlig godtgørelse herfor. Denne godtgørelse fastsættes som en enhedstakst, der for alle luftpostpakker fra eller til vedkommende land beregnes på grundlag af grundafgiften og gennemsnitsafstanden for de benyttede indenrigske luftpoststrækninger.

Tillægstakster og gebyrer

Taksten for ilpakker er den dobbelte af den, der gælder for almindelige pakker. D. v. s. det er alene land- og søportoen, inkl. eventuelle forhøjelser og tillæg, der fordobles; der beregnes altid kun enkelt luftporto. **Ilpakker**

For eksprespakker skal betales en tillægstakst (ekspresgebyr), der tilfalder bestemmelseslandet. Tillægstaksten udgør 80 centimer, der skal betales fuldt ud og forud ved pakkens indlevering, selv om ikke pakken, men kun anmeldelsen udbringes ved ekspresbud. **Ekspres**

I tilfælde, hvor adressatens bopæl er beliggende uden for bestemmelsespostkontorets lokale omdelingsdistrikt, kan der ved udleveringen opkræves et tillægsgebyr, der dog ikke må være højere end det, der er fastsat i bestemmelseslandets indenrigske tjeneste.

Taksten for forsigtig-pakker og voluminøse pakker er 50 % højere end taksten for almindelige pakker. Luftposttillægstaksten forhøjes dog ikke. **Forsigtig Voluminøs**

For værdipakker skal der betales et almindeligt forsikringsgebyr, der enten kan beregnes med faste beløb for de enkelte land-, sø- og luftbefordringer, der benyttes, eller med et samlet beløb for hele befordringen – i begge tilfælde pr. 200 francs. **Værdipakker**

De postvæsener, der påtager sig at dække den risiko, der kan opstå ved vis major, kan opkræve et gebyr herfor, og endvidere har postvæsenet i afgangslandet altid ret til at opkræve et ekspeditionsgebyr.

Takster og gebyrer vedrørende alle kategorier af pakker

Poststyrelserne har ret til at opkræve

a) gebyr for toldeftersyn ved udførsel;

b) fortoldningsgebyr, der opkræves enten for aflevering til toldvæsenet og for fortoldning eller for aflevering til toldvæsenet alene;

c) udbringningsgebyr, der kan opkræves lige så mange gange, som pakken forsøges afleveret på bopælen; for eksprespakker kan det kun opkræves for afleveringsforsøg ud over det første;

d) gebyr for svar på uanbringelighedsmeddelelse;

e) anmeldelsesgebyr, der opkræves, når bestemmelseslandets indre lovgivning påbyder dette, og når aflevering ikke finder sted på bopælen; gebyret opkræves for hver anmeldelse, der eventuelt afleveres på adressatens bopæl, dog med undtagelse af den første anmeldelse for eksprespakker;

f) ompakningsgebyr, der opkræves af det land, der har måttet ompakke forsendelsen for at beskytte indholdet;

g) poste restante gebyr ved udleveringen af pakker, der er adresseret poste restante;

h) lagerafgift for pakker, der ikke er afhentet inden for de foreskrevne frister;

i) gebyr for modtagelsesbevis;

j) gebyr for afskibningsattest, d. v. s. en attesteret meddelelse om, med hvilken søbefordring en pakke er afsendt;

k) efterspørgselsgebyr;

l) gebyr for anmodning om tilbagelevering eller adresseforandring.

m) vis major gebyr, når poststyrelsen påtager sig at dække den risiko, der vil kunne opstå i tilfælde af vis major.

Størrelsen af ovennævnte takster fastsættes i henhold til overenskomstens bestemmelser herom.

Ikke-postale afgifter

Overenskomsten indeholder følgende bestemmelse om opkrævning af afgifter:

1. Poststyrelserne i bestemmelseslandene er berettiget til at opkræve hos adressaterne alle afgifter, herunder navnlig de toldafgifter, som pålægges forsendelserne i bestemmelseslandet.
2. Poststyrelserne forpligter sig til at rette henvendelse til vedkommende myndigheder i deres lande for at opnå, at afgifterne (deriblandt toldafgifter) ophæves for pakker:

a) der tilbagesendes til afsendelsesstedet;

b) som afsenderen giver afkald på;

c) der tilintetgøres på grund af indholdets fuldstændige ødelæggelse;

d) der omekspederes til et tredie land;

e) der er bortkommet, berøvet deres indhold eller beskadiget i deres tjeneste.

Portofrihed

Posttjenstlige pakker, der udveksles ad land- eller søvejen på de i konventionen nævnte betingelser, er fritaget for enhver postal afgift. Bestemmelsen herom gælder kun for lande, der har tiltrådt postpakkeoverenskomsten, og den er blevet indført på kongressen i 1964 for at undgå alt for store forsendelser af posttjenstlig art i brevposten.

For krigsfanger gælder de i konventionen fastsatte bestemmelser om portofrihed, og der tilkommer ikke nogen poststyrelse nogen som helst godtgørelse for disse pakker undtagen luftporto for luftpostbefordring.

Slutningsprotokollen

I slutningsprotokollen har adskillige lande taget forbehold over for forskellige af overenskomstens bestemmelser, bl. a. vedrørende portoandelenes størrelse, men også for så vidt angår bestemmelser om bl. a. udstrækning og rumfang, anvendelse af forholdsordrer, værdiangivelse, tilbagelevering og erstatningsansvar. Alle disse forbehold medfører et vist besvær, og Verdenspostforeningen er opmærksom på, at en større ensretning ville lette udvekslingen. CE har derfor fået til opgave bl. a. at undersøge motiveringerne for, at disse forskellige forbehold er taget, og for så vidt angår portoandelene foretages en særlig undersøgelse.

Postpakkeoverenskomstens bestemmelser angående udvekslingen

Dirigering og principielle regler for udvekslingen

CP 1 og CP 21

Ved hjælp af særlige oversigter (CP 1 og CP 21) skal hver poststyrelse angive de takster og gebyrer og de betingelser, der gælder for de pakker, den kan modtage i transit til andre lande.

På grundlag af oplysningerne i disse oversigter bestemmer hver poststyrelse de veje, der skal anvendes for befordringen af dens pakker, og den porto, der skal opkræves hos afsenderne.

Kontrolseddel

For at få klarhed over, hvilken rute der er den fordelagtigste, kan det afsendende udvekslingskontor tilstille udvekslingskontoret i bestemmelseslandet en kontrolseddel, der vedhæftes pakkepostkartet og af bestemmelseskontoret tilbagesendes i udfyldt stand straks efter afslutningens modtagelse.

Befordringsveje

Ethvert postvæsen er forpligtet til ad de befordringsveje og med de befordringsmidler, som det benytter til sine egne pakker, at viderebefordre de pakker, som overleveres til det af et andet postvæsen til transitbefordring over dets område.

I tilfælde af afbrydelse af en befordringsvej skal de transitpakker, som skulle befordres ad denne vej, dirigeres ad den gunstigste vej, der da står til rådighed. Hvis denne er dyrere end den almindelige vej, opkræver postvæsenet i bestemmelseslandet for hver pakke hos dennes adressat et beløb lig den yderligere land- eller søporto, som den nye befordringsvej medfører.

Transitbefordringen skal udføres efter de i overenskomsten fastsatte regler, selv om poststyrelsen i pakkernes afsendelsesland eller bestemmelsesland ikke har tiltrådt overenskomsten.

I forbindelsen mellem lande, der er adskilt ved et eller flere transitområder, skal pakkerne dirigeres ad de befordringsveje, som de pågældende poststyrelser er kommet overens om.

Luftpostpakker

Ethvert postvæsen, der befordrer luftpostpakker, er forpligtet til at videresende de luftpostpakker, der overleveres af et andet postvæsen, ad de samme ruter, som benyttes til dets egne luftpostpakker. For afslutningers vedkommende kan afsendelseslandet forlange videresendelse ad en bestemt af de ruter, som transitlandet benytter til sine egne afslutninger.

Kan luftpostbefordring af en eller anden grund ikke anvendes på hele strækningen, er det postvæsen, der oppebærer luftbefordringsafgiften, forpligtet til at videresende pakkerne på hurtigste måde, eventuelt som ilpakker.

Postvæsener, der ikke deltager i befordringen af luftpostpakker, befordrer disse ad de almindelige befordringsveje. De har dog pligt til at befordre illuftpostpakker ad de hurtigste befordringsveje, hvis de påtager sig befordringen af ilpakker.

Overleveringen

Udvekslingen af pakkeafslutninger foretages af postkontorer, der benævnes udvekslingskontorer. Mellem disse udveksles pakkerne i beholdere, der normalt er sække, men efterhånden (og specielt for søbefordring) i stigende tal også kan være containers. Nabolande kan aftale, at pakkerne overleveres løse.

Lande, der ikke grænser til hinanden, udveksler almindeligvis pakkerne i direkte afslutninger, men poststyrelserne kan træffe aftale om udveksling i åben transit. Sidstnævnte mulighed benyttes for Danmarks vedkommende i stor udstrækning i forbindelse med lande, hvortil der kun forekommer få pakker, og specielt sendes en del pakker i åben transit på Vesttyskland, Storbritannien og Frankrig. Hvis pakkerne i åben transit besværliggør transitlandets tjeneste, kan direkte afslutninger forlanges udfærdiget.

Pakkepostkarte

Før afsendelsen opføres alle pakker i et karte, CP 20 for luftpostpakker og CP 11 for andre pakker. I kartet anføres for hver enkelt pakke de porto- og gebyrbeløb, der tilkommer afslutningens bestemmelsesland, d. v. s. land- og søporto, tillægstakster og gebyrer. For pakker, der sendes i åben transit, godskrives foruden de beløb, der tilkommer afslutningens bestemmelsesland, også de porto- og gebyrandele, der tilkommer efterfølgende transitlande samt pakkernes bestemmelsesland, herunder de bestemmelseslandet tilkommende luftbefordringsafgifter for viderebefordring af luftpostpakker.

Når pakker fremsendes i direkte afslutninger fra afsendelseslandet til bestemmelseslandet, kan der træffes aftale om, at land- og søporto godskrives samlet for hver vægtsats, eller det kan aftales, at godskrivning sker med beløb, der beregnes pr. pakke eller pr. kilogram af afslutningens bruttovægt. Danmark har aftale med adskillige lande om summarisk kartering af andre pakker end værdipakker, ilpakker, omekspederede og returnerede pakker.

Vedlagt kartet fremsendes adressekort, tolddeklarationer, opkrævningsanvisninger samt andre følgepapirer; fremsendelsen af disse dokumenter kan efter aftale ske pr. luftpost.

Poststyrelserne kan også træffe aftale om, at dokumenterne vedhæftes de respektive pakker.

Transitpakkepostkarte

Når der udveksles direkte afslutninger mellem lande, der ikke grænser til hinanden, skal der til hvert transitlands postvæsen udfærdiges et særligt karte CP 12; herpå opføres i en samlet sum for hver art af pakker de porto- og gebyrandele, der tilkommer postvæsenet i transitlandet.

Stykseddel

Overleveringen af afslutninger, der befordres ad overfladevejen, foretages ved benyttelse af en stykseddel C 18, med mindre andet er aftalt. For luftpostpakkeafslutninger anvendes den i verdenspostkonventionen omtalte stykseddel AV 7.

Undersøgelse af afslutningerne

Afslutningerne skal overleveres i god stand, men kan ikke afvises på grund af beskadigelse. Eventuel ompakning foretages efter reglerne i ekspeditionsreglementet.

Ekspeditionsreglementet indeholder i øvrigt en række bestemmelser vedrørende udvekslingskontorernes undersøgelse af afslutninger, herunder regler for udstedelse af tilbagemeldelse i tilfælde af konstaterede fejl eller uregelmæssigheder. Overholdelsen af disse bestemmelser og regler kan have stor betydning for afgørelsen af, hvor ansvaret for fejl og mangler skal placeres.

En del af bestemmelserne gælder alene for enkeltvis karterede pakker. For summarisk karterede pakker vil en difference mellem det i kartet anførte antal

og det konstaterede antal pakker f. eks. alene give anledning til udstedelse af en tilbagemeldelse, der har til formål at berigtige det samlede pakkeantal og det godskrevne portobeløb.

Afregning

Hver poststyrelse lader sine udvekslingskontorer opstille en opgørelse over de samlede beløb pr. afsendelseskontor, som er godskrevet eller debiteret den i pakkepostkarterne for pakker fra hvert enkelt andet postvæsen. Disse opgørelser rekapituleres i en afregning, der tilstilles vedkommende poststyrelse til revision. Om det videre forløb er der i ekspeditionsreglementet givet nærmere bestemmelser, ligesom der er givet særlige bestemmelser for afregning af beløb efter toldfrankosedler.

Godtgørelsen for luftbefordring af afslutninger med luftpostpakker afregnes principelt efter reglerne i ekspeditionsreglementet til konventionen.

Postpakkeoverenskomstens bestemmelser vedrørende ansvar

Principielle bestemmelser

Om princippet for poststyrelsernes ansvar og ansvarets omfang indeholder overenskomsten følgende bestemmelser:

„Poststyrelserne er ansvarlige for bortkomst, indholdsberøvelse eller beskadigelse af pakker, med undtagelse af de i art. 45 omhandlede tilfælde. Ansvaret er gældende såvel for pakker, der befordres i åben transit, som for pakker, der forsendes i lukkede afslutninger.

Afsenderen har ret til en erstatning, der i princippet svarer til bortkomstens, indholdsberøvelsens eller beskadigelsens virkelige beløb; der tages ikke hensyn til indirekte skade eller tabt fortjeneste. Denne erstatning kan dog ikke i noget tilfælde overstige:

a) for værdipakker: værdiangivelsens beløb i guldfrancs; såfremt en luftpostpakke med angiven værdi omekspederes eller tilbagesendes til afsendelsesstedet ad land- eller søvejen, er ansvaret for den nye befordringsstrækning begrænset til det ansvar, der gælder for pakker, der afsendes ad denne vej;

b) for andre pakker følgende beløb:
   10 francs pr. pakke af vægt indtil 1 kg;
   15 francs pr. pakke af vægt over 1 indtil 3 kg;
   25 francs pr. pakke af vægt over 3 indtil 5 kg;
   40 francs pr. pakke af vægt over 5 indtil 10 kg;
   55 francs pr. pakke af vægt over 10 indtil 15 kg;
   70 francs pr. pakke af vægt over 15 indtil 20 kg;

Erstatningen beregnes efter den til guldfrancs omsatte pris, der gjaldt for varer af samme art på det sted og på det tidspunkt, hvor pakken blev modtaget til postbesørgelse; hvis varerne ikke har nogen salgspris, beregnes erstatningen efter deres almindelige, på samme grundlag skønsmæssigt fastsatte værdi.

I det tilfælde, at erstatning skal betales som følge af bortkomst, fuldstændig indholdsberøvelse eller fuldstændig ødelæggelse af en pakke, har afsenderen desuden krav på tilbagebetaling af de erlagte porto- og gebyrbeløb, dog med undtagelse af forsikringsgebyret; det samme gælder med hensyn til forsendelser, hvis modtagelse adressaterne har nægtet på grund af forsendelsernes dårlige tilstand, for så vidt denne kan tilregnes postvæsenet og medfører ansvar for dette.

Erstatningen udbetales til adressaten, når denne forlanger det, enten efter at han har taget forbehold ved udleveringen af en pakke, der har været genstand for indholdsberøvelse, eller som er beskadiget, eller hvis afsenderen har afstået sine rettigheder til fordel for ham."

Det er et princip, at poststyrelserne ikke påtager sig ansvar for forsinkelse. Det har imidlertid på flere kongresser været diskuteret, om poststyrelserne burde påtage sig ansvaret for den skade, der opstår ved, at indholdet af en pakke ødelægges på grund af en fejl i posttjenesten, men forslag om formelt at indføre et sådant ansvar i bestemmelserne er aldrig blevet vedtaget.

På kongressen i Stockholm i 1924 blev følgende ført i protokollen: „I tilfælde af forsinkelser, der skyldes fejl i posttjenesten, enten under befordringen eller i forbindelse med udleveringen, er det naturligt, at poststyrelserne er ansvarlige, alene hvis forsinkelsen har medført en fuldstændig eller delvis, men uoprettelig skade."

Imidlertid er der, i mangel af en formel bestemmelse i overenskomsten, poststyrelser, der alene opfatter denne bemærkning i protokollen som en moralsk forpligtelse og fremhæver, at hvert land bør anvende bestemmelserne i sine indenrigske reglementer i tilfælde af skader, der skyldes forsinkelser.

Spørgsmålet om ansvaret i tilfælde af forsinkelse, der skyldes posttjenesten, er således ikke helt klarlagt i bestemmelserne. Til gengæld er det værd at lægge mærke til, at der i akterne, der vedtoges i Wien i 1964, indførtes en bestemmelse, der pålægger poststyrelserne et økonomisk ansvar, når afsenderens forholdsordrer ikke iagttages. Bestemmelsen er sålydende:

„Når poststyrelsen i bestemmelseslandet eller en transitydende poststyrelse ikke har iagttaget de forholdsordrer, der er afgivet enten ved pakkens indlevering eller senere, er den forpligtet til at bære befordringsandelene (for frem- og tilbagesendelsen) og de eventuelle andre takster og gebyrer, som ikke har kunnet ophæves; dog må afsenderen afholde fremsendelsesomkostningerne, såfremt han ved pakkens indlevering eller senere har erklæret, at han i tilfælde af uanbringelighed giver afkald på pakken eller ønsker, at den skal sælges."

Fritagelse for ansvar

Postpakkeoverenskomstens bestemmelser om, i hvilke tilfælde poststyrelserne er fritaget for ansvar, svarer stort set til bestemmelserne i overenskomsten angående breve og æsker med angiven værdi. Endvidere er poststyrelserne ikke ansvarlige for bortkomst, indholdsberøvelse eller beskadigelse af krigsfangepakker.

Placering af ansvaret

Ens er også reglerne for afsenderens ansvar; det samme gælder i en vis udstrækning reglerne om fordelingen af ansvaret poststyrelserne imellem. Hvis der er tale om beskadigelse af en almindelig pakke, og erstatningsbeløbet ikke overstiger 25 francs, bæres dette beløb dog, når ansvaret ikke kan placeres, alene af poststyrelserne i afsendelseslandet og bestemmelseslandet, således at transitlandenes poststyrelser ikke deltager i afholdelsen af erstatningsudgifterne.

Når pakkerne overleveres summarisk efter aftale, kan ingen af poststyrelserne fralægge sig sin del af ansvaret ved at gøre gældende, at antallet af de i afslutningen forefundne pakker afviger fra det i kartet anførte antal.

Poststyrelserne kan i øvrigt i forbindelse med summarisk overlevering træffe aftale om, at ansvaret for bortkomst, indholdsberøvelse eller beskadigelse af visse kategorier af pakker deles mellem dem.

Som en afvigelse fra overenskomstens bestemmelser har enkelte lande i slutningsprotokollen fået bemyndigelse til ikke at udbetale erstatning for beskadigelse

af pakker indeholdende væsker, stoffer, der let bliver flydende, genstande af glas og genstande af tilsvarende skrøbelig beskaffenhed. En del lande har endvidere – også i henhold til slutningsprotokollen – ret til ikke at udbetale erstatning for pakker uden angiven værdi, når bortkomsten, indholdsberøvelsen eller beskadigelsen sker i deres tjeneste.

Overenskomst angående postanvisninger og postrejsechecks

Allerede på kongressen i 1874 udtryktes ønske om, at postanvisningstjenesten snarest indførtes i alle lande. En overenskomst oprettedes i 1878; dens fundamentale regler var baseret på kortsystemet, idet der dog kunne vælges mellem at sende kortanvisningerne fra indleveringspostkontoret til bestemmelsespostkontoret eller fra afsenderen til modtageren. I sidste tilfælde sendtes fra indbetalingspostkontoret en avis d'émission til udbetalingspostkontoret, hvor adressaten skulle præsentere postanvisningen til udbetaling. Oversendelse af kortanvisningen fra kontor til kontor blev gjort obligatorisk i 1891.

Bestemmelser om telegrampostanvisninger indførtes i 1885. I 1947 indførtes bestemmelser om udveksling efter listesystemet, og i 1964 introduceredes en særlig postanvisning til anvendelse i tilfælde, hvor beløbet ønskedes indsat på modtagerens postkonto.

Verdenspostforeningens første bestemmelser om postrejsechecks er fra 1934. Der har aldrig været nogen større tilslutning til denne postforretning, og kun få lande udsteder i dag postrejsechecks.

Ved den nuværende overenskomst ordnes udvekslingen af postanvisninger og udvekslingen af postrejsechecks, når de kontraherende lande kommer overens om at etablere en sådan tjeneste i deres gensidige forbindelser.

Almindelige bestemmelser om anvisninger

Udvekslingsmåder

Anvisninger kan enten udveksles pr. post eller, såfremt postanvisningstelegrammer er tilladt i forbindelse mellem de pågældende lande, ad telegrafisk vej.

Udvekslingen pr. post kan efter poststyrelsernes valg finde sted ved hjælp af kort eller lister. I første tilfælde kaldes anvisningerne „kortanvisninger", i sidste tilfælde „listeanvisninger".

Udvekslingen ad telegrafisk vej kan finde sted pr. telegrafisk kortanvisning eller pr. telegrafisk listeanvisning; begge former benævnes „telegrampostanvisning".

Andre administrationers deltagelse

De lande, i hvilke anvisningstjenesten sorterer under andre administrationer end poststyrelsen, kan deltage i udvekslingen efter bestemmelserne i overenskomsten.

Det bliver disse administrationers sag at træffe aftale med poststyrelsen i deres land angående fuldstændig gennemførelse af alle overenskomstens bestemmelser; poststyrelsen skal optræde som mellemled for dem i deres forbindelser med poststyrelserne i de andre kontraherende lande og med det internationale bureau.

Anvisninger samt de på anvisninger afgivne kvitteringer må ikke underkastes afgifter eller gebyrer af nogen art ud over sådanne, som er hjemlede i nærværende overenskomst. **Forbud mod beregning af andre afgifter**

Udstedelse af anvisninger

Enhver anvisnings beløb skal angives i bestemmelseslandets mønt, medmindre anden aftale er truffet. Poststyrelsen i udstedelseslandet fastsætter selv kursen for omsætning fra sin egen mønt til udbetalingslandets. **Mønt**

Ved udstedelse i bestemmelseslandets mønt vil der bestå en risiko for tab. Adressaten modtager ganske vist altid postanvisningens nominelle beløb, men hvis hans lands mønt svækkes efter postanvisningens udstedelse, vil dette beløb reelt være mindre værd.

Er udstedelseslandets mønt ustabil, kan dette lands poststyrelse lide tab. Af forsigtighedshensyn fastsætter poststyrelserne derfor i almindelighed indbetalingskurserne lidt højere end dagskurserne. Risikoen for tab foreligger dog alligevel, idet de samlede beløb, der skal afregnes, d. v. s. betales til udbetalingslandet, først kendes en rum tid efter indbetalingen. I Danmark forlanger nationalbanken, at kursen skal ligge så tæt på dagskursen som muligt.

Risikoen for kurstab kan mindskes ved anvendelse af overenskomstens bestemmelser om à conto betalinger. I en usikker periode vil der i øvrigt som et middel mod risikoen for kurstab kunne foretages dækningskøb, d. v. s. køb af fremmed valuta efterhånden i stedet for først ved betalingen af afregningerne.

En postanvisnings beløb må ikke overstige modværdien af 2000 guldfrancs. Enhver poststyrelse har ret til at fastsætte et lavere maksimumsbeløb. Det maksimale beløb kan således siges at være ret beskedent, men postanvisningstjenesten har egentlig også til formål først og fremmest at lette forsendelsen af mindre pengebeløb. **Maksimum**

Enhver poststyrelse bestemmer, under hvilken form afsenderen af en postanvisning skal indbetale det pengebeløb, der skal forsendes. Ved beløbets indbetaling skal der gratis leveres afsenderen en kvittering. Dette indebærer også, at eventuel udfyldning skal foretages gratis i forbindelse med beløbets indbetaling. Kvitteringer, der forlanges efter indbetalingen (efterkvitteringer), er derimod ikke omfattet af bestemmelsen. **Indbetaling Kvittering**

Den takst, der skal opkræves ved udstedelsen, sammensættes af et fast gebyr, et forholdsmæssigt gebyr på højst ½ % af det indbetalte beløb og eventuelle gebyrer for særlige tjenester. **Takster**

Hver poststyrelse har med hensyn til opkrævning af det forholdsmæssige gebyr ret til at fastsætte dette gebyr i satser og herved anvende de satser, som passer bedst for dens tjeneste.

For postanvisninger, som ved et af de i overenskomsten deltagende landes mellemkomst udveksles mellem et andet af disse lande og et ikke kontraherende land, kan den poststyrelse, som optræder som mellemled, fradrage et forholds-

mæssigt tillægsgebyr på højst ¼ % af anvisningsbeløbet; dette gebyr kan dog, når de pågældende poststyrelser er blevet enige derom, opkræves hos afsenderen og godtgøres den poststyrelse, der yder sin mellemkomst.

Særlige tjenester

Overenskomsten indeholder bestemmelser om anvendelsen af udbetalingsbevis, ekspresudbringning, udbetaling til adressaten personlig, luftpostbefordring, tilbagelevering eller omekspedition m. v. Bestemmelserne herom er stort set overensstemmende med konventionens bestemmelser.

Særlige regler for listepostanvisninger

Udvekslingen af listeanvisninger finder udelukkende sted gennem udvekslingskontorer, der udpeges af poststyrelsen i hvert af de kontraherende lande.

Fremsendelse af listeanvisninger mellem udstedelseskontoret og udvekslingskontoret i udstedelseslandet eller mellem udvekslingskontoret i udbetalingslandet og udbetalingskontoret foregår ved benyttelse af blanketter, som hver af de pågældende poststyrelser kan indrette, som de måtte ønske det.

Mellem udvekslingskontorer i forskellige lande foregår fremsendelsen efter følgende regler:

a) hvert udvekslingskontor udfærdiger daglig eller på aftalte dage lister over anvisninger, der er indleveret i dets land til udbetaling i et andet land;
b) enhver på en liste opført anvisning skal bære et løbenummer, der kaldes „internationalt nummer"; dette nummer gives i en årlig nummerrække, der efter aftale mellem poststyrelserne begynder den 1. januar eller den 1. juli;
c) selve listerne nummereres fortløbende fra den 1. januar eller den 1. juli hvert år;
d) listerne oversendes portofrit til det korresponderende udvekslingskontor ad hurtigste vej (pr. luftpost eller ad land- eller søvejen) og medmindre særlig aftale er truffet, uden at være ledsaget af de af udstedelseskontorerne udfærdigede anvisninger;
e) det korresponderende udvekslingskontor anerkender modtagelsen af hver liste ved anførsel af fornøden påtegning på den første liste, som det skal afsende i modsat retning.

De pågældende poststyrelser kan træffe aftale om at begrænse beskrivelsen af anvisningerne på listerne og lade listerne ledsage af de blanketter, der benyttes til fremsendelsen af anvisningerne mellem udstedelseskontoret og udvekslingskontoret i vedkommende land, eller af enhver anden blanket, som poststyrelserne bliver enige om at anvende.

Udbetaling af anvisninger

Gyldighedsfrist. Fornyelsespåtegning

Anvisninger er gyldige:

a) som hovedregel indtil udgangen af den første måned, der følger efter udstedelsesmåneden; efter aftale mellem de pågældende poststyrelser indtil udgangen af den tredie måned, der følger efter udstedelsesmåneden;
b) i forbindelserne mellem fjerntliggende lande indtil udløbet af den syvende måned, der følger efter udstedelsesmåneden.

Når disse frister er overskredet, kan kortanvisninger kun udbetales, når de er forsynet med en fornyelsespåtegning, der gives af poststyrelsen i udstedelseslandet på begæring af poststyrelsen i udbetalingslandet. For listeanvisninger kan der ikke gives fornyelsespåtegning.

Ved fornyelsespåtegningen får kortanvisningen ny gyldighedsfrist fra datoen for påtegningen.

Maksimumsbeløb for udbetaling

Medmindre særlig aftale er truffet, er maksimumsbeløbet for postanvisninger, der skal udbetales i et land, det samme som det, der er fastsat af poststyrelsen i dette land for udstedelse af postanvisninger.

Såfremt samme afsender på samme dag til samme adressat afsender flere postanvisninger, hvis samlede beløb overstiger det af poststyrelsen i udbetalingslandet fastsatte maksimumsbeløb, er denne berettiget til at fordele udbetalingen af beløbene således, at det til adressaten på en og samme dag udbetalte beløb ikke overstiger det nævnte maksimum.

Almindelige regler for udbetaling af anvisninger

Udbetalingen af anvisninger finder sted efter de i udbetalingslandet gældende reglementer.

Anvisningernes beløb skal udbetales til adressaterne i udbetalingslandets lovlige mønt; det kan udbetales i en hvilken som helst anden mønt efter særlig aftale mellem vedkommende poststyrelser.

Udbetalingen kan gyldigt foretages ved, at beløbet indsættes på en postkonto efter de i udbetalingslandet gældende regler.

Efter forudgående underretning til vedkommende poststyrelser har poststyrelsen i udbetalingslandet ret til, når dens indre lovgivning kræver det, at se bort fra brøkdele af møntenheden eller til at afrunde beløbet til nærmeste møntenhed eller nærmeste tiendedel af møntenheden.

Hos adressaten kan opkræves:

a) udbringningsgebyr, når udbetaling finder sted på bopælen;
b) gebyr for udbetalingsbemyndigelse;
c) eventuelt fornyelsesgebyr;
d) de tilsvarende luftposttillægstakster, når adressaten forlanger, at en begæring om fornyelsespåtegning eller udbetalingsbemyndigelse samt udstedelseslandets ekspedition i sagen skal fremsendes ad luftvejen;
e) poste restante gebyr, når anvisningen er adresseret poste restante.

Enhver anvisning, hvis modtagelse er nægtet, hvis adressat er ubekendt, bortrejst uden at efterlade ny adresse eller rejst til et land, hvortil omekspedition ikke kan ske, samt enhver anvisning, hvis beløb ikke er forlangt udbetalt inden gyldighedsfristen, skal straks tilbagesendes til poststyrelsen i udstedelseslandet.

Kortanvisninger, der er bortkommet, tabt eller ødelagt inden udbetalingen, kan på begæring af afsenderen eller adressaten erstattes af en udbetalingsbemyndigelse, der udstedes af poststyrelsen i anvisningens udstedelsesland.

Indbetalinger til postkonto

Til brug for indbetaling til postkonto er der på kongressen i 1964 indført en ny postanvisningsblanket. Bestemmelserne vedrørende almindelige postanvisninger gælder også, med enkelte afvigelser, for udvekslingen af disse nye blanketter. Danmark har endnu ikke taget endelig stilling til spørgsmålet om anvendelsen af disse, idet man allerede ved hjælp af de almindelige postanvisninger har mulighed for at få beløb indsat på en postkonto, således at der ikke umiddelbart kan siges at være et udtalt behov for en særlig blanket.

Afregning

Afregninger opstilles af udbetalingslandet månedsvis for hvert udstedelsesland. Anvisninger opføres efter udstedelsesmåned, inden for hver måned efter udstedelseskontor, og for hvert kontor i orden efter indbetalingsnummer. For listepostanvisninger opstilles de månedlige afregninger over beløbene i henhold til de i månedens løb modtagne lister.

En poststyrelse, der hos en anden poststyrelse har et beløb på over 30.000 guldfrancs til gode for en måned, har ret til i udstedelsesmåneden at forlange betaling af et à conto-beløb af en sådan størrelse, at restbeløbet af den månedlige gennemsnitssaldo ikke overstiger 30.000 guldfrancs. Den månedlige gennemsnitssaldo beregnes på grundlag af de tre sidste accepterede månedsafregninger.

I afregningerne godtgør poststyrelsen sig i øvrigt foruden de udbetalte beløb sin andel af de takster, der ved indbetalingen er opkrævet hos afsenderen. Udbetalingslandets poststyrelse har krav på halvdelen af de i overenskomsten fastsatte maksimale portobeløb, uanset at udstedelseslandet eventuelt måtte have fastsat lavere takster.

Ansvar

Ansvarsprincippet og ansvarets omfang

Poststyrelserne er ansvarlige for de indbetalte beløb, indtil anvisningerne er blevet rigtigt udbetalt.

Omsætningsfejl og telegraferingsfejl omfattes af ansvaret.

Poststyrelserne påtager sig intet ansvar for forsinkelser, som vil kunne opstå ved befordringen og udbetalingen af anvisninger.

Undtagelser fra ansvarsprincippet

Poststyrelserne er fritaget for ethvert ansvar:

a) når de ikke kan gøre rede for udbetalingen af en postanvisning som følge af tjenstlige dokumenters ødelæggelse ved vis major, medmindre der på anden måde er ført bevis for deres ansvar;
b) ved udløbet af forældelsesfristen;
c) ved udløbet af den i konventionen fastsatte frist for efterspørgsel, såfremt der er gjort indsigelse mod udbetalingens rigtighed.

Bestemmelse af ansvaret

Med forbehold af efterfølgende bestemmelser påhviler ansvaret poststyrelsen i udstedelseslandet.

Ansvaret påhviler poststyrelsen i udbetalingslandet, hvis den ikke er i stand til at godtgøre, at udbetalingen har fundet sted i overensstemmelse med de i dens reglementer foreskrevne bestemmelser.

Ansvaret påhviler poststyrelsen i det land, hvor fejlen er opstået:

a) når der er tale om en tjenestefejl, herunder en omsætningsfejl,
b) hvis det drejer sig om en telegraferingsfejl, som er begået i udstedelseslandet eller i udbetalingslandet.

Ansvaret påhviler poststyrelsen i udstedelseslandet og poststyrelsen i udbetalingslandet med lige dele:

a) hvis fejlen må tilskrives begge poststyrelser, eller hvis det ikke er muligt at fastslå, i hvilket land fejlen er opstået;
b) hvis en telegraferingsfejl er opstået i et transitland;
c) hvis det ikke er muligt at fastslå, i hvilket land en sådan telegraferingsfejl er opstået.

Hvis udbetalingslandet ikke er i stand til at godtgøre, at udbetalingen har fundet sted i overensstemmelse med dens reglementer, påhviler ansvaret:

a) for udbetaling af falske anvisninger poststyrelsen i det land, hvor anvisningen er blevet indført i posttjenesten;
b) for udbetaling af anvisninger, hvis beløb svigagtigt er blevet forhøjet, poststyrelsen i det land, hvor forfalskningen af anvisningen er blevet foretaget; dog bæres skaden med lige dele af poststyrelsen i udstedelseslandet og poststyrelsen i udbetalingslandet, når det ikke er muligt at fastslå, i hvilket land forfalskningen er sket, eller der ikke kan opnås erstatning for en forfalskning, som er begået i et transitland, der ikke deltager i postanvisningstjenesten på grundlag af nærværende overenskomst.

Udbetaling af efterspurgte beløb. Regres

Forpligtelsen til at udbetale erstatning til reklamanten påhviler poststyrelsen i udbetalingslandet, hvis adressaten skal have beløbet udbetalt; forpligtelsen påhviler poststyrelsen i udstedelseslandet, såfremt beløbet skal tilbagebetales til afsenderen.

Uanset hvad grunden til tilbagebetalingen måtte være, kan det beløb, der skal tilbagebetales, ikke overstige det indbetalte beløb.

Den poststyrelse, som har udbetalt erstatning til reklamanten, har ret til regres mod den poststyrelse, der er ansvarlig for den urigtige udbetaling.

Den poststyrelse, som i sidste instans har båret skaden, har inden for størrelsen af det udbetalte beløb ret til regres over for afsenderen, adressaten eller trediemand.

Udbetalingsfrist

Reklamanten skal i almindelighed have det tilgodehavende beløb udbetalt snarest muligt og senest inden for en frist af seks måneder at regne fra dagen efter efterspørgselsdagen.

Overenskomsten angående postopkrævningsforsendelser

Allerede kongressen i 1891 tillod forsendelse af anbefalede brevforsendelser belastet med postopkrævning. Senere samordnedes bestemmelserne for postopkrævning på brevforsendelser, værdiforsendelser og pakker, og i 1947 vedtoges en ny særlig overenskomst angående forsendelser med postopkrævning.

Overenskomstens genstand

Ved overenskomsten ordnes udvekslingen af postopkrævningsforsendelser, når de kontraherende lande kommer overens om at etablere en sådan tjeneste i deres gensidige forbindelser.

Tilladte forsendelser

Postopkrævning kan tages på anbefalede brevforsendelser, breve og æsker med angiven værdi samt postpakker, som opfylder de i konventionen, henholdsvis i overenskomsten angående breve og æsker med angiven værdi og i overenskomsten angående postpakker fastsatte betingelser.

Poststyrelserne har ret til kun at udføre postopkrævningstjenesten for visse af ovennævnte kategorier af forsendelser.

Regler for modtagelsen

Postopkrævningsforsendelser er undergivet de for den pågældende forsendelsesart gældende regler og takster.

Maksimumsbeløb

Uanset afregningsmåden kan postopkrævningsbeløbet ikke overstige det maksimumsbeløb, der i indløsningslandet er fastsat for udstedelser af postanvisninger bestemt til forsendelsens afsendelsesland, medmindre der efter fælles aftale er fastsat et højere maksimumsbeløb.

Mønt

Medmindre særlig aftale er truffet, skal postopkrævningsbeløbet angives i det lands mønt, hvorfra forsendelsen afsendes; såfremt postopkrævningsbeløbet skal indbetales eller gireres til en postkonto i indløsningslandet, skal det dog være angivet i dette lands mønt.

Former for afregning af beløbet med afsenderen

Det afsenderen af forsendelsen tilkommende beløb tilsendes ham

a) ved en opkrævningspostanvisning, hvis beløb kan indsættes på en postkonto i forsendelsens afsendelsesland, når dette er tilladt af dette lands poststyrelse;
b) såfremt de pågældende poststyrelser tillader sådanne fremgangsmåder: ved girering eller indbetaling til en postkonto enten i indløsningslandet eller i forsendelseslandet.

Former for udveksling af opkrævningsanvisninger

Udvekslingen af opkrævningspostanvisninger kan efter poststyrelsernes valg finde sted efter kortsystemet eller efter listesystemet. I det første tilfælde benævnes anvisningerne opkrævnings-kortanvisninger og i det sidste tilfælde opkrævnings-listeanvisninger.

Ud over portoen for forsendelsen skal afsenderen forud betale et postopkrævningsgebyr, der ved opkrævningsbeløbets tilsendelse pr. anvisning sammensættes af et fast gebyr og et forholdsmæssigt gebyr på højst ½ % af beløbet. Det samlede gebyr kan fastsættes i passende satser. Overenskomsten indeholder nærmere bestemmelser angående godtgørelse til indløsningslandet af portoandele. **Takster**

Ønskes postopkrævningsbeløbet gireret eller indbetalt til en postkonto i indløsningslandet eller i forsendelsens afsendelsesland, betales et mindre fast gebyr uanset beløbets størrelse, men desuden trækker poststyrelsen i indløsningslandet fra postopkrævningsbeløbet et gebyr, der tilkommer denne for at opkræve beløbet og girere eller indbetale det til postkontoen.

Afsenderen af en postopkrævningsforsendelse kan på de i konventionen fastsatte betingelser forlange, enten at postopkrævningsbeløbet annulleres eller nedsættes, eller at beløbet forhøjes. For telegrafiske begæringer om annullering eller ændring af postopkrævningsbeløbet skal der ud over telegramafgiften betales anbefalingsgebyr. **Annullering eller ændring af opkrævningsbeløbet**

Ansvar

Poststyrelserne er ansvarlige for de indkasserede beløb, indtil opkrævningspostanvisningen er blevet rigtigt udbetalt, eller indtil behørig godskrivning på en postkonto har fundet sted. **Princip og omfang**

Desuden er poststyrelserne inden for størrelsen af postopkrævningsbeløbet ansvarlige for udlevering af forsendelserne uden indkassering af opkrævningsbeløbet eller mod indkassering af et beløb, der er lavere end opkrævningsbeløbet.

Poststyrelserne påtager sig intet ansvar for forsinkelser, som måtte opstå ved indkasseringen eller forsendelsen af postopkrævningsbeløbene.

Der ydes ikke nogen erstatning af postopkrævningsbeløbet:

a) når den manglende opkrævning skyldes fejl eller forsømmelse fra afsenderens side;

b) såfremt forsendelsen ikke er blevet udleveret, fordi den rammes af de forbud, der er indeholdt i konventionen, i overenskomsten angående breve og æsker med angiven værdi og i overenskomsten angående postpakker;

c) når reklamationen ikke er blevet fremsat inden for den i konventionen fastsatte frist.

Forpligtelsen til at udbetale erstatning påhviler poststyrelsen i forsendelsens afsendelsesland; denne poststyrelse kan udøve regresret mod den ansvarlige poststyrelse, som er forpligtet til på de i konventionen fastsatte betingelser at godtgøre førstnævnte poststyrelse de beløb, som er blevet udlagt for dens regning. **Udbetaling af erstatning**

Poststyrelsen i indløsningslandet er ikke ansvarlig for begåede fejl, når den kan: **Bestemmelse af ansvaret for opkrævningen**

a) bevise, at fejlen skyldes den omstændighed, at en reglementarisk bestemmelse ikke er blevet iagttaget af poststyrelsen i afsendelseslandet;

b) godtgøre, at forsendelsen og, såfremt det drejer sig om en postpakke, det tilhørende adressekort ved overleveringen til dens tjeneste ikke var mærket i overensstemmelse med forskrifterne i ekspeditionsreglementet.

Når ansvaret ikke klart kan tillægges den ene af de to poststyrelser, skal de bære skaden med lige dele.

Tilbage-levering af forsendelser

Når adressaten har tilbageleveret en forsendelse, der har været udleveret uden indkassering af opkrævningsbeløbet, skal afsenderen underrettes om, at han kan få forsendelsen leveret tilbage inden for en frist på tre måneder på betingelse af, at han giver afkald på udbetaling af opkrævningsbeløbet eller tilbagebetaler det beløb, som han har modtaget.

Hvis afsenderen modtager forsendelsen, tilfalder det tilbagebetalte beløb den poststyrelse, der har båret skaden.

Såfremt afsenderen giver afkald på at få forsendelsen tilbageleveret, tilfalder denne som ejendom den poststyrelse, der har afholdt erstatningsudbetalingen.

Overenskomst angående postgiro

Til kongressen 1920 forelå forskellige forslag vedrørende international postgiro-udveksling. En særlig nedsat kommission fik til opgave at undersøge disse forslag og udarbejdede på grundlag heraf teksten til en overenskomst, der vedtoges af kongressen og blev underskrevet af 26 lande.

Fra starten var der principielt tale om udveksling af gireringer, men så sent som på kongressen i 1964 indførtes i overenskomsten bestemmelser om udveksling af indbetalinger til postkonto samt af udbetalingskort og postrejsechecks fra postkonto. Deltagelsen i disse udvekslinger er dog ikke obligatorisk, men alene begrænset til lande, der bliver enige om gensidig udveksling.

Gireringer

Gireringer kan udveksles pr. post eller, efter særlig aftalte, ad telegrafisk vej. Beløbet angives almindeligvis i bestemmelseslandets mønt efter en kurs fastsat af poststyrelsen i afsendelseslandet. Danske kontohavere kan angive beløbet i dansk mønt eller i bestemmelseslandets; omsætning foretages i postgirokontoret efter den kurs, der er noteret på Københavns børs dagen før omsætningsdagen.

Poststyrelserne kan fastsætte maksimumsbeløb for de gireringer, som en kontohaver forlanger foretaget enten i løbet af en dag eller i løbet af et vist tidsrum.

Postgirokontoret i Danmark har nationalbankens tilladelse til at overføre beløb ved gireringer uanset beløbets størrelse, når de gældende betingelser for sådan udførsel i øvrigt er opfyldt (udførselstilladelse, indberetning til nationalbanken m. v.).

Gireringer udveksles mellem de pågældende postgirokontorer opført på lister, hvormed som bilag følger de enkelte gireringskuponer, der tilstilles modtagerne, når beløbene er krediteret de respektive postkonti.

Afregning skal principielt finde sted uden modregning for hver dag, på hvilken gireringer er udvekslet, men der kan træffes aftale om at samle flere dage i en enkelt afregning, ligesom aftale kan træffes om modregning.

Enhver poststyrelse kan hos poststyrelsen i et land, hvormed der udveksles gireringer, have et beløb stående i sidstnævnte lands mønt. I overensstemmelse hermed findes en dansk konto ved en række fremmede postgirokontorer, ligesom fremmede poststyrelser har tilsvarende postkonti i Danmark. Girerede beløb bliver daglig ved det modtagende postgirokontor debiteret afsendelseslandets postkonto, hvorved bemærkes, at gireringer ekspederes også i tilfælde, hvor der

ikke måtte være dækning på postkontoen. Afgifter og gebyrer for gireringer afregnes ikke.

Indbetalinger til postkonto

Udvekslingen af indbetalinger til postkonto finder sted efter særlig aftale og ved hjælp af særlige lister, der ledsages af indbetalingskuponer. Egentlige internationale indbetalingskort findes ikke, men der vil muligvis allerede til kongressen i 1969 blive fremsat forslag om indførelse af sådanne.

Danmark deltager ikke i denne tjeneste (jfr. senere om udveksling efter særlige regler med de nordiske lande), men spørgsmålet om deltagelse er under overvejelse. Det bemærkes herved, at muligheden for at få beløb indsat på en postkonto i et andet land har eksisteret i flere år, idet postanvisninger kan adresseres til en postkonto.

Udbetalingskort og postrejsechecks

Efter aftale poststyrelserne imellem kan en postkontohaver forlange sin konto debiteret for beløb, som ønskes udbetalt til ikke-postkontohavere i det andet land, eller for hvilke der ønskes udstedt postrejsechecks til udbetaling i det andet land.

Bortset fra særlige aftaler – inden for de nordiske lande – deltager Danmark ikke i disse tjenester om udveksling af udbetalingskort.

Overenskomsten angående aviser og tidsskrifter

Til kongressen i Lissabon i 1885 fremlagde Tyskland, Østrig og Portugal forslag til en avisoverenskomst. Disse lande samt Belgien fik til opgave nærmere at studere spørgsmålet. På grundlag af et belgisk udkast udarbejdedes et nyt forslag, som stort set uden ændringer vedtoges af kongressen i 1891 og blev underskrevet af 19 lande.

Overenskomstens genstand

På kongressen i 1952 var overenskomsten genstand for en større revision.

Efter den nugældende overenskomst ordnes udveksling af aviser i abonnement gennem postvæsenet mellem de af de underskrivende lande, som kommer overens herom. Tidsskrifter er i udvekslingen ligestillet med aviser.

Udvekslingen skal foregå gennem særligt udpegede udvekslingskontorer, der direkte korresponderer med hverandre om alt, hvad der vedrører udvekslingen.

Poststyrelserne tilstiller hverandre en fortegnelse over aviser, på hvilke der kan tegnes abonnement. På grundlag af de fra andre lande modtagne fortegnelser opstilles af den enkelte poststyrelse en samlet liste indeholdende oplysninger over de udenlandske aviser, der kan bestilles, abonnementsbetingelser samt de priser, der skal betales af abonnenten (i Danmark: „Udenrigsk avisfortegnelse").

Udvekslingskontorerne sammendrager de avisbestillinger, de har modtaget fra indlandet, på særlige avisbestillingslister, der oversendes til vedkommende fremmede udvekslingskontorer.

Overenskomsten indeholder bestemmelser vedrørende avisernes forsendelse fra udgiverlandet, herunder regler også for forsendelse af aviser, på hvilke der er tegnet direkte abonnement hos udgiverne. Sidstnævnte forsendelser kan af poststyrelserne forlanges frankeret.

Afregningerne opstilles kvartalsvis på særlige lister, på hvilke udvekslingskontorerne opfører alle de siden opstillingen af den foregående afregning leverede aviser i alfabetisk orden og efter abonnementstermin.

Forslag til ny overenskomst

På kongressen i 1964 vedtoges en resolution foreslået af Danmark, Finland, Norge og Sverige. Eksekutivrådet blev heri pålagt at forberede en revision af avisoverenskomsten efter visse principielle linier, der bl. a. gik ud på,

1. at det postkontor, som modtog en bestilling på en udenlandsk avis, straks skulle underrette avisudgiveren herom ved at tilsende ham et beløb (svarende til

leveringsprisen) på en postanvisning, hvis kupon skulle forsynes med tilstrækkelige oplysninger om avisens levering.

2. at postanvisningsporto, kommissionsgebyr og eventuel stempelafgift, der betaltes af bestilleren, skulle tilfalde avisens adresseland (bestillerlandet).
3. at aviserne skulle leveres til abonnenterne efter de gældende regler for levering af aviser, for hvilke abonnement er tegnet direkte hos udgiveren.
4. at afregning sker ved at optage vedkommende postanvisninger i de almindelige postanvisningsafregninger.

En gennemførelse af en ny overenskomst efter de foreslåede principper betyder en overgang til anmeldelsessystemet og indebærer bl. a., at man slipper for at lade avisudvekslingen foregå gennem særlige udvekslingskontorer. Endvidere undgås opstilling af særlige afregninger for aviserne, idet alene de udbetalte postanvisninger skal afregnes.

Resolutionens vedtagelse medførte, at eksekutivrådet nedsatte en særlig arbejdsgruppe under Sveriges ledelse og med bl. a. Danmark som medlem. Gruppen fik til opgave at foretage den foreslåede revision efter de anførte principper med henblik på fremlæggelse af et forslag til en revideret avisoverenskomst på verdenspostkongressen i 1969.

Overenskomsten angående postindkasseringer

Den oprindelige overenskomst stammer fra kongressen i 1885 og har været genstand for en del ændringer siden da.

Danmark underskrev også denne overenskomst i Wien i 1964, men har ikke efter ikrafttrædelsen af akterne udvekslet postindkasseringer med noget land. Indtil da forekom udvekslingsaftaler med Belgien, Schweiz og Sverige, men i praksis forekom stort set ingen postindkasseringer hverken fra eller til disse lande. Da samtidig hverken Schweiz eller Sverige var interesseret i fortsat udveksling, tog man konsekvensen og trak sig ud af aftalerne med både disse lande og Belgien.

Overenskomsten giver bestemmelser om udveksling af fordringer til indkassering, når de kontraherende lande kommer overens om et etablere en sådan tjeneste i deres gensidige forbindelser.

Til indkassering kan efter aftale modtages kvitteringer, fakturaer, egne veksler, tratter, rente- og udbyttekuponer, værdipapirer, som er forfaldet til indløsning, og i almindelighed alle fordringer vedrørende handelsforhold, som er betalbare uden omkostninger.

De fordringer, som ønskes indkasseret, skal optages på en særlig fortegnelse, der sammen med fordringer og eventuelle bilag indlægges i en særlig konvolut, som adresseres til bestemmelsespostkontoret og fremsendes under anbefaling.

Der er i overenskomsten detaillerede regler vedrørende indkasseringspostkontorets forretninger, herunder eftersyn af forsendelserne, præsentation, der så vidt muligt skal ske på forfaldsdagen, og indløsningsfrist, samt endvidere vedrørende de forretninger, der skal udføres efter præsentationen, herunder afregningen af indkasserede beløb og behandlingen af ikke-indkasserede fordringer.

Overenskomsten angående den internationale postsparekassetjeneste

Overenskomsten, der ikke er underskrevet af Danmark, er den yngste af Verdenspostforeningens overenskomster. På kongressen i 1952 forelå forslag fra Frankrig og Sverige om en overenskomst. Kongressen besluttede at overdrage den daværende forbindelseskommission nærmere at studere hele spørgsmålet. Et forslag blev herefter fremlagt på kongressen i 1957 og vedtaget.

Overenskomstens formål er at gøre det muligt for en kontohaver ved en postsparekasse at foretage indbetalinger til og udbetalinger fra sin konto ved mellemkomst af postsparekassetjenesten i det land, hvori han opholder sig.

Desuden påtager postsparekasserne sig at være mellemled i forbindelse med åbning af nye konti, ved fornyelse af postsparebankbøger, ved indskrivning af renter i bøgerne og ved oversendelse af alle almindelige dokumenter, der er nødvendige i postsparekassetjenesten.

Den europæiske konference af post- og teleadministrationer (CEPT)

Indledning

Efter den anden verdenskrig fremkom mange tanker om et snævrere samarbejde mellem de europæiske lande. Flere europæiske organisationer og sammenslutninger er opstået i disse år, og i mange tilfælde har tanken bagved været et forenet Europa.

Også et snævrere samarbejde mellem post- og telegrafvæserne ønskede mange realiseret. I begyndelsen var der nærmest planer om at danne en sammenslutning på regeringsplan/ministerplan, men modstanden herimod var for stor, og flertallet så helst dannet en sammenslutning af post- og teleadministrationerne.

En kommission, der skulle forberede en overenskomst, mødtes i januar 1959 i St. Moritz og foreslog at skabe en organisation på administrativt plan, uafhængig af enhver politisk og økonomisk myndighed og i øvrigt med fornøden hensyntagen til Verdenspostforeningens bestemmelser om etableringen af snævrere foreninger eller overenskomster.

Et konstituerende møde holdtes i Montreux samme år, og repræsentanter for 19 landes post- og televæsener underskrev her den 26. juni den aftale, hvorefter CEPT dannedes. De 19 lande var følgende: Belgien, Danmark, Finland, Frankrig, Grækenland, Irland, Island, Italien, Luxemborg, Nederlandene, Norge, Portugal, Schweiz, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tyrkiet, Vesttyskland og Østrig.

Senere er følgende landes post- og televæsener indtrådt i CEPT:

Liechtenstein, Monaco og Cypern i 1963, Vatikanstaten i 1965, San Marino i 1967 og Malta og Jugoslavien i 1969.

Man kan spørge, om det var nødvendigt at skabe et nyt organ, når de mange kommissioner og komiteer m. v. inden for UPU og UIT arbejder så godt, som de gør. Hertil kan siges, at UPU og UIT behandler problemer på verdensplan, medens de europæiske post- og telestyrelser har deres egne problemer, som ofte kræver specielle løsninger og motiverer en europæisk post- og teleorganisation.

CEPT's overenskomst

Ifølge overenskomsten er CEPT uafhængig af enhver politisk og økonomisk organisation.

UPU og UIT tillader, at medlemslandene under visse forudsætninger danner regionale organisationer, og det er i overenskomsten udtrykkeligt fastslået, at CEPT virker i disse bestemmelsers ånd.

CEPT har dog ikke gennem de første 10 år opfyldt de formelle forudsætninger for at blive betragtet som en snæver forening, idet CEPT ikke i sine akter udtrykkeligt har anført, at organisationen betragter sig som en sådan. Når dette ikke er tilfældet, skyldes det, at ikke alle lande tillader deres post- og telestyrelser at afslutte internationale aftaler af en sådan art, men kræver regeringens medvirken. En resolution vedtaget på plenarforsamlingen i 1969 har dog bragt formalia i orden.

Medlemmer

Medlemmerne i CEPT er ikke landene, men post- og telestyrelserne, og CEPT er således ikke noget regeringsforetagende.

Kun europæiske post- og telestyrelser fra lande, der er medlemmer af UPU og UIT, kan optages som medlemmer i CEPT. Adskilte poststyrelser og telestyrelser fra et land betragtes som udgørende én medlemsadministration, som disponerer over én stemme.

Formål

CEPT's hovedformål er at knytte administrationerne nærmere sammen samt at virkeliggøre en harmonisering og praktisk forbedring af deres administrative og tekniske tjenester. Med dette formål for øje vil CEPT bl. a.:

- gennemføre arbejder og tjenester af fælles interesse,
- forenkle og forbedre post- og teletjenesterne,
- undersøge spørgsmål om tjenesternes organisation, teknik og virkemåde,
- i fællesskab gennemgå forslag, der fremlægges på internationale post- og teleorganisationers kongresser og konferencer,
- udveksle oplysninger og personale.

Organisation

CEPT's øverste organ er plenarforsamlingen, som behandler spørgsmål vedrørende organisationen samt spørgsmål af fælles interesse for post- og telestyrelserne.

Behandlingen af postspørgsmål sker i en særlig kommission „Post" og behandlingen af telespørgsmål i en kommission „Tele", i hvilke indgår post- hhv. telestyrelserne.

Både under plenarforsamlingen og kommissionerne er der nedsat arbejdsgrupper til undersøgelse af særlige spørgsmål.

Plenarforsamlingen træder normalt sammen til konference hvert andet år. Ud over de møder, kommissionerne afholder i forbindelse med plenarforsamlingen, er der muligheder for ekstra møder, hvilket bl. a. er tilfældet forud for verdenspostkongresserne.

Arbejdsgrupperne træder sammen efter behov og normalt ikke samtidig med plenarforsamlingen og kommissionerne.

CEPT har ikke noget fast sekretariat, men lader dette varetage på skift af medlemslandene, idet man efter hver plenarforsamling overlader sekretariatsforretningerne til administrationen i det land, hvor den næste plenarforsamling besluttes afholdt.

Konferencens beslutninger vedrørende organisationen af CEPT og vedrørende

dens funktioner er obligatoriske. Ændringer i overenskomsten må godkendes af 2/3 af medlemmerne.

Andre beslutninger træffes med simpel majoritet og giver sig udtryk i rekommandationer, som administrationerne selv afgør, hvorvidt de vil følge. For at forenklinger virkelig skal føre til lettelser, er det imidlertid ønskeligt, at så mange administrationer som muligt følger rekommandationerne. Dette gælder særligt ved indførelse af forenklinger i udvekslinger, hvor der, selv ved en mindre tilslutning, ganske vist opstår en forenkling i forbindelse med visse lande, men når alle ikke er med, må man til gengæld fortsat over for nogle anvende det gamle system eller tillempede systemer, således at der i praksis kan blive tale om flere forskellige systemer, hvilket sjældent er rationelt. Inden for CEPT er man blevet klar over dette, og rekommandationerne søges derfor så vidt muligt gennemført i alle administrationer.

Sprog

Foreningens dokumenter udgives alene i det franske sprog. På konferencer og møder tillades fransk, engelsk og tysk anvendt samt, hvis de tekniske muligheder er tilstede, også andre sprog, når der betales for omkostningerne forbundet hermed.

Økonomi

Omkostningerne til plenarforsamlingernes og kommissionernes sammentræden og eventuelt samtidigt indkaldte arbejdsgruppemøder afholdes af medlemmerne, der er fordelt i tre bidragsklasser omfattende henholdsvis 25, 10 og 1 enhed.

Omkostninger, der er forbundet med varetagelsen af sekretariatsforretningerne, afholdes af vedkommende administration.

Omkostningerne til arbejdsgruppemøder, der afholdes uden for plenarforsamlingerne og kommissionsmøderne, falder på værtsadministrationerne.

De deltagende administrationer betaler selv udgifter til rejser og ophold for deres repræsentanter.

Beslutninger og rekommandationer

Allerede i 1961 besluttedes det at adoptere et princip om afholdelse af kurser for personale inden for CEPT-administrationerne, således at de enkelte administrationer frivilligt kan indbyde til kurser, hvor forskellige emner gennemgås. Af postale kurser har de nordiske lande i forening afholdt et i 1968 til behandling af spørgsmål i forbindelse med skranketjenesten. Udgifterne til dette kursus, der startede i Stockholm, fortsatte i Oslo og afsluttedes i Danmark, deltes mellem de fem nordiske lande.

I 1963 vedtoges bestemmelser om oprettelse af et særligt clearingkontor. Formålet var bl. a. at forenkle og accelerere betalingerne administrationerne imellem, hvilket kunne ske ved at centralisere arbejdet og ved clearing nedskære antallet af betalinger. Et clearingkontor oprettedes under den schweiziske post- og telestyrelse og begyndte sin virksomhed året efter. Arbejdet baseres på de fra de enkelte post- og telestyrelser hver måned indgåede oplysninger om økonomiske mellemværender i post- og teleudvekslingen, idet disse mellemværender ved modregning nedsættes til et minimum, således at der ved hjælp af et fåtal af betalingsoverførsler sker fyldestgørelse af kreditorerne og frigørelse af debitorerne.

CEPT har rekommanderet, at administrationerne hvert år udsender et særligt EUROPA-frimærke. Den første udstedelse fandt sted i 1960, og mange lande har

siden udgivet et særligt frimærke hvert år. Danmark har kun deltaget 1. gang og i 1969 i anledning af 10-året for CEPT.

En del lande, men langt fra alle, er gået ind for en rekommandation, hvorefter fuldstændig ødelæggelse eller fuldstændig indholdsberøvelse af en anbefalet brevforsendelse ligestilles med bortkomst.

Denne udvidelse af UPU's regel, hvorefter der alene ydes erstatning for bortkomst, har været genstand for en del drøftelser, bl. a. fordi en række lande ikke i deres indre lovgivning har hjemmel til at yde erstatning i sådanne tilfælde, og også fordi rekommandationen omfatter ikke blot lukkede breve, men også åbne brevforsendelser.

En række rekommandationer vedrørende udvekslingen er vedtaget, bl. a. om
- anvendelse af summarisk kartering,
- forenklet føring i karterne af brevpostsække og styksedler,
- undladelse af at anvende karte i visse udvekslinger,
- undladelse af at nummerere karter i visse udvekslinger,
- undladelse af at plombere visse sække.

Anvendelsen af en række af de bestemmelser, der er optaget i UPU's akter, har ligeledes været genstand for rekommandationer.

I forbindelse med overgangen til mekanisk sortering har CEPT anbefalet, at der på post til andre lande anføres automobilkendingsbogstav i forbindelse med adresseangivelsen.

CEPT har på adskillige andre områder udfærdiget rekommandationer, således bl. a. om, at afregninger for luftpostbrevforsendelser udvekslet i åben transit opstilles på basis af statistiske opgørelser. Dette system indførtes i øvrigt senere som obligatorisk i UPU's akter, og også andre CEPT-rekommandationer har efter at have vist deres praktiske betydning vundet indpas i Verdenspostforeningens bestemmelser.

CEPT har rekommanderet, at luftbesørgelse på indenrigske ruter af ankomne brevforsendelser fra udlandet samt luftbesørgelse af breve til CEPT-lande sker uden tillægstakst. Danmark har siden 1946 haft en ordning, hvorefter breve og brevkort fra Danmark luftbesørges uden tillægstakst til samtlige europæiske lande og til de asiatiske dele af Sovjetunionen og Tyrkiet.

En rekommandation om at anvende indenrigsk porto eller nedsætte den internationale porto med mindst 10 % for breve og brevkort mellem CEPT-landene er blandt de få, som Danmark (og i øvrigt også de øvrige nordiske lande) er gået imod.

Det er sket ud fra den opfattelse, at en lavere takst vil gøre det vanskeligt for lande, der endnu ikke har indført luftbefordring uden tillægstakst, at give afkald på tillægstaksten, og at brugerne vil foretrække en hurtigere befordring fremfor en billigere takst. I øvrigt kan heller ikke omkostningsmæssige synspunkter motivere anvendelsen af lavere takster fra Danmark, idet udgifterne til luftpostbefordringen må dækkes af den almindelige porto, mens de til ikke-europæiske lande dækkes gennem en særlig luftposttillægstakst.

Den nordiske Postforening

Indledning

Den nordiske Postforening anses for grundet i 1869 ved indgåelsen af postaftaler mellem Danmark, Norge og Sverige.

Man havde egentlig ikke fra starten nogen formel status som forening, men i praksis betragtede man sig som tilsammen udgørende en forening. Dette ses bl. a. af, at der i protokollen fra de forhandlinger, som i 1874 i Bern førte til dannelsen af Verdenspostforeningen, efter anmodning fra den danske delegation og med forsamlingens godkendelse blev optaget en anmærkning om, at de i den vedtagne konvention anførte bestemmelser om retten til at danne snævrere foreninger også var gældende for den allerede eksisterende forening mellem Danmark, Norge og Sverige.

Finland og Island kom senere med ind i det nordiske postale samarbejde, navnlig ved en fælles overenskomst om postudvekslingen mellem de fem nordiske lande, der vedtoges i 1934 og trådte i kraft den 1. januar 1935.

Allerede ved de tidligere aftaler var der for publikum opnået billigere takster for forskellige forsendelser. Fællesoverenskomsten afløste disse specielle, men i væsentlig grad enslydende to- eller flersidede overenskomster og havde til formål at skabe så stor ensartethed som vel muligt i den nordiske udveksling, navnlig i takstmæssig henseende.

Yderligere billiggørelse opnåedes ved fællesoverenskomsten af 1934, og senere er der på adskillige områder truffet aftaler om anvendelse af nedsatte takster, eventuelt indenrigske takster, i den nordiske postudveksling.

Ud over de for publikum mærkbare takstmæssige lettelser er der også i et vist omfang truffet aftale om anvendelse af indenlandske blanketter i den nordiske udveksling.

Mindre mærkbart for publikum, men af væsentlig betydning for at kunne anvende lave takster, er de forenklinger, der er indført i postudvekslingen, som på forskellige områder søges tilrettelagt så nær op ad de indenlandske regler, som bl. a. toldgrænser m. v. muliggør.

Fællesoverenskomsten af 1934 blev revideret i 1946, hvor betegnelsen „Den nordiske Postforening" blev fastslået, og i 1960.

Overenskomsten angående Den nordiske Postforening (1960)

Organisatoriske bestemmelser

Navn og formål

Den nuværende overenskomst fastslår, at poststyrelserne i Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige danner Den nordiske Postforening, hvis formål er at forbedre og udvikle postforbindelserne mellem de fem lande.

Overenskomsten fastslår også, at aftalerne er truffet med hjemmel i Verdenspostforeningens bestemmelser.

Konferencer

Repræsentanter for poststyrelserne skal mindst én gang om året mødes til en konference for at revidere og eventuelt komplettere overenskomsten og for at behandle andre postale spørgsmål af interesse for medlemslandene.

Disse konferencer foregår på skift i de fem lande, og eventuelle ekstraordinære konferencer, f. eks. op til verdenspostkongresser, afholdes almindeligvis i det land, der for det pågældende år har påtaget sig afholdelsen af den ordinære konference.

Der findes ikke noget fast sekretariat, men forbindelsen udadtil, dvs. til ikke-nordiske poststyrelser og til Verdenspostforeningens internationale bureau i Bern m. v., varetages fra afslutningen af en ordinær konference af den poststyrelse, der får overdraget afholdelsen af den følgende ordinære nordiske postkonference.

Sprog

Al skriftveksling mellem postvæsenerne skal ske på det danske, norske eller svenske sprog. Tilsvarende sprog anvendes i øvrigt på konferencerne.

Nordisk Posttidskrift

Foreningen udgiver tidsskriftet „Nordisk Posttidskrift" som et organ for de fem poststyrelser. Det skal hovedsagelig indeholde artikler af faglig postal eller postteknisk interesse, skrevne af såvel enkelte postfunktionærer som poststyrelserne.

Den ansvarlige udgiver udpeges af den svenske poststyrelse, og trykning og udgivelse sker i Sverige. Hver poststyrelse udpeger i øvrigt en landsredaktør, som har ansvaret for sit postvæsens medvirken.

Den ansvarlige udgiver og de fem landsredaktører udgør redaktionskomiteen, som holder møde mindst 1 gang om året.

Udgifterne til tidsskriftet, dvs. f. eks. til papir, trykning, klicheer, honorarer for artikler og illustrationer, fordeles på medlemslandene i samme forhold, som gælder for landenes bidrag til Verdenspostforeningens udgifter. Regnskaberne forelægges i revideret stand den nordiske postkonference.

Fællesregler for postforsendelserne

Gebyrer

For ekspresbesørgelse af andre forsendelser end pakker, samt for modtagelsesbevis og efterspørgsel af en postforsendelse betales de samme gebyrer, som er gældende i indleveringslandets indenrigske tjeneste.

Transitafgifter

Godtgørelsen for transitbefordring af brevpost er fastsat til halvdelen af den godtgørelse, der skal betales efter de internationale regler.

Der beregnes ingen transitgodtgørelse for brevpost, der udveksles mellem postkontorer i ét land via et eller flere andre medlemslande eller med disses søpostlinier.

For brevpost, der udveksles mellem Færøerne og Norge med danske eller norske fartøjer, betales heller ingen søtransitgodtgørelse.

Karter og ankomstregistre udfærdiges efter nærmere aftale mellem poststyrelserne. **Karter m. v.**

Brevforsendelser

For breve og brevkort var portoen oprindelig fastsat i afsendelseslandets mønt til beløb, der var de samme i Danmark, Island, Norge og Sverige. **Breve og brevkort**

Siden 1955 har portoen for breve indtil 500 g samt for brevkort svaret til landenes indenrigske takster. For breve over 500 g finder taksering sted efter de for breve til udlandet gældende regler.

Portomæssigt er der en stor forskel på breve under og over 500 g, og Nordisk Råd har flere gange rekommanderet indførelse af indenrigske takster også for breve mellem 500 g og 1000 g. De nordiske poststyrelser har været meget betænkelige ved en sådan takstnedsættelse og har ikke hidtil fundet det rimeligt at imødekomme rekommandationen. Væsentlige grunde hertil er, at breve og brevkort indleveret i Danmark, Norge og Sverige til et nordisk land luftbefordres uden tillægstakst, og at anvendelsen af indenrigske takster for tungere breve ikke giver dækning for befordringsomkostningerne. Endvidere at taksten for tungere breve ville blive for lav i forhold til pakker.

Indenrigsk porto gælder også for tryksager og blandede forsendelser af vægt indtil 1000 g samt for vareprøver. **Tryksager m. v.**

Anbefalingsgebyret svarer til det indenrigske gebyr. **R-gebyr**

Aerogrammer, hvis fremstilling er godkendt af en af poststyrelserne, kan indleveres i et hvilket som helst af de nordiske lande, når de frankeres med indleveringslandets frimærker. **Luftpost**

Omekspedition af aerogrammer sker ad luftvejen. Det samme gælder for luftposttillægsfrankerede brevforsendelser.

Til frankering af brevforsendelser, som indgår fra brevkasseførende skibe fra et af medlemslandene uden at have været postbehandlet, godkendes begge landenes frimærker. Sådanne forsendelser forsynes af det modtagende postvæsen med aftryk af et stempel, der angiver afgangslandet. **Forsendelser i skibsbrevkasser**

Der ydes erstatning for anbefalede forsendelser i tilfælde af bortkomst efter Verdenspostforeningens regler, dvs. 25 guldfrancs, men tillige for hel eller delvis beskadigelse eller indholdsberøvelse indtil dette beløb. **Ansvar og erstatning**

Erstatning ydes også for skade forårsaget ved vis major.

Breve med angiven værdi

Værdigebyret er fastsat til det i indleveringslandets indenrigske tjeneste gældende.

Som en afvigelse fra de internationale regler er det tilladt at indlægge mønter i værdibreve.

Pakker

De tidligere særoverenskomster fastsatte en fælles pakkeporto, der deltes mellem landene på en ikke særlig rationel måde.

Ved fællesoverenskomsten af 1934 gik man over til at fastsætte portoen efter de internationale principper, men med nedsatte terminal- og transittakster.

Bl. a. på grund af Danmarks meget lave terminaltakster kom den indenrigske porto i et par af landene i nogle tilfælde til at overskride den for tilsvarende pakker til Danmark gældende porto. Dette medførte, at man indsatte en ny bestemmelse i overenskomsten, hvorved indleveringslandet i sådanne tilfælde fik tilladelse til at opkræve indenrigsk porto.

Også for pakkeportoens vedkommende har Nordisk Råd udtrykt ønsker om, at udviklingen skulle gå i retning af indenrigsk pakkeporto, og rekommandationer herom er vedtaget.

Imidlertid har undersøgelser vist, at pakkebesørgelsen gennem de senere år har været tabgivende i de nordiske landes indenrigske tjenester og i deres gensidige udvekslinger. Det har samtidig vist sig, at omkostningerne, der er forbundet med den nordiske pakkeudveksling, gennemsnitligt pr. pakke når op på næsten samme beløb som i den internationale udveksling.

Ud fra et forretningsmæssigt synspunkt er det derfor mest realistisk at lade de internordiske andele nærme sig til de internationale.

Pakkeudvekslingen mellem de nordiske lande er simplificeret i stor udstrækning. Grænsepostkontorerne sammenholder således ikke pakkerne med adressekortene, og i karterne føres på grundlag af adressekortene som hovedregel alene det samlede antal pakker, uanset om der er tale om både ilpakker, eksprespakker, omekspederede pakker, returpakker, forsigtigpakker, voluminøse pakker og værdipakker.

I karterne foretages endvidere ingen debitering eller kreditering af porto- og gebyrandele. Alene antallet af opførte adressekort er tilstrækkeligt til opstilling af afregninger, idet hvert land har beregnet særlige gennemsnitsterminalandele og gennemsnitstransitandele pr. pakke. Det månedlige antal pakker i den enkelte udveksling skal blot multipliceres med vedkommende gennemsnitsandel, idet der ved dennes beregning er taget hensyn til pakkernes fordeling på de forskellige kategorier og vægtgrupper.

I princippet er de enkelte landes andele fortsat fastsat under hensyn til vægtgruppe og kategori, og ved hver ændring af andelene må nye gennemsnitsandele beregnes.

I henhold til overenskomsten beregnes ikke søporto for søpostlinierne mellem Danmark og Sverige.

Ved ilbefordring er det kun landportoen, der forhøjes med 100 %. Man følger her altså ikke Verdenspostforeningens regel om også at forhøje søportoen.

Forsikringsgebyrer og ekspeditionsgebyrer for værdipakker tilfalder udelt indleveringslandet, hvilket naturligvis er indgået i beregningerne til gennemsnitsandelene.

Ansvar og erstatning

For andre pakker end værdipakker ydes erstatning med højst 70 guldfrancs uanset pakkens vægt.

Poststyrelserne påtager sig også ansvaret for skade opstået ved vis major.

Postanvisninger

For postanvisninger gælder indenrigsk porto, og der godtgøres kun bestemmelseslandet et beløb af 10 c pr. anvisning.

Postgiro

Postgiroudvekslingen omfatter girering og indbetaling til postgirokonti i andre medlemslande og udbetaling ved hjælp af udbetalingskort fra en postgirokonto i et land til en betalingsmodtager i et andet.

For gireringer er bestemt, at gebyret svarer til det i afgangslandet eventuelt fastsatte gebyr.

For indbetalingskort og udbetalingskort gælder indenrigsk gebyr, der tilfalder afsendelseslandet. Efter særlig aftale kan der dog foretages afregning mellem poststyrelserne.

Udvekslingen af gireringer foregår i øvrigt i henhold til den internationale overenskomst om postgiro. Udvekslingen af indbetalingskort er ordnet i særlige tosidede aftaler landene imellem, og der benyttes fortrinsvis bestemmelseslandets blanketter og ellers afsendelseslandets.

. Danmark har endvidere en særlig aftale med Sverige, hvorefter svenske udbetalingskort kan benyttes til udbetalinger fra svenske postgirokontohavere til danske modtagere. I henhold til aftalen får Danmark en godtgørelse for hvert udbetalingskort.

Postopkrævning

For postopkrævningsforsendelser, hvis beløb skal afregnes ved hjælp af en postopkrævningsanvisning, gælder indenrigsk postopkrævningsporto, og af denne godtgør indleveringslandet til adresselandet 20 centimer.

Aviser og tidsskrifter

Portoen for abonnerede aviser skal være den samme som i indleveringslandets indenrigske tjeneste. Leveringsafgiften, som inkluderer portoen, fastsættes af udgiveren og skal være den samme for samtlige bestemmelseslande, idet dog poststyrelserne kan tillægge eventuelle transitafgifter. Portoen fordeles med 1/3 til udgiverlandet og 2/3 til adresselandet.

Overenskomsten indeholder også bestemmelser om flytning af abonnerede aviser.

Endelig er det aftalt, at der gælder indenrigsk porto (med tillæg i påkommentilfælde af transitafgifter) for aviser og tidsskrifter, der sendes under omslag adresseret af udgiveren til abonnent, bladforhandler eller bladuddeler, og at portoen udelt tilfalder indleveringslandet.

Slutningsbestemmelser

I henhold til slutningsbestemmelserne har Island ret til ikke at deltage i postgiroudvekslingen, avisudvekslingen og udvekslingen af ilpakker.

Endvidere har såvel Finland som Island fået tilladelse til at anvende særlige avistakster.

Den nordiske Postforenings virke

Det er som nævnt fastsat i overenskomsten, at der skal afholdes nordiske postkonferencer mindst én gang årligt. På disse konferencer optages alle spørgsmål, der er foreslået af medlemslandene, til drøftelse. Faste punkter er altid: redegørelser for den økonomiske udvikling inden for de nordiske landes postvæsener, rapporter fra eventuelle arbejdsgrupper, drøftelse af disse gruppers indstillinger og eventuel godkendelse, rapporter fra andre møder og regnskaberne fra Nordisk Posttidsskrift. Ofte drøftes også frimærkeudgivelser, idet der hvert år modtages en del henvendelser om udgivelse af frimærker i anledning af internationale begivenheder. Der er endvidere tradition for, at det nordiske land, som er medlem af eksekutivrådet, aflægger en beretning om rådets arbejde og resultater siden sidste konference.

En del af de beslutninger, der træffes på de nordiske postkonferencer, er resultatet af undersøgelser foretaget i arbejdsgrupper, hvoraf der normalt altid er et par stykker løbende. Mellem medlemmerne i en sådan gruppe udveksles en hel del skriftlige oplysninger og forslag, men selve resultaterne opnås ved de møder, som gruppen afholder efter behov.

Poststyrelserne har på forskellig måde søgt at ensrette bestemmelserne for de forskellige forsendelsesarter såvel i deres indenrigske tjenester som i den internationale udveksling. Forud for ikrafttrædelsen af Verdenspostforeningens akter pr. 1. januar 1966 har en arbejdsgruppe således drøftes spørgsmål vedrørende de nye bestemmelser for brevforsendelser, specielt tryksager og vareprøver. De nordiske lande har herved søgt i så stor udstrækning som muligt at indføre ensartede regler for, hvad der må tilføjes i tryksager, ligesom der opstilledes retningslinier for, hvorledes man skulle fortolke de internationale tryksagsregler. Der blev endvidere i en vis udstrækning fastsat ensartede regler for påtegning, emballering m. v.

I en arbejdsgruppe, der beskæftiger sig med standardisering af postale blanketter, enedes man om en ny indretning af det internationale adressekort og af tolddeklarationen, som muliggjorde udfyldning ved hjælp af moderne kontormaskiner og ved gennemskrift. Disse blanketter toges i anvendelse på nordisk plan og blev senere fremlagt som forslag på kongressen i 1964, hvor de blev godkendt til anvendelse sideløbende med de hidtidige. Det arbejde, der siden er foregået i Verdenspostforeningens rådgivende postale studiekommission med henblik på en revision af alle UPU-blanketter, har fulgt de principper, efter hvilke de nordiske lande konstruerede nævnte adressekort og tolddeklaration.

Arbejdsgruppen, der skulle foretage undersøgelser og fremkomme med forslag til forenklinger i pakkeudvekslingen, måtte foretage omfattende undersøgelser og beregninger med henblik bl. a. på fastsættelsen af middelafgifter, efter at gruppen var enedes om principperne for udvekslingen. Gruppen måtte endvidere foretage nyindretning af forskellige blanketter. De ved forenklingen opnåede resultater har været tilfredsstillende, og en senere iværksat undersøgelse af mulighederne for at erstatte den daglige tælling af adressekortene forventes at føre til yderligere lettelser.

En særlig arbejdsgruppe er nedsat til behandling af spørgsmål vedrørende taksterne for breve mellem 500 g samt postpakker i den nordiske udveksling. Spørgs-

målet om takterne for pakkerne har krævet særlige rentabilitetsundersøgelser. Nogen beslutning i disse takstspørgsmål er ikke taget, idet man bl. a. afventer resultatet af 1969-kongressen, hvor der er forslag til ændringer i takseringen af såvel brevforsendelser som pakker.

Denne arbejdsgruppes område er i øvrigt blevet udvidet til at omfatte de rekommandationer, der er fremsat af Nordisk Råd. Disse rekommandationer er dels af takstmæssig art og dels af administrativ art. Bl. a. ønsker Nordisk Råd, at poststyrelserne undersøger mulighederne for at opnå administrative lettelser i det nordiske postsamarbejde gennem større ensartethed i de interne bestemmelser vedrørende postvæsenets virksomhed.

Gennem de senere år har udviklingen af postgiroudvekslingen resulteret i, at de nordiske postgirokontorer og postsparebanker er begyndt at afholde særlige nordiske konferencer, som også har nedsat arbejdsgrupper til undersøgelse af specielle spørgsmål. Fra disse nordiske konferencer er der afgivet resolutioner til nordisk postkonference vedrørende mulighederne for yderligere udvikling af specielt giroudvekslingen mellem de nordiske lande.

Fra giro- og postsparebankkonferencerne er også afgivet forslag om indførelse af særlige internationale indbetalingskort og udbetalingskort, og de nordiske poststyrelser har herefter udarbejdet et ret omfattende forslag med tilhørende blanketter til forelæggelse for verdenspostkongressen i Tokyo 1969.

På nordisk postkonference i 1966 besluttedes det at afholde et særligt møde en gang om året mellem de nordiske poststyrelsers særlige organer for rationaliserings- og driftsspørgsmål. Tanken bag disse møder var, at de skulle kunne bidrage til at samordne de nordiske postvæseners resourcer inden for rationaliseringsområdet, der gennem de senere år har været præget af en stærk udvikling. Sådanne møder har været afholdt siden 1967, og meningen er, at der på hvert møde kun skal tages enkelte større emner op til drøftelse.

Samarbejdet mellem de nordiske poststyrelser er meget intimt, og ud over de konferencer og møder der finder sted, foregår en livlig korrespondance. Mange spørgsmål drøftes og ordnes ved telefonsamtaler, og specielt de af poststyrelserne udpegede kontaktmænd er i hyppig forbindelse med hverandre.

Den nordiske Postforenings arbejde influerer ikke blot på den internordiske udveksling, men også på medlemslandenes indenrigske tjenester. Endvidere gør Den nordiske Postforening sig også gældende inden for Verdenspostforeningen og CEPT, dels ved nordiske poststyrelsers medlemskab i permanente organer og arbejdsgrupper, dels ved fremsættelsen af fællesforslag, der ikke mindst vedrører forenklinger og udvikling indenfor den internationale posttjeneste.

De nordiske lande er i øvrigt gået i spidsen med hensyn til benyttelse af luftvejen til ikke-tillægsfrankerede brevforsendelser, ligesom de nordiske lande var først i verden med indførelsen af aerogrammet i 1949.

Andre nordiske postaftaler

Uden for Den nordiske Postforenings overenskomst er der afsluttet særlige aftaler med den norske og den svenske poststyrelse, hvorefter indehavere af norske henholdsvis svenske postsparebankbøger under ophold i Danmark kan hæve af de på bøgerne indestående beløb.

Tosidede overenskomster

Udvekslingen af postpakker

USA og Canada

USA og Canada har ikke tilsluttet sig den internationale postpakkeoverenskomst, og Danmark har derfor afsluttet særlige overenskomster med disse lande om udvekslingen af postpakker.

Indholdet af disse overenskomster svarer i overvejende grad til den internationale pakkeoverenskomsts bestemmelser.

USA anvender dog ikke den almindelige takstskala med gruppering af pakkerne i vægtsatser, men har fastsat en terminalandel pr. kg, hvilket Danmark derfor også har måttet gøre. Godskrivningen af terminalandele sker efter den samlede nettovægt af hver enkelt pakkeafslutning.

I overenskomsterne med USA og Canada er det fastslået, at der ikke ydes erstatning for pakker uden angiven værdi. De kontraherende lande har dog ret til for egen regning at yde erstatning for tab eller skade på en almindelig pakke.

Afsenderne af postpakker i disse udvekslinger er således i almindelighed nødsaget til at sende pakkerne som værdipakker, såfremt de vil sikre sig ret til eventuel erstatning. Dette giver anledning til noget mere besvær for afsenderne, specielt med hensyn til forsegling af pakkerne, og for at gøre adgangen til erstatning lettere, er det i overenskomsterne aftalt, at forsegling af værdipakker kan undlades i de direkte udvekslinger, når pakkerne er emballeret og lukket på en sådan måde, at et eventuelt indgreb ikke vil kunne foretages, uden at der efterlades synlige spor.

USA anvender i øvrigt ikke adressekort i postpakkebesørgelsen, og overenskomsten med USA indebærer, at der for pakker fra Danmark til USA må anvendes særlige tolddeklarationer, hvorpå der udover de for en tolddeklaration normale oplysninger tillige skal anføres afsenderens forholdsordrer.

Efter bestemmelserne i overenskomsten med USA udveksler Danmark også pakker via USA med enkelte andre lande og landområder, der ikke er omfattet af den internationale postpakkeoverenskomst.

Sydafrikanske Republik

Den Sydafrikanske Republik har heller ikke underskrevet postpakkeoverenskomsten, og udvekslingen er ordnet og aftalt alene ved korrespondance mellem poststyrelserne, idet man stort set har kunnet nøjes med henvisninger til de artikler i den internationale postpakkeoverenskomst, som Den Sydafrikanske Republik har været i stand til at acceptere.

C. E. L.

Storbritanniens tiltrædelse af den internationale postpakkeoverenskomst er først sket efter den anden verdenskrig, og Danmark har gennem mange år haft aftale med det britiske speditørfirma Continental Express Ltd. om udveksling af post-

pakker. Overenskomsten er bibeholdt også efter det britiske postvæsens indtræden i pakkeudvekslingen, idet den britiske poststyrelse kun påtager sig besørgelse af pakker af vægt indtil 10 kg og ikke tillader forsigtigpakker og voluminøse pakker, hvorimod C. E. L. ikke har tilsvarende begrænsninger.

Udvekslingen af postanvisninger

Danmark har afsluttet overenskomster med Indien, Pakistan, Canada og USA om udveksling af postanvisninger, idet disse lande ikke har tiltrådt den internationale postanvisningsoverenskomst og alle ønsker at anvende listesystemet i deres udveksling med andre lande.

Danmark har endvidere sluttet overenskomst med Storbritannien om udvekslingen af postanvisninger ikke blot til og fra Storbritannien, men også til og fra en række andre lande, der ligesom Storbritannien ikke har tiltrådt den internationale postanvisningsoverenskomst.

De fire førstnævnte overenskomster svarer i overvejende grad til de bestemmelser, der i den internationale postanvisningsoverenskomst findes om listepostanvisninger. Det er de samme principper, der anvendes, således at de originale anvisninger fra indleveringslandet ikke fremsendes til bestemmelseslandet, men af et udvekslingskontor i indleveringslandet opføres på lister, som tilsendes et udvekslingskontor i bestemmelseslandet. Sidstnævnte udvekslingskontor udskriver derefter på grundlag af angivelserne i listerne en eller anden form for indenrigske postanvisningsblanketter, der tilstilles adressaterne.

Listesystemet

Efter overenskomsterne fastsætter afsendelseslandet selv portoen, overenskomsten med Canada fastsætter dog en maksimumsgrænse, mens de andre overenskomster stiller landene frit, og det er specielt denne større frihed med hensyn til portofastsættelse, der synes at have været årsag til, at de pågældende lande ikke har kunnet tilslutte sig den internationale postanvisningsoverenskomst.

Samtlige på en liste optagne postanvisninger afregnes, og hvis en postanvisning ikke kan anbringes, underrettes afsendelseslandet herom og fradrager beløbet i en senere afregning.

Udvekslingen med Storbritannien har tidligere været ordnet efter samme regler som i udvekslingen med førnævnte listelande, men har siden 1967 foregået efter et ændret system, der ligger meget nær op ad den internationale postanvisningsoverenskomsts bestemmelser angående kortanvisninger. Postanvisningerne udstedes således i retningen fra Danmark på den internationale blanket og fremsendes i konvolut direkte til det af den britiske poststyrelse anviste udvekslingskontor. Postanvisninger i retningen til Danmark udfærdiges på særlige blanketter, der er meget lig de internationale, og de sendes samlet for en dag ad gangen fra det britiske udvekslingskontor til Danmark. Der er således i Storbritannien stadig et udvekslingskontor som mellemled for både afgående og ankommende postanvisninger, mens man for Danmarks vedkommende har foretrukket den direkte befordring, bl. a. af hensyn til hurtigheden.

Storbritannien

Afregningen sker på grundlag af de udbetalte postanvisninger.

Overenskomsten med Storbritannien indeholder i øvrigt også bestemmelser om udveksling af telegrampostanvisninger og af postopkrævningspakker ledsaget af postopkrævningsanvisninger.